COLECTIA ROMANTIC

Kathryn Ross

165

ÎMPĂCAREA

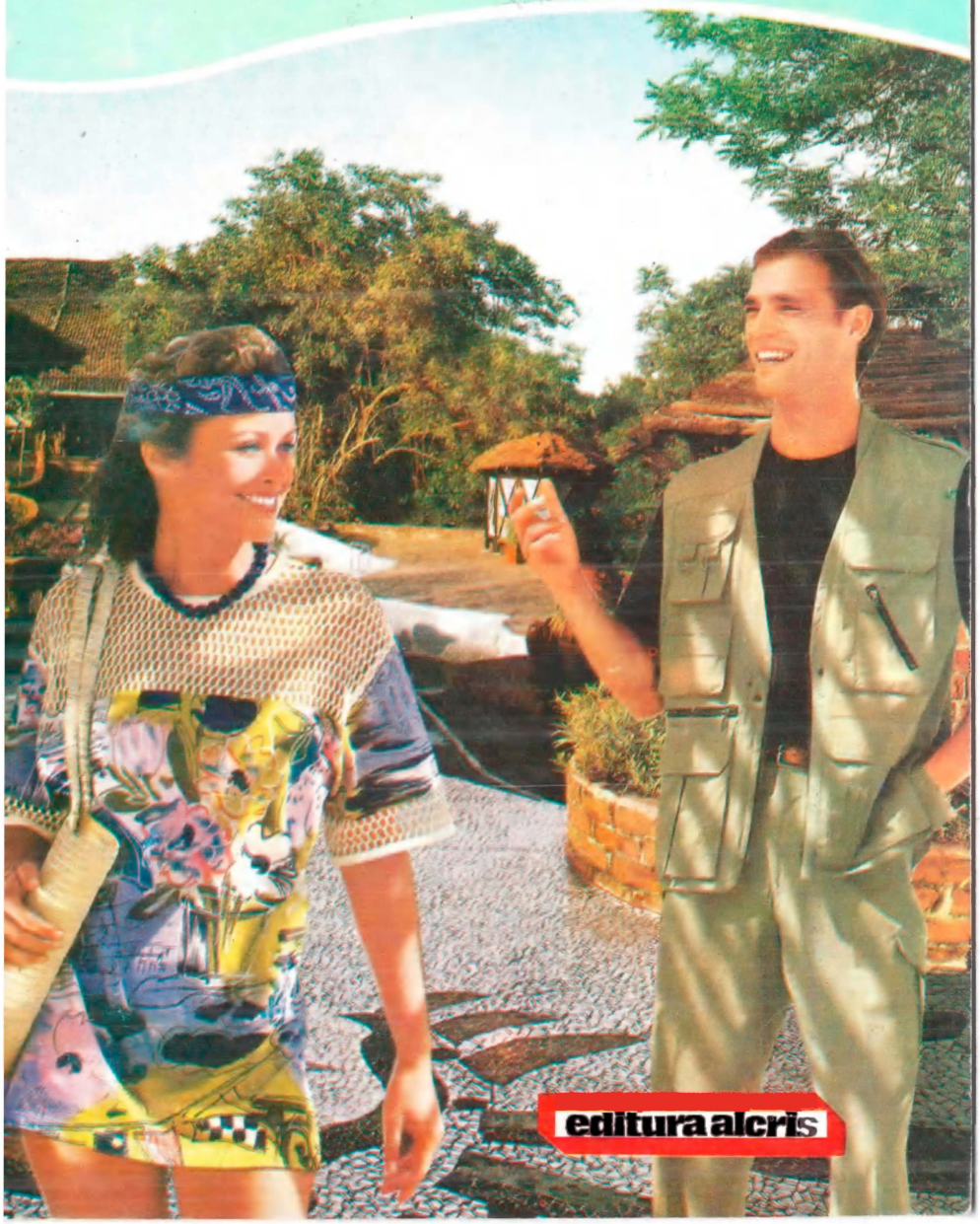

editura alcris

KATHRYN ROSS

ÎMPĂCAREA

BUCUREȘTI

Coperta : ANDY

© 1992, Kathryn Ross

BY LOVE ALONE

În românește de :

IOAN DRĂGHICI

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin editurii ALCRIS.

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-580-124-8

Colecţia „ROMANTIC“

CAPITOLUL I

— Refuz să mă ocup de reportajul acesta !

Vocea Laurenei răsună cu o vehemență neașteptată în biroul imens al lui Warren Peters.

Contrariat, directorul ziarului o privi lung pe tânăra femeie, ca și cum s-ar fi așteptat la o reacție mai cumpănită din partea ei.

— Gândește-te bine înainte de a lua hotărârea asta, îi spuse el după câteva clipe.

— Warren, cunoști foarte bine motivele pentru care refuz.

Lauren nu reușea decât cu mare efort să-și păstreze un calm aparent dar, în sinea ei, neliniștea era în continuă creștere.

— Nu, nu le cunosc. Dar depinde numai de tine să mi le explici... continuă el pe un ton în care se simțea iritarea. Lauren, ni se oferă pe tavă un interviu în exclusivitate, senzațional ! Și cu cine ? Cu o legendă vie, o vedetă internațională ! Toate ziarele, rețelele de televiziune din lumea întreagă pândesc cea mai mică informație despre el... Și tu, refuzi pentru nu știu ce motiv. Da, aș vrea să-mi explici limpede pretinsele tale „motive".

— Știi foarte bine că... am avut o relație amoroasă cu Cole Adams.

Tinerei femei îi scăpă de pe buze un oftat ușor. Warren o obliga să-și dezgroape din memorie cruda amintire a acestei povești de dragoste care apăruse în prima pagină a ziarelor. Bineînțeles că Warren era la curent ! Dar puțin îl interesa pe el. Pentru el, ca director de ziar imperativele profesionale excludeau orice compasiune.

Cu un gest nervos, Lauren puse la locul ei o șuviță din părul ei blond care-i atingea obrazul. Nu exista oare nici o posibilitate să evite reîntâlnirea cu Cole ? Fără să-și facă prea multe iluzii, își ațintì privirea în ochii severi ai lui Warren Peters. Pe chipul patronului ei apăru pentru o clipă o expresie de simpatie. Expresie fugară, din păcate ! Pentru el, un reportaj despre Cole Adams și succesul pe care-l garanta ziarului său aveau fără îndoială mai multă importanță decât decepțiile din dragoste ale celui mai bun reporter al lui...

— Povestea asta nu mă interesează, zise el. Îți cer numai să-ți faci meseria.

Cuvintele acestea o jigniră pe Lauren. Dar la ce bun încercase să-l înduioșeze pe Warren Peters ? Era în zadar, ar fi trebuit s-o știe.

— Lauren, lumea ziaristicii este un veritabil viespar. Așadar, dacă începi să refuzi anumite subiecte din rațiuni sentimentale, mai bine îți schimbi meseria ! Datoria noastră este să informăm cu orice preț, chiar dacă viața noastră are de suferit din asta.

— Nu e cazul să-mi dai lecții, Warren.

Tremurul ușor din vocea tinerei femei îi tră-

da emoția. Reproșurile tăioase ale directorului ziarului Globe avuseseră efect. Warren avea dreptate și ea își reproșă că reacționase cu o asemenea lipsă de stăpânire de sine. Până acum, credea că devenise complet nepăsătoare la tot ce era în legătură cu Cole Adams. Atunci, cum se explica reacția aceasta de panică neașteptată ?

— Unde este Cole Adams în momentul acesta ? reluă ea. În apartamentul lui de la Londra ? În California ?

— Nicidecum. Turnează în Thailanda un videoclip pentru viitorul lui album.

— Înțeleg. Și vrei să iau avionul spre Asia pentru a-i lua interviul la fața locului ?

— Exact. Așadar, ce spui despre asta, Lauren ? Perspectiva nu mi se pare prea neplăcută, nu ? Să evadezi din Londra într-un ianuarie mohorât...

Prezentată în modul acesta, propunerea lui Warren căpăta un cu totul alt aspect ; un sejur în Thailanda, în plină iarnă londoneză, devenea ispititor.

— Bine... Și care va fi subiectul interviului ? O discuție la întâmplare despre viața vedetei rock-ului, despre sex-simbolul pe care-l întruchipează ? Ce vrei de fapt ?

— Asta înseamnă că accepți ? întrebă Warren, bine dispus.

— Am de ales ?

— Ai întotdeauna de ales.

Răspunsul acesta era plin de subînțelesuri. Warren părea că-i dă un ultimatum : „În caz de refuz, caută-ți de lucru în altă parte !". În aceste condiții...

Aşadar, îl va revedea pe Cole Adams, chiar dacă fusese cât pe ce să-i distrugă viaţa... Dar dragostea ei pentru el era definitiv moartă, era sigură de asta. Şi atunci, de ce să se teamă ?

— Când trebuie să plec ? întrebă ea.

— Cât mai curând posibil. Voi face în aşa fel încât să primeşti imediat viza.

— Pot să ştiu ce fotograf mă va însoţi de data asta ?

— Vei merge singură. Adams a cerut imperios să nu existe nici un fotograf. A fost foarte ferm asupra acestui punct şi sunt sigur că dacă-l constrângem, vom pierde exclusivitatea interviului.

— Dar avem nevoie de imagini. Reportajul va fi de două ori mai valoros dacă este însoţit de fotografii !

La drept vorbind, nu recordul de vânzare o preocupa cel mai mult pe Lauren. Nu. Dar teama de a se afla singură în faţa lui Cole...

— Îl iau pe Jon, zise ea cu hotărâre.

— Lauren, mi-e teamă că.. S-ar putea într-adevăr să se supere, reluă Warren pe un ton şovăitor.

La aceste cuvinte, Lauren ridică din umeri. Cole se va supăra, şi ce dacă ?

— Mă trimiţi acolo pentru că îl cunosc pe Cole Adams. În consecinţă, lasă-mă te rog să reglez eu această chestiune cu el, zise ea cu o falsă siguranţă. Sunt sigură că vom ajunge la o înţelegere.

De data aceasta, părând satisfăcut, Warren se mulţumi să încuviinţeze cu un semn din cap.

— Bine, acum că suntem de acord, Warren,

spune-mi în câteva cuvinte cum trebuie să-mi orientez articolul : Cole Adams, milionarul superstar ? Cole Adams, marele seducător ?

Warren, ocupat cu căutarea unor hârtii într-unul din sertarele biroului său, nu răspunse imediat. În cele din urmă, își ridică privirea. Lauren constată puțin surprinsă, că părea stânjenit.

— Cum ? Oh, era să uit... Adams este pe punctul de a se căsători. De fapt ceremonia va avea loc îndată ce turnarea videoclipului va fi terminată. Și noi avem exclusivitatea !

— Se căsătorește... murmură Lauren uluită. Nu... este imposibil.

— Este o informație confidențială, dar absolut sigură. O dețin chiar de la Adams. Numai că nu mi-a precizat nici numele viitoarei soții, nici locul unde va avea loc ceremonia. Mi-a cerut doar să-i trimit un reporter la hotelul Sheldon din Bangkok înainte de sfârșitul lunii. Ah, în sfârșit declară Warren scoțând dintr-un sertar documentul pe care-l căuta. Am aruncat o privire peste articolele pe care le-am publicat recent despre Cole Adams. Și am găsit două candidate la căsătorie. Iată două fotografii recente și câteva date despre ele.

În ciuda tulburării, Lauren reuși să ia dosarul de presă fără să tremure. Apoi, cu prefăcută detașare, îl puse în servietă.

Așteptă până să iasă din biroul lui Warren pentru a deschide dosarul și, deodată, o fotografie alunecă pe podea. O brunetă superbă era întinsă lângă o piscină luxoasă... Lauren ridică fotografia și, fără să-i mai acorde atenție, o rupse.

Ştia de acum ce ar fi preferat să ignore : viitoarea doamnă Cole se numea Donna Wade !

*

* *

Ieşind de sub duş, Lauren se înfăşură într-un prosop mare de baie pe care-l adună strâns în jurul ei. Avea acum gândurile mai limpezi şi se simţea gata să înfrunte continuarea evenimentelor.

Imaginea din oglindă o făcu să se oprească o clipă : avea chipul palid şi ochii albaştri păreau să se fi mărit după această noapte epuizantă. De fapt, oboseala îi dădea un aer aproape fragil, vulnerabil. Nimeni n-ar fi putut ghici că are douăzeci şi şase de ani. Părea să aibă cel mult douăzeci şi doi. Anii trecuseră, dar ea rămăsese cu o înfăţişare de fată tânără, cu trăsături regulate, cu pielea catifelată. Culoarea aurie a părului ei fin accentua şi mai mult această expresie juvenilă.

Lauren se gândi amuzată la surpriza interlocutorilor ei care o întâlneau pentru prima dată. Din cauza notorietăţii ei, se aşteptau ca celebra Lauren Chambers să fie o femeie maturizată de meseria de ziarist. Şi atunci când se prezenta, le venea greu să creadă că ea este cea care conducea interviurile cu o mână de fier...

Dar era inutil să întârzie în faţa oglinzii ! Înviorată, Lauren îmbrăcă un chimonou din mătase neagră şi ieşi din camera ei. Aceasta dădea într-un salon luxos, zugrăvit într-o plăcută nuanţă de ocru. Warren Peters aranjase într-adevăr bine lucrurile rezervându-i un apartament la hotelul Sheldon ! Nimic nu era lăsat la întâmplare. Deschizând un mic frigider ascuns în spatele baru-

lui, Lauren găsi un cocteil rece de fructe din care își turnă un pahar și se îndreptă spre ușa-fereastră.

Când ieși pe terasă, câteva secunde aproape că se sufocă. Căldura încă era copleșitoare, cu toate că soarele apusese cu o oră în urmă. Observă terasele de la nivelele inferioare : se vedeau mese acoperite cu fețe de masă albe, tacâmuri de argint strălucind la lumina tremurătoare a lumânărilor și, printre clădiri, râul Chao Phraya care șerpuia prin mijlocul Bangkok-ului.

Cât de îndepărtată i se părea acum Londra ! Aici, totul avea un farmec ireal. În aerul serii, plutea parfumul amețitor al reginei nopții. Radioul din cameră transmitea o veche baladă. În acordurile acestei muzici, o stare plăcută, neașteptată, alungă temerile tinerei femei și ea suspină de plăcere. De mult timp nu se mai simțise atât de bine !

Apoi ritmul muzicii se schimbă și o voce plăcută începu să cânte o melodie cunoscută. O voce de neuitat, care-i trezea senzații de demult... Îi evoca imaginea unui bărbat incredibil de fermecător, un bărbat de care multe femei erau cucerite de la primele note ale muzicii lui. Perfect nemișcată, Lauren se lăsă legănată de muzică. Prezentul nu mai exista, era asaltată de amintiri extrem de plăcute. Cântecul acesta fusese compus de Cole pentru ea. Cât de fericită fusese atunci când îl ascultase pentru prima dată în studioul din California ! „Cântecul acesta este pentru tine, dragostea mea", îi șoptise Cole, îmbrățișând-o. Cuvintele acestea mai răsunau și acum în amintirea ei. Era ca și cum Cole ar fi fost acolo, lângă

ea, ca odinioară.

Ca odinioară... O durere violentă strânse inima Laurenei, iar paharul îi alunecă din mână făcându-se țăndări.

Reintră brusc în cameră și închise aparatul de radio. Apoi, cu picioarele tremurând, se așeză pe marginea canapelei. Dacă simplul fapt de a auzi vocea lui Cole o tulbura atât de mult, revederea va fi peste puterile ei. Cât despre eventualitatea unui interviu...

Toate planurile ei se risipeau ca un fum. Convingerea că-i va putea face față lui Cole Adams cu profesionalismul unei bune ziariste nu era decât o iluzie. Ce nebunie să vină la Bangkok !

Deodată, o mică bătaie în ușă o făcu să tresară. Nu putea fi decât Jon : îi promisese că în seara asta vor cina împreună. O privire aruncată ceasului îi arătă că era în întârziere.

Luându-și rochia de mătase bleu întinsă pe canapea, se îndreptă spre sala de baie.

— Intră, Jon, sunt gata imediat.

Auzi ușa deschizându-se, apoi cum se închide. Își îmbrăcă rochia, apoi se privi în oglindă. Părul ei blond, care se uscase între timp, se încreți se de la sine și-i cădea în cascadă pe umeri. Își aplică o părere de ruj pe buze și, străduindu-se să zâmbească, ieși din camera de baie.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, eu...

Lauren încremeni, cu ochii ațintiți asupra bărbatului aflat în fața ei.

— Cole ! exclamă ea.

Timp de o clipă, Lauren crezu că are o halucinație. Închise ochii și-i deschise imediat : Cole era tot acolo. Degaja un nu-știu-ce care o amețea.

Cu statura lui atletică, îmbrăcat într-un costum ușor din țesătură de in de culoare crem, era mai fermecător ca niciodată. Instinctiv, Lauren ar fi vrut să se arunce în brațele lui, pentru a regăsi căldura lui protectoare.

— Bună seara, Lauren ! Sunt fericit să te revăd.

„Fericit !" se gândi ea cu amărăciune. Împietrită de amintirea rupturii lor, era tocmai opusul a ceea ce simțea dinspre partea ei...

Lauren făcu tot posibilul ca să-și ascundă emoția care punea stăpânire pe ea.

— Mi-ar plăcea să pot spune și eu la fel, murmură ea.

O expresie de nepătruns apăru pe chipul lui Cole.

— Văd că tot îmi porți pică. Eu credeam că după tot acest timp...

— Ce cauți aici ? întrebă ea pentru a pune capăt discuției.

— Ei bine, pentru că ai făcut mii de kilometri ca să mă vezi, mi se părea că, din politețe, puteam să iau liftul și să-ți urez bun venit.

— Crezi că am venit la Bangkok de bunăvoie ? întrebă Lauren pe un ton de gheață. N-am venit ca să te văd, Cole. Am venit pentru că Globe m-a trimis în reportaj, asta-i tot !

— Știu, îi explică el calm, pentru că eu sunt acela care am cerut să vii.

— Poftim ?

— Ai înțeles foarte bine, răspunse Cole degajat.

Tânăra femeie simți cum i se accelerează bătăile inimii. Atunci când Warren Peters îi vorbise

despre reportajul acesta, își puse o întrebare : de ce se hotărâse Cole să acorde exclusivitatea interviului ziarului Globe știind că ea era reporterul vedetă ? Alegerea aceasta i se păruse absurdă.

— Explică-te, Cole.

În mod ciudat, el păru că ezită.

— Ești o ziaristă excelentă, Lauren, zise el în cele din urmă. Tot ce vei scrie despre mine va fi corect, inteligent, moderat. Nici un cancan din cele care-i plac presei să publice...

— Da, acum este limpede, îl întrerupse ea. Contezi pe mine ca să scriu povestea căsătoriei tale cu tact și moderație. Și după părerea ta, eu sunt cea mai în măsură s-o scriu ?

Lauren vorbea cu mult calm, stăpânindu-și mânia. Nici vorbă să-i arate lui Cole cât de odioasă găsea atitudinea lui. Abia trecuseră șase luni de când se despărțiseră și el considera deja potrivit s-o invite la căsătoria cu o altă femeie. Mai mult încă, îi dădea misiunea de a relata publicului această poveste de dragoste.

Tânăra femeie se chinuia să înțeleagă. Poate că, acordându-i exclusivitatea, credea că-i face un cadou pentru cariera ei ? O compensație în fond...

— Lauren, eu... reluă Cole, vizibil stânjenit. Nu știu ce să spun.

— Nu te neliniști, afirmă ea pe un ton înțepat. Îți mulțumesc că mi-ai încredințat reportajul acesta. Îl voi face cât pot de bine. Apropo, nu te-am felicitat. Cine este fericita aleasă ?

— N-am putea evita să vorbim despre căsătoria mea până în momentul interviului ?

— Dar interviul a început deja, Cole. Un bun ziarist este întotdeauna la pândă.

— Nu, Lauren. Nu acum. Am venit să te invit la cină. Mi-ar plăcea să petrec o seară plăcută cu tine. Am putea vorbi despre frumoasele vremuri trecute şi...

— Regret, dar nu mi se pare o idee prea bună.

Cole privea ţintă cu ochii lui negri, ca şi cum încerca să citească în ea pentru a înţelege motivele acestui refuz.

— De ce ? întrebă el în sfârşit.

— Pentru că... pentru că eu cred că nu mai avem nimic să ne spunem. Şi apoi, continuă ea întorcându-şi privirea, viitoarea ta soţie nu va fi foarte încântată să afle că cinezi cu mine.

— Da, în problema asta, ai dreptate. Am impresia că nu va fi încântată.

„Evident !" se gândi Lauren. Donna Wade nu-şi ascunsese antipatia faţă de ea. Căci Donna se îndrăgostise de Cole cu mult înainte ca ea să intre în viaţa cântăreţului. În consecinţă, raporturile dintre cele două femei fuseseră, în orice caz, încordate.

— E preferabil ca relaţiile noastre să rămână strict profesionale, Cole.

Regretă imediat faptul că rostise aceste cuvinte. De ce trebuia oare să-i explice ceea ce pentru ea era de domeniul evidenţei ? Cole uitase într-adevăr sfârşitul dezastruos al poveştii lor ?

— Au fost prea multe lucruri între noi pentru a considera că ne putem revedea în mod liniştit.

— Dar prezența ta nu mă face foarte liniștit, dimpotrivă Lauren. În realitate, insinuezi că nu m-ai iertat...

— Nu, Cole ! exclamă ea.

Nu voia cu nici un preț să abordeze subiectul care încă o mai obseda. Trecutul trebuia să rămână îngropat și aventura lor... uitată.

— Credeam că după șase luni putem vorbi despre asta, reluă Cole. Șase luni, este destul pentru...

— Pentru ce ?

De data aceasta, Lauren nu-și putuse înăbuși amărăciunea. Indiferența lui Cole o mâhnea adânc. Șase luni... În mod vizibil, el ieșea neatins din povestea asta, în timp ce pentru ea, timpul nu reparase nimic.

— Orice ai putea crede, Lauren, zise Cole cu un aer grav, sunt foarte mâhnit pentru ceea ce s-a întâmplat cu copilașul.

Cu gâtul strâns de emoție, Lauren își plecă ochii. Se simțea copleșită brusc de o îngrozitoare senzație de disperare.

— Continui să nu mă crezi ? întrebă Cole.

— Ce importanță are ?

— Pentru mine are.

— Este puțin cam târziu ca să te simți vinovat, Cole ! Ascultă, n-am venit aici pentru a discuta despre toate astea. Voi face reportajul pe care-l ceri, dar te rog, să uităm trecutul.

Tânăra femeie schiță o mișcare de recul, gata să părăsească încăperea pentru a-l întâlni pe Jon. Dar Cole nu era de acord. Abia făcuse gestul și simți cum o mână de fier îi prinde brațul.

— Nu te grăbi ! exclamă furios. Aş vrea să ştiu de ce anume mă acuzi.

— Nu te-am acuzat...

— Ai spus că trebuia să mă simt vinovat. Fii puţin mai clară. N-am impresia că sunt răspunzător pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Nu eşti răspunzător ? izbucni ea la capătul răbdării. Erai totuşi tatăl acelui copil, Cole. Şi tu ai fost acela care mi-a repetat că nu-l voiai, nu ? Atunci, cum poţi pretinde că eşti complet nevinovat ? Locul tău nu-i aici, Cole. Ai devenit indezirabil ! Acum, du-te la viitoarea ta soţie !

CAPITOLUL II

Ce gânduri puteau frământa mintea lui Cole pentru a-i da un aer atât de abătut ? Lauren îl cercetă pe ascuns şi căuta să înţeleagă. Era înnebunit de furie sau doar extrem de agasat de izbucnirea absurdă căreia i se lăsase pradă ?

Descumpănită de tăcerea care se încăpăţâna să persiste, tânăra femeie murmură :

— Îmi pare rău Cole. Uită ce am spus adineaori.

— Aş fi mulţumit să fie posibil...

Inima Laurenei se zbătu dureros în piept. Cu siguranţă, nu făcuse bine evocând drama care-i despărţise... Nu-i mai rămânea decât să ia primul avion spre Londra. Dar era preferabil să nu se gândească la furia lui Warren Peters când va afla de această întoarcere precipitată !

— Ascultă, Cole, dacă doreşti ca Globe să trimită alt reporter...

— Nu, Lauren. Eu...

În clipa aceea, o bătaie în uşă îl întrerupse pe Cole.

— Lauren, frumoasa mea, eşti gata să mergem la masă ? întrebă veselă o voce masculină.

— Ei bine, văd că nu ți-ai pierdut timpul... murmură Cole fulgerând-o cu privirea.

— Este Jon, replică Lauren cu un aer sfidător, fotograful care mă însoțește.

Figura lui Cole se contractă abia perceptibil. Ciudat cum mânia dobândea numaidecât la el aspecte amenințătoare...

Lauren încercă în mare grabă să se justifice :

— Știu că ai pus condiția că nu vrei fotograf, dar eu nu concep să lucrez fără Jon. El și cu mine, formăm o echipă.

— Lauren ? întrebă din nou Jon. Ți-e bine ?

Probabil ca să se asigure, fotograful deschise ușa și intră. Puțin mai tânăr decât Cole, Jon Richards era un bărbat foarte atrăgător. Ochii lui negri, sclipitori de inteligență și de malițiozitate, îi dădeau un aer deosebit de simpatic. Între Lauren și el se stabilise o mare înțelegere, ceea ce făcea colaborarea lor foarte plăcută.

Zărindu-l pe Cole, Jon se opri imediat, surprins.

— Scuză-mă Lauren, eu... Credeam că ești singură, bâigui el.

— Nu te scuza, Jon, te rog. Vino mai bine alături de noi. E timpul să-l cunoști pe Cole Adams.

— Cu multă plăcere, zise el întorcându-se spre bărbatul numit de Lauren.

— Cole, îți prezint pe colaboratorul și prietenul meu, Jon Richards.

— Încântat să vă cunosc, zise prietenos Jon.

Timp de câteva secunde apăsătoare, Lauren crezu că Adams nu-i va acorda nici o atenție lui Jon. Nemișcat, el nu făcu nici un gest pentru a strânge mâna care se întindea spre el.

— Ştiţi că cerusem în mod explicit să nu participe nici un fotograf, afirmă Cole cu răceală.

— Ei bine... da, răspunse Jon. Dar Lauren spera că vă poate convinge că prezenţa mea era necesară.

Se întoarse descumpănit spre tânăra femeie ca pentru a o lua drept martor. În aceeaşi clipă, un zâmbet ironic apăru pe buzele lui Cole. După toate aparenţele, stânjeneala lui Jon îl amuza în cel mai înalt grad.

— Serios ? Şi cum aveai intenţia să mă convingi, Laurie ?

Auzind diminutivul afectuos şi tonul mângâietor al lui Cole, Lauren se îmbujoră. Spre neliniştea ei, amintirile intimităţii lor răsăreau din trecut, fără să ştie cum să le respingă.

— N-are nici o importanţă, murmură Cole. Vom vorbi mai târziu despre asta, între patru ochi. Mi-ai rezervat întotdeauna surprize, Laurie, şi sper că nici de această dată nu mă vei dezamăgi.

Lauren tăcea, cu obrajii în flăcări, dar simţea cum o cuprinde mânia. Cum putea Cole să-şi permită asemenea aluzii în faţa lui Jon ?

Nepăsător, aruncă o privire la ceas.

— Bine, acum vă las. Au mai rămas două sau trei zile de turnări la videoclip. Mâine, vom filma câteva scene la palatul regal. Dacă doriţi să ne însoţiţi şi să faceţi fotografii, veţi fi bineveniţi.

— Formidabil ! exclamă Jon cu entuziasm.

— Da, dar este tot ce vă voi oferi, continuă el pe un ton ce nu admitea replică. Deoarece îndată ce vom termina filmările, nu mai vreau să văd un fotograf pe o rază de kilometri în jur. Mă înţelegeţi ?

— Numai dacă Lauren nu vă convinge de contrariu... replică Jon.

Acest răspuns prompt n-a fost pe gustul lui Cole, care-l măsură pe Jon cu o privire dispreţuitoare, după care se îndreptă spre ieşire. Cu mâna pe clanţa uşii, se întoarse brusc pentru a adăuga :

— Apropo, cei din formaţia mea muzicală nu ştiu nimic despre planurile mele de căsătorie. Aş fi mulţumit dacă aţi păstra secretul. Ar fi prea mult să cer aşa ceva unor ziarişti ?

— Nu, Cole, răspunse Lauren, jignită de această remarcă. Nu vor afla nimic.

— Foarte bine. Pentru că dacă dezvăluiţi ceva, nu va mai exista nici un interviu.

Acestea fiind spuse, Cole părăsi încăperea, lăsându-şi interlocutorii în plină încurcătură.

— Ei bine ! exclamă Jon după o scurtă tăcere. Ce personalitate ! Nu mă aşteptam să întâlnesc un bărbat atât de energic.

Lauren nu răspunse. Era prada unor sentimente dintre cele mai contradictorii. Acum, când Cole plecase, că nu mai trebuia să-i ţină piept, se simţea ca o păpuşă dezarticulată, sfâşiată între pasiunea mereu vie pentru acest bărbat şi orgoliul ei de femeie rănită. O suferinţă de nespus se trezea în ea, o suferinţă pe care spera să n-o mai încerce. N-ar fi bănuit niciodată că reîntâlnirea cu el îi va face atâta rău...

— Lauren ?

Vocea blândă a lui Jon o smulse din gândurile ei triste.

— N-ai auzit nici un cuvânt din ce ţi-am spus ? o întrebă el zâmbind.

— Scuză-mă, Jon. Eram cu gândul aiurea.

— Încă îl mai iubești, nu-i așa ?

Indiscreția brutală a lui Jon o surprinse pe tânăra femeie. Totuși, de ce să-i ascundă adevărul ? Era chiar întrebarea care o tulbura.

— Iartă-mă, Lauren... Singurul lucru care mă îndreptățește să te întreb asta, este că... În sfârșit, un bărbat îndrăgostit are dreptul s-o întrebe pe femeia care-i place dacă inima ei bate pentru altul.

Descumpănită de sinceritatea prietenului ei, tânăra femeie se gândi câteva secunde.

— Jon, trebuie să fiu cinstită cu tine : nici eu nu cunosc răspunsul la întrebarea asta.

— Bine, replică Jon îndreptându-se spre barul din care se servi cu un cocteil. Vrei să bei ceva ?

Epuizată de toate emoțiile prin care trecuse, Lauren se așeză pe canapea și optă pentru o băutură tare.

— Da, un gin-tonic, te rog.

— Încă un lucru Lauren : ai rămas destul de mult timp cu Cole Adams. Ești sigură că vei suporta să-l vezi cu o altă femeie ? întrebă Jon venind să se așeze lângă ea.

— Cred că da. De fapt, dacă și-a găsit o femeie care-i place, îmi face mai degrabă plăcere.

Încetul cu încetul, Lauren se destindea. Poate era datorită puterii euforice a alcoolului, în orice caz îi revenea încrederea în sine.

— Dacă spui tu... reluă Jon cu îndoială în glas. În sfârșit, în cazul că vei avea nevoie de un umăr binevoitor, să știi că sunt aici.

— Îţi mulţumesc, Jon.

— Dacă îmi dai voie să-ţi spun părerea mea, cred că omul acesta e nebun, afirmă el. Nu ştie ce pierde !

Cuvintele lui Jon şi intensitatea privirii lui o făcură pe Lauren să se simtă stânjenită. Şi dacă se va îndrăgosti într-adevăr de ea ? Asta ar complica foarte mult situaţia !

Din fericire, cu inconstanţa de temperament care-l caracteriza, Jon nu insistă.

— Ieşim ? îi propuse el. Numai dacă nu preferi să cinăm aici ?

— Nu, să căutăm mai bine un restaurant în oraş. În felul acesta, vei fi liniştit : îţi voi demonstra că nu mă ascund în camera mea pentru a-l evita pe Cole Adams !

Fără să mai zăbovească, părăsiră apartamentul. Pe lungile coridoare lambrisate care duceau la lift, Jon relansă conversaţia.

— Îţi mărturisec că Adams m-a impresionat. Nu seamănă cu imaginea care există de obicei despre un cântăreţ rock.

— Ce vrei să spui ?

— Ştii, vedeta în blugi şi bluzon de piele, cu cercel în ureche ! În sfârşit, acel rocker pe care-l vezi pe copertele revistelor sau în emisiunile de televiziune. Dimpotrivă, poţi să ţi-l imaginezi pe Cole Adams în fotoliul unui om de afaceri.

— În cazul acesta, vei fi şi mai surprins să afli că posedă câteva din cele mai mari case de discuri, că a investit în diverse companii... În fine, activităţile sale nu se limitează la domeniul muzical. Are succes nu numai pe scenă...

Lauren încetă brusc laudele la adresa lui Cole. Da, încă îl mai admira. Dar entuziasmul ei i se păru deodată aproape patetic.

Jon o privea tăcut, cu un zâmbet plin de îngăduință.

— După cum vezi, sunt în continuare una dintre admiratoarele lui, reluă ea. Dacă ai fi asistat la un concert al lui Cole, m-ai înțelege. În sală, publicul este cuprins de entuziasm de îndată ce începe să cânte.

Lauren vorbea în cunoștință de cauză. Pentru că participase la mai multe turnee alături de Cole și împărtășise emoțiile publicului... și de asemenea, pentru că cedase farmecului cântărețului. De altfel unde ar fi putut găsi forța de a-i rezista ?

Slavă Domnului, toate acestea aparțineau acum trecutului ! De acum înainte, știa să se apere de ea însăși și să păstreze distanța.

*
* *

Jon alesese un restaurant luxos, situat pe malul lui Chao Phraya. Câteva perechi erau așezate la mese și vorbeau cu voce scăzută, rumoarea conversației fiind acoperită de o muzică tradițională thailandeză. Lauren admira încântată tapiseriile în roșu și auriu care căpătau, la lumina lumânărilor, o înfățișare feerică.

— Preferi să cerem o masă pe terasă, sau rămânem în sala restaurantului ? întrebă Jon. Poate că pentru tine este prea cald afară ?

— După nopţile îngheţate ale Londrei, râvnesc la puţină căldură. Să mergem mai curând afară.

Un chelner îmbrăcat în întregime în alb îi conduse la o masă plasată la marginea terasei. Pe celălalt mal al râului se vedea o pagodă ale cărei culori vii se reflectau în apele liniştite.

— Ce loc minunat ! exclamă Lauren. Regret că sunt aici pentru a lucra.

— Deocamdată, n-ai văzut decât părţile bune ale Bangkok-ului. Aşteaptă să fii prinsă într-un blocaj de circulaţie şi o să fii decepţionată !

Chelnerul le luă repede comanda şi le servi un cocteil multicolor agrementat cu diverse fructe.

— Oricum ar fi, continuă Jon, Bangkok rămâne mereu un oraş superb. Mâine, vei vedea palatul regal. Este absolut splendid. De fapt, nu sunt surprins că Adams a ales să se căsătorească aici.

La aceste cuvinte, Lauren îşi plecă privirea. Pentru a-şi ascunde tulburarea, îşi luă paharul şi bău din deliciosul cocteil.

— Cine este viitoarea mireasă, după părerea ta ? reluă Jon.

— Cred că este vorba de Donna Wade, afirmă Lauren cu o voce indiferentă. Donna este o cântăreaţă de grup. Lucrează de ani de zile cu Cole... Pentru mâine, îţi sugerez să încerci să-i fotografiezi cu prima ocazie împreună. În felul acesta, în cazul în care Cole va refuza prezenţa ziariştilor în ziua ceremoniei, noi vom avea deja fotografia mirilor.

— Da, n-avea grijă, voi face în aşa fel încât să mă întorc cu mai multe filme în bagajele me-

le. Chiar de-ar fi să-mi atrag fulgerele teribilului Cole Adams !

Lauren nu se putu împiedica să nu zâmbească imaginându-şi risipa de ingeniozitate de care trebuia să dea dovadă Jon pentru a obţine aceste fotografii. Zâmbetul îi îngheţă pe buze când, spre marea ei surpriză, Jon îi luă mâna cu un gest iute şi i-o sărută.

— Jon, ce faci ? murmură ea, stânjenită de această manifestare de tandreţe.

— Îmi place să te văd zâmbind aşa. De câteva zile, ţi-ai pierdut toată buna dispoziţie. Primeşte acest sărut drept mulţumire. Şi apoi, această atenţie este destinată lui Cole Adams... Nu te întoarce. Se află lângă uşă şi te asigur că dacă privirile ar putea să omoare, eram mort de-a binelea !

Surprinsă de ambiguitatea situaţiei, Lauren încercă să-şi retragă mâna.

— Nu, Lauren, zise el fără s-o slăbească din ochi, mai bine sărută-mă.

— Poftim ?

Înainte ca ea să poată reacţiona, Jon îi atinse uşor buzele cu un sărut.

— Ţi-ai pierdut minţile ! exclamă ea.

— Nicidecum, ţin numai ca acest Cole Adams să regrete că nu mai este însoţitorul tău.

Tânăra femeie încruntă sprâncenele, uimită. Logica acestei comportări îi scăpa cu totul. Oare unde voia Jon să ajungă ?

— Jon, eu...

— Cine este femeia aceea ? întrebă Jon.

De data aceasta, Lauren se întoarse şi simţi imediat cum i se strânge inima. Donna Wade tocmai intra în restaurant. Îmbrăcată într-o rochie

foarte scurtă, care-i dezvăluia picioarele lungi, perfecte, cântăreața îl privea extaziată pe Cole. Părul lung, negru, îi cădea suplu pe umerii goi.

— Cine este ? repetă Jon întrebarea.

— Donna Wade, răspunse Lauren. Poate că acum vei înțelege mai bine de ce Cole nu are nici un motiv să regrete legătura noastră. Așadar, te rog Jon, fără gesturi ca cel de adineauri.

— Nu voiam să te supăr, Lauren, dimpotrivă... Oh ! Cred că se îndreaptă spre noi !

La ideea de a trebui să schimbe banalitățile de rigoare cu Donna, Lauren ar fi dorit să părăsească numaidecât restaurantul. Dar era imposibil... Donna și Cole se apropiau deja de masa lor. Era prinsă în cursă.

— Bună seara, zise amabil Jon, ridicându-se pentru a saluta perechea.

— Lauren ! Sunt încântată să te revăd, zise Donna pe un ton afectat.

Lauren nu putea fi înșelată de această formulă de circumstanță dar, la rândul ei, se conformă politeții și schiță un zâmbet.

— Ce mai faci, Donna ?

Donna Wade era la fel de frumoasă și privirea ei de peruzea exprima aceeași răceală. Timpul trecuse, dar Donna nu depusese armele ! Fără îndoială, îi purta încă pică pentru că i-l răpise pe Cole... Temporar, cel puțin.

— Foarte bine, în afară de faptul că nu mai suport căldura din țara asta ! exclamă Donna ridicând ochii spre cer. Sunt orele opt seara și este încă insuportabilă !

— Mie nu mi se pare chiar atât de dezagreabil, răspunse Lauren tăios.

Dar agresivitatea ei cedă locul unui sentiment vecin cu deznădejdea când observă că mâna lui Cole o atingea pe a Donnei. Perechea care stătea în faţa ei părea atât de potrivită ! O asemenea armonie nu existase niciodată între ea şi Cole...

— Da, bineînţeles, replică Donna. Pentru tine este o adevărată binecuvântare după umezeala Londrei ! Dar trebuie să ne înţelegi, pe Cole şi pe mine : noi tocmai am încheiat un turneu în Australia şi începem să ne cam săturăm de canicula asta. Nu-i aşa, dragul meu ?

Lauren îşi întoarse cu tristeţe capul spre Cole, gândindu-se că îşi sorbea însoţitoarea din ochi. Dar avu un şoc atunci când îşi dădu seama că el o ignora pe Donna şi că pe ea o fixa, cu o privire intensă !

— Nu, căldura nu mă deranjează, răspunse el. Nici n-am timp s-o iau în seamă. Sunt sigur, Lauren, că îţi aminteşti de ritmul trepidant al unui turneu... Nici măcar nu observi cum este vremea.

Tânăra femeie tresări. De ce se înverşuna să o facă să retrăiască trecutul ? Era oare din pură cruzime ?

— Vreţi să staţi la masa noastră ? întrebă Jon cu amabilitate, fără să bănuiască după cum se pare că invitaţia lui era pentru Lauren un adevărat chin.

Cole apropiase deja două scaune şi se pregătea să se aşeze cu însoţitoarea lui. Resemnată, Lauren o văzu pe Donna luând loc alături de Jon.

— Donna, încă nu ţi l-am prezentat pe Jon, murmură Lauren.

— Sunt încântat să vă cunosc, zise Jon zâmbind.

Dar politeţea lui se izbi de dispreţul tinerei cântăreţe care se mulţumi să accepte cu un semn din cap. Era evident că atenţia manifestată de Cole faţă de Lauren nu-i plăcuse, căci reluă conversaţia cu animozitate.

— Bineînţeles că Lauren îşi aminteşte de turneele noastre ! exclamă ea. De altfel, nu părea să le aprecieze prea mult, nu-i aşa, Lauren ? Poate pentru că îţi dădeai seama că nu făceai parte din echipă ?

— Asta m-ar mira, interveni Cole cu calm. Lauren era perfect integrată...

— Dar cu siguranţă, se plictisea, reluă Donna. Muzica este viaţa noastră, a ta şi a mea. Pentru Lauren, este importantă ziaristica. Mă înşel, Lauren ?

Iritată de această discuţie neplăcută, care se desfăşura ca şi cum ea era absentă, Lauren era cât pe-aci să nu răspundă. În felul ei, Donna se străduia să o transforme într-o intrusă care se rătăcise în existenţa celebrului cântăreţ.

— Nu, probabil că ai dreptate, admise ea în cele din urmă, din vârful buzelor.

— Oricum, eu am apreciat mult prezenţa Laurenei printre noi, anul trecut, interveni din nou Cole.

Această bruscă amabilitate pe care o manifesta faţă de ea, era pentru tânăra femeie mult mai penibilă decât ostilitatea deschisă a Donnei. În consecinţă, replică puţin cam aspru :

— Mulţumesc, dar Donna are dreptate. Ziaristica este adevărata mea pasiune şi trebuie să

mărturisesc că în timpul acelor luni, eram nerăbdătoare să-mi reiau meseria.

— De altfel, noi eram cu toții foarte fericiți să te vedem revenind, eu în primul rând ! interveni pe neașteptate Jon, care tăcuse până atunci. Pentru că tu ești cea mai bună ziaristă a noastră, Lauren !

Ca pentru a-i dovedi afecțiunea, Jon pusese o mână pe umărul tinerei femei.

— Îți mulțumesc pentru încredere, Jon, zise ea schițând un zâmbet slab. Pentru că vorbim despre munca noastră, ce-ar fi dacă am începe să vorbim despre reportaj ?

Întrebarea îi era adresată lui Cole, dar acesta reuși încă o dată să evite reportajul.

— Îmi pare rău, dar Donna și cu mine ne pregătim să vizităm orașul. Vreți să ne însoțiți ?

— Invitația este tentantă, dar călătoria cu avionul m-a epuizat și am nevoie de o noapte de odihnă, afirmă Lauren, puțin dornică să țină companie celor doi îndrăgostiți.

— Bineînțeles, zise Donna pe un ton mieros. Tu și Jon veți petrece o seară plăcută. Ne vedem mâine.

Cole se ridică și el, la rândul lui.

— Lauren, îți reamintesc că mâine dimineață vom pleca foarte devreme. Dacă întârziați, n-o să vă așteptăm.

— Vom fi punctuali, replică ea.

— Bine.

Fără să mai întârzie, își petrecu mâna peste mijlocul Donnei și o antrenă spre ieșire. Lauren îi văzu traversând terasa, îndreptându-se apoi spre

rău. Acolo, îi aștepta o șalupă cu motor. Cole sări pe punte și o ajută să urce pe însoțitoarea lui. Cu o grație de felină, aceasta se aruncă în brațele lui și, pentru o clipă, se lipi de pieptul lui. În sfârșit tânăra femeie se așeză și Cole porni motorul. Câteva secunde mai târziu, ambarcațiunea se îndepărta lăsând o lungă dâră de spumă în urma ei.

Cu un zâmbet trist pe buze, Lauren se întoarse spre Jon.

— Sunt făcuți unul pentru celălalt, nu-i așa ?

— Nu știu... În orice caz, Donna este o femeie superbă.

— Da, este frumoasă și are multe puncte comune cu Cole. Ce și-ar putea dori mai mult ?

*
* *

În noaptea aceea, Lauren n-a putut închide ochii. Încercă să se convingă de faptul că numai decalajul orar era cauza insomniei, dar în zadar. O urmărea o imagine, aceea a Donnei strâns lipită de Cole, pe puntea șalupei.

După ce s-a sucit și s-a răsucit de o sută de ori în patul ei, tânăra femeie sfârși prin a se ridica. Huruitul neîncetat al aparatului de climatizare o enerva și apăsă întrerupătorul cu un gest furios. Poate că în felul acesta va reuși în sfârșit să adoarmă ?

Dar abia se culcase din nou, când un gând îi trecu brusc prin minte : chiar în clipa aceea, Donna dormea în brațele lui Cole. În întunericul camerei lor, cântărcața se lipea de pieptul lui Cole, îl acoperea cu sărutări.

Cu gura uscată, Lauren se ridică pentru a se duce să bea puțină apă rece, dar odată în picioare, o ușoară amețeală o obligă să se așeze. Imagini nedorite îi defilau prin fața ochilor și nu reușea să le alunge. Atunci, învinsă, Lauren se întinse din nou, pradă unei spaime nelămurite, și se lăsă mânată de amintiri.

*
* *

La vremea aceea, circula zvonul potrivit căruia Cole Adams era pe punctul să cumpere una dintre cele mai mari case de discuri, TDR. „Dacă reușești să obții informații, Lauren, îți promit o frumoasă promovare", o anunțase Warren Peters pe tânăra femeie. O promovare ! De un an de zile de când Lauren lucra la Globe, tot timpul ei fusese consacrat ziarului. Nici ieșiri, nici aventuri sentimentale. Cariera îi absorbea toată energia. În consecință, perspectiva unei asemenea recompense era extrem de atrăgătoare.

Dar, în calea visurilor ei, exista un obstacol major : Cole Adams nu acorda interviuri. Viața lui particulară rămânea în întregime secretă. De fapt, până acum, cea mai mare parte a articolelor scrise pe seama lui erau bazate pe presupuneri.

Hotărâtă să obțină totuși o întâlnire, Lauren încercă să-l abordeze telefonic. Osteneală zadarnică : secretara lui Cole Adams îi comunică pe un ton categoric că n-o va primi. Încăpățânată, Lauren reveni și sună de mai multe ori. Într-o zi, ridică receptorul Cole Adams în persoană. Vocea lui

gravă și caldă era ușor de recunoscut. Dar convorbirea a durat foarte puțin, căci îndată ce Lauren menționase numele ziarului, telefonul amuțise.

La fiecare eșec, Lauren era tot mai disperată de neputința ei, apoi se gândea la noi tactici de apropiere. Într-o zi, se hotârî să-l aștepte în preajma locuinței lui londoneze. Din nenorocire, aceasta se dovedi o adevărată fortăreață ! Și tânăra femeie nu reuși decât să-l zărească pe cântăreț în spatele geamurilor fumurii ale limuzinei sale de culoare neagră, în momentul ieșirii acesteia pe poartă.

Ca ultimă salvare, Lauren încercă să adune informații despre el. Urmarea eforturilor îndelungate și încăpățânate a fost aflarea prețioasei informații conform căreia Cole Adams conducea o instituție importantă de sprijinire a copiilor bolnavi și se întâlnea cu regularitate cu administratorul, Edward Carter. Printr-un noroc, Lauren scrisese cu câteva luni înainte, un articol despre omul acesta.

Îi veni ideea de a încerca să ia legătura cu Edward Carter. Părea să fie cu atât mai ușor cu cât acesta îi făcuse curte și continua să-i telefoneze din când în când. De mai multe ori chiar, o invitase la masă. Lauren îl refuzase mereu. Dar în seara aceea, căută numărul lui de telefon și-l sună.

Trebui să suporte două cine și o seară de teatru înainte de a aborda, printr-un ocol de conversație, subiectul care o interesa. Declară, cu un aer modest, că este o admiratoare absolută a lui Cole Adams și Edward păru încântat să-i poată

spune că era prieten cu marele cântăreț. De altfel, preciză el, trebuia să ia masa de prânz cu el săptămâna următoare.

— Adevărat ? exclamă Lauren. Aș da orice pentru a-l întâlni...

Timp de câteva secunde, Edward rămase tăcut.

— Bine, te voi invita, zise el în sfârșit. Dar, după câte știu, Cole nu poate suferi ziariștii și, pe deasupra, avem de discutat afaceri.

— Oh, Edward, mă vei invita ? Știi, ai putea păstra secretul privind profesia mea. Voi fi cât mai discretă posibil. Și te asigur că tot ce veți discuta va rămâne între noi !

Edward acceptă în sfârșit și Lauren, nebună de bucurie, trebui să se stăpânească pentru a nu se trăda. Desigur, avea unele scrupule la ideea de a-l manevra în felul acesta pe companionul ei. Cu toate acestea, și le înăbuși repede. Deoarece în perioada asta a vieții ei, cariera trecea înainte de toate.

*
* *

Câteva zile mai târziu, așezată la o masă împreună cu Edward într-un restaurant franțuzesc la modă, aștepta cu nerăbdare sosirea lui Cole.

— Iată-l, murmură Edward.

La intrarea în restaurantul arhiplin, frecventat de toate celebritățile Londrei, se profila silueta înaltă a lui Cole Adams. Toate privirile se întoarseră imediat în direcția lui.

Timp de câteva secunde, Lauren rămase împietrită, cu respirația tăiată. Desigur, îl văzuse deja pe Cole Adams, ca toată lumea, la televiziune sau în fotografiile din ziare... În realitate, era mult mai impresionant. Și deodată, se întrebă dacă făcuse bine provocând întâlnirea aceasta. Dar era prea târziu pentru a da înapoi...

— Sunt bucuros să te văd, Cole ! exclamă Edward ridicându-se.

Îmbrăcat într-un costum de culoare gri închis, Cole îmbina în același timp distincția și dezinvoltura. Înalt, bine clădit, avea mersul sportiv al unui atlet, păstrându-și în întregime distincția.

Zâmbind larg, îi întinse mâna lui Edward și i-o strânse cu căldură.

— Cole, mi-am permis s-o invit pe prietena mea, Lauren Chambers, îl anunță Edward cu puțină mândrie în voce.

Descumpănită de privirea intensă cu care o fixa cântărețul, Lauren nu știu ce să spună și se mulțumi să schițeze un zâmbet slab.

— Încântat, rosti Cole.

După aceste salutări scurte, Cole se așeză în fața ei. Edward începu imediat conversația, aducând în discuție problemele financiare ale instituției. Cole păru că-l ascultă cu mult interes. Dinspre partea ei, furată de prezența cântărețului, Lauren nu se gândise încă să citească meniul. Când se apropie chelnerul, alese ceva la repezeală pentru a se concentra din nou asupra lui Cole, care studia lista vinurilor.

— Aveți vreo preferință ? întrebă Cole privind-o mai întâi pe Lauren, apoi pe Edward.

— Te lăsăm pe tine să alegi, Cole, zise Edward, puţin cam încordat. Eşti de acord, Lauren ?

Ea încuviinţă, apoi aruncă o privire spre Cole. O cerceta cu o insistenţă care o uluia. Sub focul acestei priviri, simţea încetul cu încetul că îşi pierde cumpătul. Era pentru prima dată că un bărbat arăta atât de deschis că îi plăcea şi că era dorită.

Tulburată, tânăra femeie se strădui să se concentreze asupra strategiei pe care o elaborase pentru a-şi duce la bun sfârşit interviul. Doar n-o să strice totul o criză neprevăzută de timiditate ! Faza A trebuia să înceapă chiar acum : trebuia să flirteze fără grijă cu Cole Adams. Dar în prezent, lucrurile nu i se păreau atât de simple... Cole nu era Edward şi poate că era preferabil să stea la distanţă.

Prânzul se desfăşura foarte plăcut. Edward, care discuta afaceri, părea să nu simtă tensiunea crescândă dintre tovarăşii lui de masă. Lauren vorbea foarte puţin, şi numai pentru a-i răspunde lui Edward atunci când acesta credea potrivit să-i explice unele aspecte ale discuţiei. Cât despre Cole, acesta nu-i adresă nici un cuvânt până la desert.

Deodată, se întoarse spre ea şi o întrebă :

— Cu ce vă ocupaţi, domnişoară Chambers ?

O privea cu un aer foarte serios şi cu toate acestea, un licăr ironic strălucea în adâncul ochilor lui.

— Sunt scriitoare, răspunse Lauren cu îndrăzneală.

— Adevărat ? Preferaţi subiecte reale sau ficţiunea ?

— Ei bine, le îmbin pe amândouă.

Sosirea chelnerului o scuti de explicații mai ample.

— Vă rog să mă scuzați, domnule Carter. Sunteți chemat la telefon.

— Pot vorbi de aici ? întrebă Edward.

— Regret, dar telefonul se află lângă bar.

— Nu va dura mult, zise el.

Rămasă singură cu Cole, Lauren simți cum îi crește nervozitatea. Și totuși, clipele acestea erau calculate ! Îi ceruse unuia dintre colegii ei să-l sune pe Edward pentru a putea discuta nestânjenit cu Cole Adams și a-i smulge informațiile dorite. Dar acum, nu se mai simțea în stare să-și pună în aplicare planul. Cântărețul o impresiona în asemenea măsură încât, paralizată de teamă, nu putea rosti o vorbă.

În cele din urmă Cole, în semn de nerăbdare, își consultă ceasul.

— Așadar, ce așteptați ? Pierdeți timp.

— Poftim ?

— Domnișoară Chambers, v-ați dat probabil multă osteneală ca să aranjați întâlnirea aceasta. Acum, că ați reușit, care sunt întrebările pe care voiați să mi le puneți de atâta timp ?

Lauren nu-și putea crede urechilor. Cole nu făcuse nici o remarcă de la începutul mesei, chiar dacă înțelesese totul !

— Ești la curent ?

— Bineînțeles ! N-ați observat niciodată camerele de luat vederi care îmi înconjoară proprietatea ? Sunt trei săptămâni de când vă filmează !

Cu un zâmbet ironic pe buze, Cole se sprijini de spătarul scaunului şi, cu braţele încrucişate la piept, o privi lung pe tânăra femeie.

— Până unde aţi mers cu bietul Edward pentru a obţine această invitaţie la masă ?

— Edward m-a invitat în calitate de prietenă, asta-i tot, replică Lauren tăios, jignită de aceste insinuări.

— Este tocmai ce credeam, bietul băiat s-a lăsat prins în cursă. Este îndrăgostit de dumneavoastră, asta-i sigur, şi nu-şi dă seama că l-aţi manevrat.

— Nu l-am manevrat, l-am...

— ...folosit. Într-adevăr voi, ziariştii, nu aveţi nici un scrupul ! îi aruncă el cu dispreţ. Se întâmplă că Edward este prietenul meu. Este un om remarcabil, foarte cinstit. Din nefericire, s-a îndrăgostit de dumneavoastră. Nu v-aţi gândit niciodată la răul pe care i l-aţi putea face ?

— N-am intenţia să-l rănesc. Încerc doar să-mi câştig existenţa. Acordaţi-mi câteva minute din timpul dumneavoastră, este tot ce vă cer.

— Cu atât mai rău pentru dumneavoastră. Aţi pierdut deja cinci minute. De altfel, iată că Edward se întoarce. Îmi pare rău, domnişoară Chambers...

— Vă face plăcere să distrugeţi cariera cuiva, domnule Adams, nu-i aşa ? îi aruncă Lauren cu amărăciune. Zece minute din timpul dumneavoastră şi aş obţine promovarea pe care o aştept de un an de zile.

— Şi ţineţi mult la asta, nu-i aşa ? reluă Cole, pe gânduri.

Lauren își ținu respirația. Îi lăsa oare puțină speranță ?

În cele din urmă, Cole ridică din umeri.

— Bine, veniți acasă la mine diseară la orele nou. Vom începe cu asta.

Prea fericită că obținuse în sfârșit o întâlnire, Lauren nu căuta să înțeleagă semnificația ultimelor cuvinte, prefăcându-se interesată de discuția dintre Cole și Edward. Dar în sinea ei, emoția care o cuprinsese era de nedescris.

Pentru că, în fața lui Cole, își pierduse cumpătul. Cu o singură privire, o lăsase descoperită și făcuse să se nască în ea o senzație ambiguă, amestec ciudat de neliniște și plăcere. Și acum perspectiva acestei întrevederi între patru ochi o încânta și în același timp o speria.

*
* *

Mai târziu, în seara aceea, atunci când Lauren se prezentase acasă la el, nervozitatea ei trecuse peste orice limită. Totuși, nu era prima oară când intervieva un bărbat, celebru și foarte atrăgător. Dar în prezența lui Cole Adams se simțea mai mult femeie decât ziaristă, și asta o făcea vulnerabilă.

La teama ei se adăugă o vie emoție când pătrunse în universul lui Cole Adams. Lauren se aștepta la o decorație ultramodernă. În realitate, cântărețul își aranjase interiorul casei cu mobile vechi de mare valoare, cu splendide obiecte de artă din cele patru colțuri ale lumii.

Tânăra femeie era adâncită în contemplarea unei piese delicate de porţelan din timpul dinastiei Ming atunci când apăru Cole.

— Ai descoperit unul dintre hobbyurile mele, îi explică el. Atunci când plec în turnee, îmi rezerv întotdeauna puţin timp pentru a hoinări pe la anticari. Este peste puterile mele, nu rezist în faţa obiectelor de o mare frumuseţe. Simt nevoia să le am. Dar caut exclusiv piesele rare...

Intonaţia deosebită din vocea lui şi modul în care o privea, o făcură să roşească pe Lauren. Cu siguranţă, Cole dădea un dublu înţeles cuvintelor sale.

Dar pentru a risipi temerile femeii, el zâmbi.

— Luaţi loc, vă rog.

Îi desemnă cu un gest o canapea de piele bej. Stânjenită ca o liceană la prima întâlnire, Lauren se aşeză şi îşi potrivi fusta. I-a trebuit mult timp ca să-şi aleagă îmbrăcămintea, ceea ce nu i se întâmplase niciodată. Luase la bani mărunţi toată garderoba şi, în cele din urmă, se oprise la un taior bleu azuriu. Acesta îi venea admirabil şi se potrivea de minune cu culoarea ochilor ei. Fusta se oprea exact deasupra genunchiului, dezvăluind conturul perfect al picioarelor, iar croiala taiorului îi punea în valoare talia zveltă şi rotunjimea pieptului. Dar ce gafă să facă efortul pentru a-i plăcea gazdei sale ! Asta cu siguranţă nu-i scăpase...

— Ce aş putea să vă ofer de băut, domnişoară Chambers ?

Cole se îndreptă cu un mers suplu spre bar şi scoase două pahare. În costumul lui gri, era de

o eleganță desăvârșită. Dar Lauren își întoarse repede privirea. Era inutil să-și piardă vremea cu genul acesta de considerații...

— Nimic, mulțumesc, eu nu beau când lucrez, răspunse ea pregătindu-și carnetul de însemnări și reportofonul.

— Înainte de a începe să lucrăm, reluă el cu o voce mângâietoare, trebuie să ne cunoaștem, nu ?

Jenată, Lauren își încrucișă picioarele și consimți cu un semn imperceptibil din cap.

— Bine, să vedem... De ce nu șampanie ?

— Cum doriți, zise ea, resemnată.

— Atunci, Lauren, zise el apropiindu-se cu paharele și așezându-se lângă ea, vorbește-mi puțin despre dumneata.

Mâna tinerei femei se încleștă pe pahar.

— Dumneavoastră inversați rolurile ! Eu sunt aceea care se presupune că vă intervievez.

— Tocmai, situațiile banale mă plictisesc. Lasă-mă să-ți pun câteva întrebări, apoi mă vei putea chestiona cât poftești.

— Nu în felul acesta conduc de obicei convorbirile, dar în sfârșit...

— Perfect. Așadar, unde locuiești și cu cine ?

Lauren sorbi o înghițitură de șampanie, apoi răspunse fără să se tulbure :

— Locuiesc singură, într-un mic apartament din cartierul St. John's Wood. Aparține părinților mei care acum sunt în Spania. Am douăzeci și cinci de ani și îmi dedic viața profesiei de ziaristă. Sunteți mulțumit ?

— Nu în întregime. Mi-ar plăcea să văd dispărând această rezervă. Deoarece ghicesc la dum-

neavoastră sentimente care nu așteaptă decât să se trezească.

— Vă abateți de la subiect, domnule Adams ! Nu uitați că sunt aici ca să vă iau un interviu. Nu vă așteptați la nimic altceva din partea mea !

Își luă carnetul de însemnări și stiloul și, furioasă, adoptă un ton profesional :

— Este adevărat că vă pregătiți să cumpărați casa de discuri TDR ?

— Se spune că nu există fum fără foc...

În timp ce vorbea, Cole o sorbea din ochi, întârziind asupra fiecărui amănunt al siluetei ei. Suferind îngrozitor, tânăra femeie nu mai știa ce atitudine să adopte.

— Este rândul meu să vorbesc, murmură el. Am treizeci și patru de ani și sunt celibatar. Am două case : aceasta și un ranch în California.

Întinse încet mâna și mângâie obrazul lui Lauren, care se înfioră.

— Și dacă există ceva care-mi place mai presus de orice, adăugă el, este de a colecționa obiecte rare și prețioase.

În vreme ce vorbea, Cole se apropiase de ea. Prizonieră a privirii înflăcărate cu care o fixa, Lauren nici nu se gândi măcar să se îndepărteze.

Totuși, într-o ultimă tresărire de luciditate, găsi puterea să protesteze.

— Nu sunt un obiect de colecție !

— Te înșeli, Lauren, reluă el atingându-i ușor buzele cu un sărut, vei fi giuvaierul colecției mele.

*

Cole o cucerise pe Lauren cu un sărut. După o săptămână, își abandonase munca la ziar pentru a-l putea însoți în turneele lui internaționale.

Consimțise pe dată la acest sacrificiu, cu inima ușoară. Cum putea ști atunci cât de amar va regreta ? Într-adevăr, era imposibil să prevadă că abandona totul pentru o legătură fără viitor și, mai rău încă, va trebui într-o zi să-l intervieveze pe bărbatul pe care-l iubea, referitor la căsătoria lui cu alta.

CAPITOLUL III

Un zgomot înăbușit o smulse pe Lauren din somn. Complet dezorientată, trebui să treacă un timp pentru a-și aminti unde se afla. Printre jaluzele pătrundea o lumină difuză, care dădea mobilelor și obiectelor culori estompate și contururi vagi.

Încetul cu încetul, totuși, memoria îi reveni : Bangkok, hotelul Sheldon, Cole...

Lauren își părăsi brusc patul, luă un șal și își acoperi umerii. În ciuda căldurii, tremura.

— Lauren, te-ai trezit ? întrebă Jon.

— Da, vin acum, răspunse ea cu o voce răgușită.

Abia deschise ușa, că Jon intră vioi în apartament, cu zâmbetul pe buze.

— Bună dimineața, frumoasa mea ! Cum te simți ?

— Bine, mulțumesc.

Se strădui să-i zâmbească. Era inutil să-i mărturisească faptul că figura lui Cole o obsedase toată noaptea și că nu-și găsise somnul decât spre dimineață...

În timp ce Jon deschidea larg jaluzelele camerei, ea se îndreptă spre camera de baie.

— Jon, vrei să suni la recepţie şi să ceri să ne trimită cafea ?

— Imediat !

După un duş rapid, înfăşurată într-un prosop mare de baie, Lauren traversă camera inundată de lumină pentru a-şi alege ceva de îmbrăcat din garderobă.

— Apropo, Lauren, reluă Jon, am uitat aseară să-ţi spun că pentru vizitarea palatului regal se recomandă foarte multă atenţie la ţinută. Thailandezii consideră asta drept un semn de respect. În consecinţă, îţi sugerez să porţi o rochie sau o fustă lungă.

Câteva bătăi în uşă întrerupseră explicaţiile lui Jon.

— Perfect, iată micul dejun ! exclamă tânăra femeie grăbindu-se să deschidă.

Dar zâmbetul îi îngheţă pe buze când îl zări în faţa uşii pe Cole. Văzând-o atât de sumar îmbrăcată, păru mirat şi în acelaşi timp încântat. Dar deodată, în oglinda plasată în apropierea uşii, Cole îl văzu pe Jon lungit pe pat. Şi expresia de mulţumire se schimbă imediat în iritare vizibilă.

— Aveţi un sfert de oră, zise el tăios. Dacă nu coborâţi până la orele şapte, vom pleca fără voi.

— Vom fi gata, Cole, afirmă Lauren.

În clipa aceea o măsura cu o răceală care o răvăşi. Câtă diferenţă faţă de modul cum o privea odinioară... Acum, când în viaţa lui exista o altă femeie, ea nu mai era decât o umbră, o amintire fără savoare...

Gâtuită de emoţie, tânăra femeie se întoarse spre garderob, prefăcându-se că scotoceşte printre veşminte.

— Sunt gata în câteva minute, zise ea.

— Perfect. Eu n-am să aştept.

Tânăra femeie abia dacă auzi uşa trântindu-se. Aceste cuvinte, pe care Cole tocmai le rostise, ea le mai auzise şi răsunau dureros în străfundul memoriei ei. „Eu n-am să aştept ! Eu n-am să aştept !"... Iată ce-i spusese înainte de a ieşi din viaţa ei, cu şase luni în urmă. Îi dăduse un ultimatum, apoi plecase fără cel mai mic regret.

— Aş face mai bine să cobor, zise Jon ridicându-se şi luându-şi echipamentul de fotograf pe care-l lăsase pe scaun. Lauren ?

După ce-şi şterse pe furiş o lacrimă cu dosul mâinii, se întoarse cu faţa spre el. Jon o privi câteva secunde, apoi îi zâmbi cu afecţiune.

— Lauren, vrei să mă duc şi să-i spun limpede lui Cole că nu este nimic între noi ?

Surprinsă, ea încruntă sprâncenele. Jon era lipsit complet de perspicacitate pentru a-şi închipui că raporturile lor puteau să-l preocupe pe Cole !

— Inutil, viaţa mea particulară nu prezintă nici un interes pentru Cole, afirmă ea.

— Crezi ? Te asigur totuşi că văzându-mă întins în patul tău nu i-a plăcut deloc.

— Ascultă, Jon, reluă Lauren, abia ascunzându-şi tristeţea, Cole este pe punctul de a se căsători. Eu nu mai contez pentru el. Singurul lucru care-l preocupa adineauri, era că am putea întârzia echipa. În timpul filmărilor, timpul înseamnă bani, înţelegi ? Haide să ne grăbim, sunt sigură

că toți sunt deja jos, gata să plece. Mă duc să mă îmbrac.

De data asta, Jon nu mai insistă.

— Foarte bine. Voi fi pe terasa hotelului, zise el părăsind încăperea.

*
* *

Zece minute mai târziu, Lauren i se alătură pe terasa scăldată de soare. Îmbrăcată într-o rochie lungă din pânză de in, elegantă și sobră, se simțea în largul ei pentru vizitarea palatului regal.

Când ajunse pe terasă, Jon îl ajuta pe cameraman să încarce niște proiectoare pe o șalupă legată la pontonul hotelului. Neștiind ce să facă, Lauren o căută cu privirea pe Donna, dar n-o văzu nicăieri, ceea ce n-o miră prea mult. Tânăra cântăreață nu fusese niciodată foarte matinală și Cole părea gata să se supună tuturor capriciilor ei ! Atunci de ce s-ar fi lipsit de plăcerea de a se scula târziu ? Cole se agita deja, dând ordine tehnicienilor și verificând materialele.

În așteptarea plecării, câțiva muzicanți se grupaseră lângă treptele terasei, terminându-și cafelele și discutând de una și de alta. Lauren îi cunoștea pe toți. Timp de aproape un an, fusese cu ei și avusese timp să-i aprecieze.

— Lauren ! strigă unul dintre ei.

Zărind-o pe tânăra femeie, el schiță un zâmbet radios. Se îndreptă imediat spre ea și, într-un elan de bucurie, o prinse de mâini.

— Ce plăcere să te revăd !

— Bună, Jed, răspunse ea, puțin emoționată observând că toți se întorceau și veneau s-o salute. Bună ziua tuturor.

— Iată o surpriză minunată ! zise un altul.

— Să știi că ne-ai lipsit... reluă Jed. Așadar, faci din nou parte din echipă ?

Stânjenită de întrebarea asta, Lauren roși ușor.

— Nu, nu... Sunt aici pentru a face un reportaj despre voi toți. Cole nu v-a spus nimic despre asta ?

— Ajunge ! îi întrerupse Cole pe un ton autoritar. Șalupa este încărcată. E timpul să plecăm.

— E ca la oină, aici ! exclamă Jed pentru a glumi.

În ciuda protestelor curente și a vorbelor de duh obișnuite, muzicanți, tehnicieni, cameramani, se adunară imediat. Îi purtau respect adânc „patronului" cum îi spuneau ei, chiar dacă îl găseau uneori prea exigent.

— Unde este Donna ? întrebă deodată Jed. Nu putem pleca fără ea.

— Va coborî într-o clipă, zise Cole după ce aruncase o privire la ceasul de la mână. A avut o noapte proastă. Căldura nu-i convine deloc.

În aceeași clipă, ca prin minune, apăru cea pe care o aștepta toată lumea. Îmbrăcată într-o rochie de satin roșu mulată pe corp, cu părul lung și negru fluturând în vânt, Donna se îndreptă direct spre Cole.

— Iartă-mă Cole, am întârziat, zise ea adresându-i un zâmbet devastator.

În loc să-i reproşeze întârzierea, acesta se mărgini să ridice din umeri.

— Nu-i nimic, tocmai am terminat pregătirile.

Pe Lauren, care observă scena în tăcere, o chinuia ranchiuna. Deoarece, fără îndoială, ei nu-i revenea acelaşi tratament ca Donnei... Donna, care păru să-i remarce în sfârşit prezenţa.

— Nu pari prea în formă, Lauren, afirmă ea.

— Ba da, mă simt foarte bine, răspunse Lauren cu o voce pe care o voia veselă.

— Ai mare noroc ! Pe mine căldura asta m-a epuizat. Şi apoi, Cole şi cu mine ne-am culcat foarte târziu aseară... Dragule, sper că n-ai prevăzut prea mult de lucru pentru azi. Ar fi cumplit.

— Haide, Donna, răspunse Cole. Pretinzi că te pun să lucrezi prea mult ? Gândeşte-te mai curând la plajele pustii de la Phuket care ne aşteaptă. Te vei simţi mult mai bine după ce te vei scufunda în apele de culoarea turcoazei.

— Oh ! Visez deja la asta, murmură ea.

— Să mergem ! Cu cât vom începe mai devreme, cu atât mai repede vom termina.

Cole o înconjură pe Donna cu un braţ protector şi o antrenă spre şalupă. Toată trupa se îndreptă imediat spre ponton.

Când Lauren îşi aştepta rândul să se îmbarce, Jon o prinse de braţ şi şopti :

— Ai auzit ? Cole a anunţat că au intenţia să meargă la Phuket.

— Crezi că acolo va avea loc căsătoria ?

— Fie căsătoria, fie luna de miere. În orice caz, lucrurile se aranjează şi se prezintă mai bine

decât am prevăzut, deoarece noi vom fi la faţa locului pentru a face fotografii.

— Nu fi chiar atât de sigur ! Phuket este una dintre cele mai mari insule ale Thailandei. Le va fi foarte uşor să se descotorosească de noi dacă ne consideră nedoriţi.

— Nici un risc ! exclamă Jon răsucindu-şi aparatul pentru a face câteva fotografii cu perechea aflată la proră. Oriunde se vor duce, eu voi fi pe urmele lor.

Tot vorbind, Jon şi Lauren se alăturară echipei pe puntea vasului. În gălăgia generală, se auzi motorul pornind şi şalupa se îndepărtă de mal.

Deşi era foarte devreme, pe râu navigau o mulţime de ambarcaţii de toate felurile : şlepuri încărcate până la refuz cu nuci de cocos şi fructe, barje transportând orez, nave-taxi pline de pasageri în veşminte pestriţe... Pe râu şi pe malurile lui munceau o sumedenie de oameni. Aici era inima oraşului.

Fascinată de spectacolul acesta, a cărui bogăţie şi varietate n-ar fi bănuit-o niciodată, Lauren făcu ochii mari de uimire. Şalupa trecea încet pe lângă hoteluri luxoase, înconjurate de grădini pline de flori. După un cot al râului, apăru curând un labirint de canale care duceau fie spre marginile oraşului, fie spre o piaţă plutitoare, o bogăţie de culori şi arome...

Absorbită de contemplarea acestor scene tipice, Lauren nu observase când Cole ajunsese lângă ea. Astfel că, atunci când îi puse o mână pe umăr, tresări puternic.

— Este minunat, nu-i aşa ? murmură el.

O şalandă plină cu fructe exotice se îndrepta spre ei. Ambarcaţia era manevrată de o copilă adorabilă de vreo zece ani. Ridicând brusc capul, îi zâmbi fermecător lui Cole.

— Ai cucerit-o şi pe ea, murmură Lauren.

— Şi pe ea... Ştii, Lauren, că într-o vreme îmi adresai zâmbete ca al ei ?

— Vremea aceea este departe, îi răspunse ea tăios. Ne-am schimbat atât de mult amândoi !

— Nu, Lauren, tu şi cu mine am rămas aceiaşi.

Intrigată de tonul grav cu care pronunţase cuvintele acestea, tânăra femeie privi cu atenţie chipul lui Cole. O licărire familiară strălucea în adâncul ochilor săi negri, ca pe vremea când îl mai iubea... Tulburată, Lauren simţi cum i se înroşesc obrajii.

Ca şi cum ar fi simţit-o fără apărare, Cole întinse mâna spre ea şi începu să se joace cu o şuviţă rebelă din părul ei. Dar atunci când, din neatenţie sau intenţionat, îi atinse obrazul, se dădu repede înapoi.

— Ce-i cu tine, Cole ? exclamă ea. Eşti pe punctul să te căsătoreşti ! Este odios ! Nu-ţi ajunge viitoarea soţie ?

— Îmi ajunge, bineînţeles, dar... să spunem că îmi dă bătaie de cap. Nu m-am aşteptat să-mi pună atâtea probleme.

— Ei bine, îţi sugerez să-ţi reglezi problemele acestea cu ea, continuă Lauren scoasă din fire, iar pe mine să mă laşi în pace ! Şi mai ales să nu te aştepţi ca eu să te consolez !

— Păcat... Era un timp în care îţi plăcea să amesteci dragostea şi munca.

— Cole, timpul acela a trecut, zise Lauren care, cu preţul unui mare efort, reuşise să-şi recapete o aparenţă de calm. Îmi pare rău că te dezamăgesc.

— Şi cu toate astea, sunt sigur că Jon nu este dezamăgit.

Cole i-l arătă cu un semn din cap pe tânărul fotograf care se găsea pe punte. Revoltată de aluzia aceasta răutăcioasă, Lauren se stăpâni cu mare greutate să nu-l pălmuiască.

— Eşti liber să-ţi închipui ce vrei, afirmă ea. Singurul lucru pe care am să ţi-l spun, este că Jon este un prieten foarte bun şi că ţin mult la el.

— Dacă înţeleg bine, bietul Jon nu a ştiut să trezească în tine pasiunea ! Vorbeşti despre el cu prea puţină ardoare, draga mea Lauren. Îmi amintesc totuşi de un timp când o singură mângâiere de-a mea era de ajuns ca să te sărut... Ce se întâmplă cu tine ? Ai renunţat la dragostea adevărată ?

— Am renunţat la ceea ce a fost cât pe ce să-mi distrugă viaţa, la ceea ce nu era decât minciună şi amăgire !

Răvăşită, Lauren preferă să se refugieze în tăcere. Cum îndrăznea s-o provoace în felul acesta ? Cole îşi închipuia că dacă fusese amanta lui, păstra vreun drept asupra ei ? Că trebuia să cedeze avansurilor lui sub pretextul că Donna se dovedea mai puţin docilă decât prevăzuse ? Nu-şi imaginase niciodată că bărbatul pe care-l iubise şi pe care-l mai iubea încă se putea dovedi atât de infam.

Cu lacrimi în ochi, simulă că urmăreşte manevra de acostare. Nu voia pentru nimic în lume să-i arate lui Cole că o rănise încă o dată.

După câteva minute, pasagerii au putut debarca. Cameramanul veni să se consulte cu Cole şi Lauren rămase singură. Jon i se alătură aproape imediat.

— După câte se pare, ne-am înşelat asupra scenariului, îi explică el în şoaptă. Cole şi Donna n-au intenţia să se căsătorească la Phuket. Donna mi-a destăinuit că toată lumea va pleca imediat după filmări.

— Adevărat ? întrebă Lauren, prefăcându-se interesată de descoperirile lui Jon.

— Ţi-e bine, Lauren ?

— Da, merge. Călătoria pe apă îmi face puţin rău, asta-i tot. Donna a vorbit despre căsătorie ?

— Nu, nicidecum. În momentul acesta este preocupată doar de filmări. Mi-a dat de înţeles că Adams are intenţia s-o lase să cânte un solo în albumul lui. Nu-i rău, nu ?

— Într-adevăr, este un cadou frumos.

Cu toate acestea, situaţia Donnei nu era de invidiat, se gândi Lauren. La urma urmei, simţea chiar puţină milă pentru vechea ei rivală. Dacă ar şti Donna că el era deja gata s-o înşele...

*
* *

Echipa ajunsese în sfârşit la palatul regal. În spatele unor ziduri înalte crenelate, Lauren descoperi cu încântare o adevărată citadelă, un templu de o frumuseţe impresionantă. Acoperişuri as-

cuțite, acoperite de țigle roșii, se avântau spre cer. Peste tot, pe acoperișuri, țâșneau săgeți de aur strălucind sub soarele fierbinte. De departe, tânăra femeie avea impresia că palatul regal era în flăcări.

Cameramanul își depuse echipamentul în piața din fața capelei regale. Fără să piardă o clipă, Cole îi indică fiecăruia ce avea de făcut. Tehnicienii montau camerele de luat vederi, reflectoarele, parasolarele...

O jumătate de oră mai târziu, începură filmările.

Lauren și Jon se țineau departe. Tânărul fotograf era extrem de bucuros : cum fiecare scenă de filmat lua foarte mult timp, putea prinde toate pozițiile pe care le dorea. Și făcea fotografie după fotografie, prinzând pe viu cele mai mici mișcări ale lui Cole și ale Donnei.

— Nu știam că o filmare durează atât de mult și este atât de epuizantă, murmură deodată Lauren. Mai cu seamă pentru câteva scene dintr-un videoclip care abia dacă va dura trei minute !

Obosită de căldură, Lauren se așezase pe trepte, alături de Jon care schimba mereu filmul din aparat. Din fericire, adusese un stoc întreg !

— Este adevărat ! exclamă Jon. Dar Cole este un perfecționist.

— Nu mă pot împiedica să-i compătimesc. N-ar trebui să-și piardă timpul rămânând astfel în soare ! remarcă Lauren cu o voce obosită.

Jon o privi pe tânăra femeie cu un aer îngrijorat.

— Ar fi trebuit să-ți iei o pălărie, Lauren. Dacă te-ai duce să te răcorești în templu ? Este la

doi paşi, în spatele tău. Profită de ocazie pentru a-l vizita : adăposteşte un Buddha din smaralde, una dintre statuile cele mai venerate din Thailanda. Haide, du-te înăuntru şi odihneşte-te puţin. Oricum, Cole este departe de a termina.

Lauren îi zâmbi recunoscătoare prietenului ei. Ideea era într-adevăr minunată.

Donna juca pentru a cincea oară aceeaşi scenă, mimând aceleaşi cuvinte care ţâşneau din casetofon... Trebuia să admită că avea o răbdare uimitoare ! Şi pentru a cincea oară Cole, nemulţumit, întrerupse filmarea.

— Nu, nu aşa, Donna. Opriţi ! Opriţi !

Dansul camerelor de filmare, al ordinelor de pornire se repetau fără încetare... Lauren cunoştea toate acestea pe de rost. Spectacolul nu prezenta aşadar nici un interes pentru ea. Urmând sfaturile lui Jon, se ridică şi se îndreptă spre templu.

Înainte de a intra, îşi lăsă cu respect pantofii la intrare. Apoi, pătrunzând în templu, simţi cum respiraţia i se linişteşte, în timp ce afară căldura aproape o sufoca. După lumina strălucitoare a zilei, interiorul i se păru foarte întunecat. Dar după câteva secunde, ochii i se obişnuiră cu penumbra care domnea acolo. Privirea i-a fost atrasă de scânteierea miilor de pietre preţioase. Statuia din smaralde a lui Buddha se ridica maiestuos în faţa ei. Ce splendoare ! Înmărmurită de atâta frumuseţe, Lauren se aşeză pe podea şi contemplă cu reculegere statuia.

Ca prin farmec, timpul părea să-şi fi oprit mersul. Când Cole o scoase din contemplaţie, n-ar fi putut spune dacă se găsea acolo de zece minute

sau de o oră. O anunță în șoaptă că venise timpul să plece. Lauren se ridică și îl urmă până la ieșire fără să rostească un cuvânt.

Afară, orbită de lumina reflectată de zidurile albe, tânăra femeie clipi din ochi.

— Am făcut o pauză, o lămuri Cole. Acum este prea cald pentru a lucra în mod convenabil.

— Dar unde sunt toți? întrebă Lauren, uimită că nu vede pe nimeni.

— S-au dus la masă. Îți propun să facem și noi același lucru.

— Poftim?

Lauren își revenea cu greutate din toropeală. Să ia masa singură cu Cole, nu-i spunea nimic bun.

— Un prânz în compania mea ți se pare atât de penibil? o întrebă Cole, ironic. N-ai de ce să te temi, Lauren. Vreau numai să stau de vorbă cu tine.

Înainte să poată protesta, Cole o prinsese de braț și o antrena spre porțile palatului. Abia ieșiți, se regăsiră în mijlocul civilizației moderne și al vacarmului ei. Era ora prânzului și o mulțime zgomotoasă forfotea pe străzile care mărgineau râul. Printre alte ambarcații, mai numeroase decât dimineața, se zărea șalupa care adusese echipa, legată la pontonul vecin cu templul.

Fără să mai aștepte, Cole strigă după un taxi. Mașina se opri imediat în fața lor și ei se urcară.

— Unde mă duci? întrebă Lauren.

— La un restaurant care să-ți placă, răspunse Cole.

Lauren renunță să pună alte întrebări și se adânci în contemplarea spectacolului străzii, între-

bându-se de ce Donna nu era cu ei şi despre ce voia Cole să discute cu ea.

Deodată, o manevră puţin cam brutală a şoferului o smulse din gânduri şi o aruncă peste Cole.

— Îmi pare rău, murmură ea roşind.

— Plăcerea este de partea mea, răspunse Cole cu un zâmbet fermecător.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Lauren se îndepărtă de el. În jurul lor treceau motociclete conduse de copii, autobuze pline până la refuz care rulau în plină viteză, fără să se gândească la siguranţa pasagerilor, şoferi care claxonau la cel mai mic pretext... Circulaţia în Bankok era într-adevăr periculoasă !

În sfârşit, taxiul se opri şi şoferul îi anunţă, într-o engleză improvizată, că ajunseseră la destinaţie.

Coborând din maşină, Lauren se trezi din nou surprinsă de căldură şi, aproape gata să leşine, trebui să se sprijine de braţul lui Cole pentru a ajunge la restaurant. Din fericire, odată trecuţi de uşile de sticlă, instalaţia de climatizare răspândea o răcoare binefăcătoare. Câteva jeturi discrete de apă aflate printre plantele ornamentale produceau un murmur cristalin. Decoraţia modernă contrasta cu universul exotic al palatului regal şi cu toate acestea nu era mai puţin surprinzătoare. În maniera unui caleidoscop, o îmbinare savantă de oglinzi reflecta imaginea multiplicată a lui Cole şi a Laurenei. Ciudată ironie a sorţii care se amuza să-i reunească pe aceia pe care-i despărţise pentru totdeauna.

După toate aparențele, Cole nu era necunoscut în restaurantul acesta, căci abia intraseră și un chelner se prezentă conducându-i la cea mai bună masă. Apoi le aduse imediat lista de bucate, precum și două cocteiluri de bun venit.

— Mâncarea thailandeză care se servește aici este excelentă, o lămuri Cole. Descrierea amănunțită a fiecărui fel se află în pagina a doua.

Îi făcea, desigur, această precizare pentru că remarcase că e tulburată... Dar nu exotismul meniului era cauza ! Nu, o descumpănea numai certitudinea de a fi căzut din nou într-o cursă.

— Ai ales ? o întrebă Cole atunci când chelnerul se întoarse.

Lauren încerca disperată să-și concentreze atenția asupra listei și alese primul fel.

— Nu te sfătuiesc, Lauren. Este prea picant pentru tine.

— Bine, alege tu în locul meu, te rog.

Cu un gest nerăbdător, închise lista. Oare când va lua sfârșit întrevederea aceasta între patru ochi ?

Cole comandă vinul fără să fie nevoit s-o întrebe ce preferințe are. Un an de viață comună îi dăduse posibilitatea să-i cunoască perfect gusturile alimentare sau pe celelalte... Cât de tristă devenea astăzi amintirea acestei intimități !

După plecarea chelnerului, Lauren își ridică ochii spre Cole și privirile lor se întâlniră.

— La ce te gândești ? o întrebă Cole. Te simt că ești foarte departe de aici.

— De ce Donna n-a venit cu noi ?

— La drept vorbind, am rugat-o pur și sim-

plu să se întoarcă la hotel, afirmă Cole zâmbind. Ţineam să prânzim singuri, tu şi cu mine.

Prea surprinsă ca să mai poată să rostească vreun cuvânt, Lauren aşteptă să se explice.

— Lauren, voiam să-mi cer scuze pentru că am dat buzna dimineaţă la tine, continuă Cole cu blândeţe. M-am purtat ca un bădăran. Să ştii că scopul meu, cerând să vii la Bangkok, nu era să te fac să suferi, nici să redeschid rănile veche. Dimpotrivă...

Lauren ar fi vrut să-l implore pe Cole să tacă. Dar era gâtuită şi nu putea rosti nici un cuvânt. De ce aceste neaşteptate accese de tandreţe, de ce acest caz de conştiinţă ? Toate acestea veneau târziu, prea târziu !

— Asta n-are nici o importanţă, Cole, murmură ea.

Slavă Domnului, venirea chelnerului îl împiedică pe Cole să-şi reia pledoaria. Acesta deschise cu eleganţă sticla de şampanie şi dispăru discret.

— Pentru noi ! exclamă Cole ridicându-şi paharul de cristal.

— Toastul acesta mi se pare deplasat, replică Lauren cu o voce de gheaţă.

— Adevărat ?

Ca o sfidare, Cole sorbi o înghiţitură de şampanie înainte de a pune din nou paharul pe masă.

— Şi de ce, draga mea Lauren ?

— Pur şi simplu pentru că nu mai există „noi" !

— Lauren, aş prefera să restabileşti adevărul despre tine şi despre mine şi să-ţi aminteşti povestea noastră în întregime, nu numai sfârşitul... zise el privind-o cu insistenţă. Este adevărat, ul-

timele momente au fost mai curând nefericite. Dar am avut și perioade minunate, nu ?

Poate din lipsă de curaj, Lauren își întoarse capul, fără să răspundă. Trecutul se trezea brutal, cu toate bucuriile și necazurile. Pentru a-și întreține resentimentele față de Cole, își selectase dinadins amintirile : ultimele certuri, indiferența crescândă a lui Cole, pierderea copilului...

Desigur, era o imagine falsă asupra trecutului. Da, trăiseră perioade minunate de înțelegere, de veselie nebună, de fericire de nespus... Dar de ce să și le reamintească ? Ca să sufere și mai mult ?

— Cercetează-ți memoria, Lauren, te rog, reluă Cole cu o voce gravă. Nu pot să cred că le-ai uitat.

— Ascultă, Cole, am venit să scriu un articol despre căsătoria ta, nu pentru a dezgropa trecutul !

— Îți amintești de prima noastră cină la ranch, în California ? murmură el. Eu voiam să te invit neapărat la restaurant, dar tu ai insistat să pregătești masa...

Fără voia ei, Lauren se lăsă prinsă în joc. Chipul i se lumină de un zâmbet slab și evocă spontan întâmplarea.

— Da, totul a ars, dar tu ai pretins că n-ai mâncat niciodată ceva atât de bun.

— Nu mințeam, Lauren. Seara aceea a fost pentru mine una dintre cele mai frumoase din viața mea. Noaptea care a urmat, de asemenea...

La aceste cuvinte, obrajii lui Lauren se înroșiră. Își amintea toate nopțile lor și trebuia să facă un efort uriaș pentru a alunga amintirea arză-

toare a îmbrățișărilor lor, pentru a uita cum în zori, după ce exploraseră împreună frontierele plăcerii, adormeau unul în brațele celuilalt, epuizați și satisfăcuți.

— La ce ne duc toate astea, Cole ? șopti ea.

— Cred că este important pentru amândoi, Lauren, să scăpăm de demonii care ne-au chinuit, pentru a trăi în liniște.

— În liniște... Trebuia să fii insensibil pentru a privi în liniște povestea lor ! Dar Lauren rosti pe un ton calm, cu o hotărâre care o surprinse pe ea însăși :

— Fie, Cole. Să încercăm să ne comportăm ca și cum am deveni prieteni. Numai că lucrurile sunt acum puțin mai complicate. De asemenea, trebuie să te gândești că sunt alții care s-ar putea înșela asupra naturii acestei „prietenii", care ar putea suferi din acest motiv...

La aceste cuvinte, trăsăturile lui Cole se înăspriră imperceptibil.

— Bineînțeles, uitasem de prietenul tău Jon ! Sincer vorbind, Lauren, nu-mi inspiră prea multă simpatie și dacă se înșală sau nu, mi-e complet indiferent !

Lauren își stăpâni cu greu o exclamație de surpriză. Ea nu se gândise la Jon, ci la Donna. Era ciudat că el nu înțelesese !

— Ești nedrept cu Jon, abia dacă-l cunoști, continuă ea. Este o persoană foarte simpatică și...

Se întrerupse, căci venise chelnerul să ia farfuriile de care Lauren și Cole abia se atinseseră. Așeză apoi pe masă un platou cu langustă, pe care bucătarul o prezentase cu artă. În alte împreju-

rări, tânăra femeie ar fi apreciat desigur acest preparat rafinat, dar în clipa asta nimic nu-i putea stârni apetitul.

— În orice caz, Jon este atras de femeile frumoase, reluă Cole. Nu vreau să te dezamăgesc, Lauren, dar dacă îți face curte, prietenul tău nu se jenează să flirteze de asemenea cu Donna.

De data aceasta, Lauren înțelese de ce însoțitorul ei devenise mai agresiv. Cole era pur și simplu gelos ! Era oare până într-atât de posesiv încât nu putea suporta ca un alt bărbat să schimbe câteva cuvinte cu viitoarea lui soție ?

— Toți bărbații sunt atrași de Donna, replică ea. Nu-i poți purta pică lui Jon că-i apreciază compania !

— Serios ? Vorbește-mi puțin despre el. Îl cunoști de mult ?

— De câțiva ani, dar n-am început să lucrez cu el cu adevărat decât după...

Lauren se împiedică fără să vrea de cuvântul fatidic și Cole termină fraza în locul ei :

— După ruptura noastră. Este cuvântul potrivit, Lauren. Spune-mi, ești fericită că ți-ai reluat munca ?

— Da, foarte fericită.

Credea sincer ceea ce spunea. Când se întorsese la ziar, Lauren se agățase de meseria ei ca de un colac de salvare, pentru a nu se cufunda în disperare. Și datorită acesteia, viața ei își regăsise un sens.

— Cole, să schimbăm subiectul, dacă vrei, zise Lauren și să vorbim în sfârșit despre articolul pe care trebuie să-l scriu.

— De acord, ce vrei să ştii ?

— Mai întâi, unde va avea loc căsătoria şi când ?

Pe buzele lui Cole apăru un zâmbet misterios.

— Pentru a afla asta, va trebui să dai dovadă de puţină răbdare, Lauren, ca şi mine...

— Poftim ?

— Vom vorbi despre asta mai târziu, se mulţumi el să-i răspundă aruncând o privire la ceas. Am dat întâlnire echipei la orele două şi ne-au mai rămas douăzeci de minute.

Atâta dezinvoltură o înfurie pe Lauren şi ea îl fulgeră pe Cole cu privirea.

— Poate nu ştii că Jon şi cu mine avem alte lucruri de făcut decât să aşteptăm liniştiţi până când binevoieşti tu să ne satisfaci curiozitatea ! izbucni ea. Ziarul are nevoie de noi la Londra. N-avem timp de pierdut aici !

— Arzi de dorinţă să te întorci în Anglia cu el, nu-i aşa ?

Remarca asta nu merita răspuns, se gândi Lauren, exasperată.

— Bine, reluă Cole pe un ton aspru. Tăcerea ta este mai elocventă decât o recunoaştere... În după-amiaza asta ne facem bagajele. Mâine dimineaţă luăm avionul spre Phuket şi îţi promit că îndată ce vom ajunge acolo, vei cunoaşte sfârşitul poveştii. Îţi convine ?

Cunoştea deja sfârşitul poveştii ! Două jurăminte schimbate în faţa unui altar... Căsătoria putea foarte bine să aibă loc la Phuket, în ciuda su-

poziţiilor lui Jon. Iminenţa ceremoniei o scufundă pe Lauren în descurajarea cea mai adâncă.

— Da, îmi convine, murmură ea cu o voce istovită.

Dar să asiste la căsătoria lui Cole cu Donna nu era oare peste puterile ei ?

CAPITOLUL IV

A doua zi, soarele abia răsărise când părăsiră Bangkokul. Cinci limuzine negre îi aşteptau în faţa hotelului pentru a-i duce la aeroport, unde grupul se împărţi în două. Echipa tehnică, la care se adăugă Jon, luă o cursă regulată a Companiei Thai Airways. Donna, Jed şi Lauren se urcară la bordul avionului particular al lui Cole.

O oră mai târziu, în avionul care se îndreptă spre Phuket, Lauren contempla prin hublou apele mării thailandeze. În depărtare, se zăreau ţărmurile strălucitoare ale insulei.

Deodată, Donna binevoi în sfârşit să ridice capul din revista pe care o răsfoia şi, la vederea acestui peisaj idilic, scoase un oftat să sfâşie inimile.

— Dacă cel puţin aş putea să mă întind pe una din plajele acelea... murmură ea.

— Puţină răbdare, draga mea, zise Cole zâmbind. Încă o zi bună de muncă şi vei putea lenevi la soare după pofta inimii !

— De-ar veni mai repede ziua de mâine...

Pentru a visa mai bine la această dulce lenevie atât de aşteptată, Donna închise ochii.

Lauren o privea pe furiș. Îmbrăcată într-o rochie strâmtă de relon de culoare roz, Donna nu era desigur lipsită de farmec. S-ar fi putut spune că este una dintre tinerele cochete care apăreau în revistele pentru adolescenți... Puțin lipsea ca Lauren, în rochia ei foarte simplă de coton bleu pal, să se simtă demodată !

— Îndată ce ajung la hotel îmi iau oră la cosmeticiană, adăugă Donna. Și dacă-mi dai voie să-ți dau un sfat, ar trebui să mă însoțești, Lauren...

Își însoți propunerea cu un zâmbet mieros, care o irită pe Lauren. Să urmeze sfaturile Donnei era ultima ei grijă !

— Lauren este liberă să facă ce vrea, interveni Cole. Dar tu, Donna, îți vei pune îndată ce sosim costumul de baie și vom începe imediat filmările pe plajă. Doar nu vrei să ne întârzii pentru o ședință de cosmetică ?

Donna își înlătură cu un gest nervos de pe față șuvițele din părul ei lung și negru.

— Jed are dreptate, ne tratezi ca pe sclavi, Cole ! izbucni ea.

— Ascultă Donna, cu cât începem mai curând treaba, cu atât mai repede terminăm. Haide, e timpul să ne legăm centurile. Aterizăm în câteva minute.

Cum Donna, se supunea bosumflată, revista care se găsea pe genunchii ei alunecă pe podea și se deschise... pentru a da la iveală splendide femei în rochii de mireasă ! Lauren recunoscu imediat ultimul număr din Special Mariage, o revistă americană de modă. Se aplecă s-o ridice și i-o întinse cântăreței.

— Cauţi un model anume ? se interesă ea, străduindu-se să se prefacă indiferentă.

— Da ! Imaginează-ţi că am găsit o mătase nemaipomenită la Bangkok şi am de gând să-mi fac una din rochiile astea... Stai puţin, uite-o !

— E superbă, murmură Lauren.

La vederea fotografiei pe care i-o indica Donna, simţi un nod în gât. Era vorba de o rochie de mireasă de un stil deosebit. O jupă amplă se deschidea ca o corolă, descoperind picioarele manechinului. Corsajul, împodobit cu perle, dezvăluia umerii şi sublinia fineţea taliei. O minunăţie... care părea creată pentru Donna ! Nu exista nici o îndoială că modelul îi va veni perfect...

— Da, superbă, acesta este cuvântul ! Şi este atât de originală ! continuă Donna, încântată. Sunt atât de nerăbdătoare s-o văd gata ! Există o croitoreasă în hotelul unde vom fi găzduiţi. Îi voi cere să se ocupe de ea.

— Este soţia unui prieten, lămuri Cole adresându-se Laurenei. Şi-a întemeiat propria ei firmă şi pot să te asigur că este extrem de talentată. De altfel, ar trebui să dai o raită prin magazinul ei, Lauren. Aminteşte-ţi că mâine organizez un mare dineu, pentru a sărbători încheierea filmărilor.

Aceste ultime cuvinte răsunară dureros pentru Lauren. N-avea nici o plăcere să sărbătorească aşa ceva. Şi încă şi mai puţin să-şi ofere o rochie pentru ocazia aceasta... Dar avea de ales ? Cel mai bine era să se abţină de la orice comentariu.

*
* *

Hotelul se afla la vreo cincizeci de kilometri de aeroportul din Phuket. La capătul pistei îi aştepta un automobil sport. Cole se instală la volan şi Donna luă loc alături de el. Aşezată împreună cu Jed pe bancheta din spate, Lauren observă fascinată aşezările, plantaţiile de cocotieri şi arbori de cauciuc care defilau de-a lungul drumului. Câmpia thailandeză i se părea bogată, misterioasă, fermecată.

În mod evident neinteresaţi de peisaj, Cole şi Donna discutau despre viitoarele filmări.

— Îmi imaginez deja ultima scenă, zise Cole. La început, o plajă pustie. Un golf sublim, nisipul auriu, marea transparentă... apoi o creatură de vis iese deodată din apă, cu părul ud şi pielea de chihlimbar...

— Un corp de zeiţă ! interveni Jed, care asculta cu atenţie scenariul lui Cole. Donna va fi ideală pentru rolul acesta. Videoclipul va face din ea sex-simbolul anului.

— Şi vei fi în curând gata să zbori cu propriile tale aripi, draga mea, adăugă Cole. Îţi garantez că vei eclipsa toate vedetele celelalte.

— Ai intenţia ca de acum încolo să cânţi solo, Donna ? întrebă Lauren, intrigată.

— Da, voi scoate un album, singură. În sfârşit... aproape singură ! Cole va fi gata întotdeauna să mă ajute. Nu-i aşa, dragule ! murmură ea cu o voce alintată.

— Hm, da... din nenorocire pentru mine ! re-

plică el râzând. Mi-e teamă că suntem condamnaţi să lucrăm împreună o bună bucată de timp.

— Condamnaţi ? Exagerezi ! Nu este totuşi, un calvar. Vreau să recunosc că în ultimul timp m-am dovedit cam dificilă, dar promit să n-o iau de la capăt.

Un zâmbet apăru pe buzele lui Cole.

— Toate capriciile îţi vor fi iertate, cu o singură condiţie : să priveşti imediat obiectivul camerei de filmat cu ochii aceştia languroşi.

La aceste cuvinte, tânăra cântăreaţă păru să exalte de-a dreptul. Lauren preferă să-şi întoarcă privirea spre peisajul care-i defila prin faţa ochilor. Fandoselile Donnei începeau să o enerveze de-a binelea. Dar maşina începea deja să încetinească pentru a intra pe o alee mărginită de palmieri. În depărtare, se zărea intrarea impunătoare a hotelului. Tufişuri superbe de plante ornamentale de culoare roz încadrau o imensă poartă de fier forjat şi vegetaţia luxuriantă aproape că ascundea plăcuţe cu litere în relief care-i anunţa pe vizitatori că ajunseseră la Hideaway.

Doi paznici veniră să le verifice identitatea, după care deschiseră porţile. Maşina urmă drumul mărginit de palmieri uriaşi, care proiectau o umbră binefăcătoare. De jur-împrejur, grădina inundată de soare oferea privirilor numeroase specii de plante exotice în culori delicate şi variate.

Apăru în sfârşit hotelul, o construcţie lungă şi impunătoare cu obloane albe, cu pereţii acoperiţi cu viţă sălbatică. La sosirea lor, un băiat de serviciu se repezi să le deschidă portierele maşinii.

Aerul era încărcat de miresme plăcute şi o briză marină împrăştia parfumul uşor al florilor. Lauren contempla nemişcată grădina, aleile mărginite de şiruri multicolore de flori.

— Splendid, murmură ea fermecată.

— Un mic paradis la capătul lumii, răspunse Cole zâmbind.

— Cole alege întotdeauna ceea ce trebuie în materie de hoteluri, explică Donna. Locul acesta este foarte apreciat de vedetele londoneze. Multe staruri vin să se odihnească apoi pentru că sunt sigure că nu vor fi sâcâite de o hoardă de ziarişti. Nici un fotograf n-a reuşit vreodată să treacă de porţile acestea ! Şi niciodată vreun ziarist din aceia cicălitori, care se ţin scai de om şi îşi vâră nasul în...

Se întoarse brusc, consternată.

— Îmi pare rău, Lauren, n-am vrut să...

— Nu-i nimic, nu mă simt vizată, răspunse tânăra femeie pe un ton indiferent. Dar cum se face că ne-au lăsat să intrăm, pe Jon şi pe mine ?

— A trebuit să mă dau peste cap ca să fiţi acceptaţi, recunoscu Cole. Hotelul acesta este frecventat de celebrităţi şi proprietarul, Drew Sheldon, ţine neapărat să apere intimitatea oaspeţilor săi. Din fericire, îl cunosc bine. De altfel, hotelul Sheldon din Bangkok este tot al lui.

Totuşi, decorul hotelului Hideaway nu semăna deloc cu ambianţa Sheldonului. O atmosferă intimă domnea în hotelul în care mobilierul asiatic, vazele de jad, tapiseriile brodate cu păsări multicolore şi motive vegetale contribuiau la surprinderea deplină a oaspeţilor. Culoarea turcoaz a covoarelor orientale rivaliza cu nuanţele azurii

ale mării care se zărea în depărtare, prin ferestrele mari şi Lauren, uimită, avu impresia că pătrunde într-o altă lume.

La recepţie, o tânără thailandeză îi primi cu un zâmbet fermecător. Îl cunoştea cu siguranţă pe Cole şi discută puţin cu el.

— Ceilalţi au venit ? întrebă el înainte de a se îndrepta spre camerele lor.

— Nu încă, domnule Adams.

— Cu atât mai bine ! exclamă Donna. Dau o fugă la cosmeticiană.

— Nu, Donna. Echipa nu va întârzia.

— Oh, te implor, Cole. Doar o mască pentru faţă ! Aş vrea să fiu perfectă pentru ziua cea mare.

— Eşti superbă... ca întotdeauna. În fine, pentru că ţii atât de mult, îţi acord o oră.

— Mulţumesc, eşti un scump !

Îl sărută pe Cole pe obraz, apoi dispăru, veselă. Cole o urmări cu privirea, zâmbind îngăduitor.

— Nu înţeleg de ce se frământă atât în legătură cu fizicul ei, zise el. Este extraordinară.

Silueta zveltă a Donnei dispăru la capătul culoarului şi Cole îşi îndreptă atenţia spre Lauren.

— Ce-ai zice să iei ceva cu mine pe terasă ?

— Îmi pare rău, Cole, am de lucru.

Nu voia pentru nimic în lume să refacă experienţa din zilele precedente ! De acum înainte, va evita orice întrevedere între patru ochi cu Cole.

— Credeam că munca ta constă tocmai în a mă intervieva... murmură Cole ironic.

— Binevoieşti în sfârşit să răspunzi la în-

trebările mele ? În cazul acesta, se schimbă totul. Pornesc reportofonul şi...

— Lauren, ai uitat poate semnificaţia cuvântului „destindere" ? Poţi să-ţi acorzi cinci minute de odihnă, nu ?

— Îmi voi lua liber când munca mea va fi încheiată, replică ea.

— Şi totuşi n-am visat... Era o vreme când puteam să te smulg de la munca ta fără mare greutate. Îmi vine să cred că Globe mi-a trimis o falsă Lauren Chambers.

— Nu, linişteşte-te. Numai că nu mai sunt fiinţa naivă pe care ai cunoscut-o, Cole şi munca mea trece acum înainte de toate. Nu mă voi lăsa niciodată prinsă în cursă ca...

Simţind apăsarea privirii insistente a lui Cole, se întrerupse. De ce o privea astfel ?

— Asta rămâne de văzut, Lauren.

Tânăra femeie îi întoarse exasperată spatele şi-l urmă pe băiatul de serviciu care trebuia să o conducă în camera ei. Hotărât lucru, Cole nu era lipsit de tupeu. Dacă se aştepta de la ea să joace rolul înlocuitoarei de o oră sau două, în absenţa Donnei, se înşela amarnic. Oare ce-şi imagina el? Că nu învăţase nimic din lecţia trecutului ?

Intrând în camera ei, situată la parter, simţi cum îi trece mânia. Încăperea era splendidă. O cuvertură de un bleu intens, bogat brodată acoperea patul imens, iar perdelele de aceiaşi culoare încadrau fereastra care oferea o vedere magnifică asupra peisajului din spatele clădirii. O uşă-fereastră îi permitea să iasă direct în grădină, unde o alee mărginită de palmieri cobora spre un golf cu nisip fin.

Se putea visa un decor mai frumos pentru o căsătorie ? Lauren se îndepărtă oftând de fereastră. Era inutil să se ascundă, Donna şi Cole vor forma o pereche frumoasă. Foarte potrivită. El, un mare artist, care muncea cu îndârjire ; ea, o cântăreaţă ambiţioasă şi talentată...

Dar dacă într-o zi Donna va dori să întemeieze o familie, să aibă un copil, cum va reacţiona oare Cole ? Lauren îşi alungă iritată gândul acesta din minte. Ce o interesa pe ea viaţa familială şi sentimentală a acestui cuplu ? Era aici ca să lucreze şi cu asta punct. Imediat ce-şi va atinge scopul, va lua primul avion spre Londra şi va încheia definitiv acest capitol din trecutul ei.

Dar pentru asta, trebuia să se înarmeze cu răbdare ! Deoarece nu obţinuse deocamdată nici cel mai mic amănunt despre căsătorie, iar trecutul reînvia la tot pasul, mai viu ca oricând.

Lauren se aşeză gânditoare pe pat. La ce bun să lupte împotriva acestor amintiri ? Nu mai avea puterea s-o facă.

*
* *

La vremea întâlnirii ei cu Cole, Lauren renunţase la profesia ei fără nici un regret. Nu era normal să demisioneze de la Globe întrucât Cole trebuia să plece în turnee, iar dorinţa ei cea mai fierbinte era să-l urmeze ?

După o lună de vis petrecută la ranchul lui Cole din California, urmaseră concertele, unul după altul. Sălile erau ticsite, admiratorii unii mai entuziaşti decât alţii, mass-media multiplica

elogiile. La cererea companionului ei, Lauren redactă câteva articole despre el, pe care reuşi să le plaseze fără greutate în revistele cele mai prestigioase. Toţi voiau să-l descopere pe Cole Adams sub adevărata lui înfăţişare. În consecinţă, Lauren deveni în cele din urmă ataşatul lui de presă şi această nouă profesie îi acapară tot timpul liber.

Dar totul se prăbuşi în timpul turneului din Australia.

Obosită, Lauren suporta din ce în ce mai greu ritmul trepidant al acestei existenţe. După luni de călătorie, din hotel în hotel, încercă nevoia să fie în altă parte, într-un loc unde să se simtă la ea acasă. De la un timp, încetase să mai scrie şi din cauza asta zilele i se păreau foarte lungi. Cole îşi petrecea foarte puţin timp cu ea şi mult cu Donna.

Nu, nu era o fire geloasă, dar totuşi... Cole nu înceta să laude meritele tinerei cântăreţe. Vocea, fizicul, talentul, dârzenia în muncă, totul îl entuziasma la ea. În ceea ce o privea pe Donna, era îndrăgostită la nebunie de Cole, sărea în ochi.

Cu toate acestea, Lauren încerca să se convingă de faptul că totul se va aranja îndată ce se vor întoarce în California. Cole va avea mai mult timp să-i consacre, vor fi în sfârşit singuri, acasă la ei. Se înşela.

Întorşi la ranch, situaţia n-a făcut decât să se agraveze. Cole îşi pregătea noul album şi îşi petrecea toată ziua în studioul de înregistrare, cu Donna şi muzicanţii. Câteodată, nu se întorcea înainte de orele trei sau patru dimineaţa.

Singurătatea şi disperarea începuseră s-o roadă pe tânăra femeie, când descoperi că este însărcinată. A fost o imensă emoţie, o bucurie adâncă, extraordinară. Gândul că poartă copilul lui Cole o umplea de fericire. Dar fericirea aceasta era totuşi întunecată de o umbră : reacţia lui Cole. Oare cum va fi primită noutatea ? Şi mai ales, cum să-l anunţe când era aproape mereu absent ?

Într-o duminică, Cole îşi acordase o zi de odihnă, prima după luni de zile şi Lauren se hotărî să-i spună. Din nefericire, el o invitase pe Donna la ranch şi îşi petrecură ziua închişi în micul studio de înregistrare particular pe care el şi-l instalase acasă. Orele se scurseseră unele după altele, la nesfârşit... Când se despărţi de Donna, era aproape miezul nopţii.

Lauren îl aşteptase bosumflată pe Cole în camera lor. El nici măcar nu încercase să se explice, să se justifice. Nu, păruse doar surprins că este încă trează.

— Nu dormi, draga mea ?

Fără să-i aştepte cel puţin răspunsul, intrase în baie şi deschisese larg robinetele de la cadă.

— Donna este foarte talentată, zise el. Vocea ei se îmbunătăţeşte pe zi ce trece. Va deveni un adevărat star, sunt sigur.

Donna... din nou şi mereu. Lauren făcuse un mare efort pentru a răspunde fără să-şi trădeze adevăratele gânduri.

— Crezi ? În fond, este normal după tot timpul pe care i-l dedici... presupun că talentul se răsfrânge asupra ei.

Cole nu păruse să-şi dea seama de ironia acestor cuvinte.

— Va cânta o bucată solo în viitorul meu album, se mărginise el să răspundă.

În timp ce vorbea, începuse să se dezbrace şi văzându-i bustul gol, pielea bronzată şi muşchii viguroşi, lui Lauren i se pusese un nod în gât. De ce, tocmai în momentul cel mai nepotrivit, trebuia să recunoască faptul că era o frumuseţe care-i tăia respiraţia ?

— Cole trebuie să stăm de vorbă, îi spusese ea pe neaşteptate.

Cole o privise uimit. Era prima privire adevărată pe care i-o adresa în ziua aceea.

— Acum ? Ascultă, Lauren, sunt extenuat.

— Serios ? Totuşi, pentru Donna ai întotdeauna destul timp...

— Te rog ! exclamă Cole oftând iritat. Scuteşte-mă de genul ăsta de comentarii ridicole. Unde vrei să ajungi, Lauren ?

— Nu ştiu, murmură ea, brusc dezorientată. Eu... am impresia că sunt dată la o parte. Poate că este o prostie, dar am sentimentul că vieţile noastre iau drumuri diferite. Când lucram la ziar, cel puţin aveam prieteni, colegi. Aici mă simt atât de izolată !

— Înţeleg. Vrei să începi din nou să lucrezi ?

— Nu neapărat. Eu... aş vrea să ştiu ce se întâmplă cu noi. Am nevoie de stabilitate, aş dori să întemeiez un cămin, o familie.

— Munca mea este mai presus de orice, Lauren. Deocamdată nu se pune problema să avem copii. N-aş putea niciodată să le dedic destul timp şi nu mi-aş îndeplini aşa cum trebuie rolul de tată.

Lauren rămăsese încremenită din cauza şocului, zdrobită. Oare auzise bine ?

Se lăsă o tăcere adâncă, apăsătoare, nesfârşită.

— Mă duc să fac o baie, zise el în cele din urmă.

— Cole, dacă... te-aş anunţa că sunt însărcinată, n-ai vrea să...

O licărire de mânie se aprinsese în ochii lui Cole şi tânăra femeie se întrerupsese, răvăşită.

— Cu aşa ceva nu se glumeşte, mormăi el.

— Aşadar, eu nu reprezint nimic pentru tine ? Decât o aventură fără viitor, care va lua sfârşit îndată ce te vei plictisi de mine ?

— Sunt obosit, Lauren, repetă el cu răceală. Sincer să fiu, nu te credeam în stare de o asemenea lovitură.

Lauren se înfioră. Ce dispreţ, ce duritate în vocea lui ! Şi ce voia să spună ? Nu mai înţelegea.

— Ce... ce vrei să spui ? bâigui ea.

— Oh, degeaba faci pe naiva, ţi-am ghicit mica ta manevră ! Dar nu voi intra în jocul tău, Lauren. Refuz să mă angajez împotriva voinţei mele. Nu voi ceda şantajului.

— Crezi că vreau să te oblig să te căsătoreşti cu mine ? întrebă ea cu o voce fără inflexiuni.

— Ajunge ! Este târziu şi nu-i momentul să vorbim despre căsătorie.

Apoi, fără să se uite la ea, Cole se închisese în camera de baie.

Lauren rămăsese mult timp nemişcată, prea răvăşită pentru a schiţa cel mai mic gest. Reuşise în cele din urmă să se smulgă din starea de

apatic și se refugiase în camera vecină. Dar somnul se încăpățânase să fugă de ea. Așteptase toată noaptea cu speranța că el va veni să o caute. În zadar.

Atunci o cuprinsese un sentiment de adâncă disperare. Cole o socotea drept o intrigantă, gata să exercite un șantaj odios pentru a-l prinde în cursă...

Și deodată, cumplita realitate i se impusese cu claritate : Cole încetase s-o mai iubească.

*
* *

„Refuz să mă angajez împotriva voinței mele..."

În pofida timpului scurs, cuvintele lui Cole continuau să o chinuie pe Lauren, la fel de precis, la fel de limpezi ca noaptea aceea îngrozitoare din California.

Cu siguranță, Donna nu avusese nici o dificultate să-l facă să se hotărască. Pentru că de data aceasta era probabil sigur de dragostea lui pentru ea. Poate că nu-i va refuza nici ideea de a avea un copil.

La gândul acesta, Lauren se simți cuprinsă de înfiorare. I-ar plăcea să-i pună această întrebare cu ocazia interviului...

Se ridică brusc. N-avea nici un rost să se gândească acum la toate astea ! O mică plimbare prin grădina aceasta paradisiacă era cel mai bun remediu împotriva deznădejdii ei.

În depărtare se auzea zgomotul valurilor, acoperit de cântecul unei păsări cocoțate într-un palmier. Lauren înaintă pe alee și auzi deodată pe

cineva plonjând în apă. Surprinsă, se întoarse şi descoperi piscina, puţin mai la o parte.

Un bărbat tăia apa albastră cu mişcări suple şi iuţi. Inima Laurenei începu imediat să bată mai repede. Era oare...

Bărbatul se cocoţă pe marginea piscinei pentru a-şi lua prosopul. Nu exista nici o îndoială, era într-adevăr Cole. Aceşti umeri largi, muşchii bine conturaţi nu-i puteau aparţine decât lui. El se aplecă brusc după prosop şi o zări pe tânăra femeie.

— Aşadar, sunt spionat ? îi aruncă el pe un ton ironic. Îmi pare rău, trebuie să mă şterg.

Ca s-o sfideze, se înfăşură într-un imens cearşaf de baie. Lauren îi întoarse spatele şi îşi continuă drumul spre plajă.

Genul acesta de remarcă stupidă nu merita răspuns !

Îşi scotea sandalele pentru a merge pe nisipul alb şi fin, când vocea lui Cole răsună în spatele ei.

— Fugi de mine ?

— N-am nici un motiv să fug de tine.

Enervată, se întoarse cu o mişcare rapidă... şi regretă imediat. Cole se afla foarte aproape de ea, prea aproape, şi Lauren se trezi aproape lipită de el, având drept singură privelişte pielea netedă şi bronzată a bustului său sclipind de picături de apă.

Cu obrajii roşii de ruşine, făcu un pas înapoi, dar tulburarea ei evidentă îi smulse un zâmbet lui Cole.

— Pari nervoasă, dragostea mea. Ce-i cu tine ?

— Nimic ! Şi îţi interzic să mă numeşti „dragostea mea".

— De ce ? Exact așa te numeam, mi se pare... „dragostea mea" sau „sufletul meu".

— Ai dreptate să folosești imperfectul, Cole. Povestea noastră aparține trecutului. De altfel, n-am fost niciodată „dragostea ta". „Concubina ta" sau „amanta ta", în cel mai rău caz. Dar dragostea n-avea mare lucru de-a face cu povestea noastră !

— Am trăit totuși câteva momente foarte... intense.

Lauren tresări. Privirea lui Cole, ațintită asupra ei, avea efectul unei arsuri. Și se simți și mai tulburată când se apropie de ea și-i puse mâna pe umăr...

— Nu-ți mai amintești nimic, Laurie ?

Tânăra femeie își plecă privirea. Cuvintele aspre, nopțile solitare, lacrimile, erau singurele amintiri pe care voia să le păstreze din legătura lor. Restul, dorea să-l șteargă pentru totdeauna. Trecutul nu mai exista, trebuia să se gândească la viitor, la profesia ei de ziaristă, singurul ei colac de salvare...

La gândul acesta, redeveni stăpână pe sine. Venise aici ca să lucreze și era bine să orienteze discuția pe un teren strict profesional.

— Am o serie de întrebări să-ți pun, Cole. Am putea să ne așezăm aici, pe nisip, pentru a discuta despre asta ? îi răspunse ea pe un ton rece.

În loc de răspuns, el ridică din umeri și mâna îi trecu peste chipul tinerei femei, rătăcindu-se apoi în părul ei mătăsos.

— Te invit să cinezi cu mine în seara asta, murmură el.

— Presupun că vom fi patru...

— Nu. Doar noi doi.

— Cole, de ce te încăpățânezi să-mi complici misiunea? Trebuie neapărat ca Jon să asiste la interviu.

— De ce? Odinioară te descurcai foarte bine fără el, i-o întoarse el cu un zâmbet ironic. Ți-e teamă să rămâi singură cu mine? În cazul acesta, nu găsesc nici o explicație, Lauren: te simți încă atrasă de mine și nu vrei să recunoști.

Surpriza o lăsă o clipă fără voce. Hotărât lucru, nu era lipsit de îndrăzneală!

— Încetează să mai visezi, Cole! exclamă ea. Nu mai fac parte de mult timp din clubul tău de admiratori! Credeam că am fost foarte clară în privința asta cu ocazia ultimei noastre întrevederi de la Londra.

La aceste cuvinte, Cole se întristă și tânăra femeie înțelese că marcase un punct amintind de ultima lor întâlnire. Desigur, el nu putuse niciodată să admită că în momentul acela nu mai simțea nimic pentru el. Și totuși, era strictul adevăr. Când se revăzuseră după mai multe săptămâni de la ruptura lor, Lauren era prea obosită, prea deprimată pentru a resimți cel mai mic sentiment.

— Îți pierduseși capul, Lauren.

— Greșești, niciodată nu fusesem mai lucidă în privința legăturii noastre.

— Erai prea tulburată, mai aveai nevoie de timp ca să te gândești.

— Nu, Cole, avusesem destul timp. Cele cinci săptămâni petrecute departe de tine îmi asiguraseră tot răgazul să mă gândesc la povestea noastră. Cinci săptămâni mi se pare că este destul de

mult ! Ţi-a trebuit acest interval de timp ca să te hotărăşti să te interesezi de mine...

— Tu ai fost aceea care ai ales să părăseşti ranchul, Lauren. Eu nu ţi-am pretins nimic.

Lauren strânse pumnii. Bineînţeles ! El se elibera de orice răspundere, ca şi cum hotărârea nu-i aparţinuse decât ei, chiar dacă nu-i lăsase posibilitatea să aleagă, încolţind-o să fugă !

— Nu mi-ai pretins, desigur, dar m-ai tratat drept mincinoasă şi intrigantă. Voiam, chipurile, să-ţi întind o capcană, să te oblig să te căsătoreşti cu mine. Tu...

Vocea i se frânse. Trecuseră şase luni şi cu toate astea, acuzaţiile lui Cole o răneau la fel de mult.

— Lauren, eu...

— Să nu mai vorbim despre asta. Ce s-a făcut, s-a făcut. Aminteşte-ţi cum s-a terminat... aventura noastră.

— N-am uitat nimic, Lauren, murmură el cu o voce blândă. Tu eşti aceea care a uitat. Cum te abandonai în braţele mele, cum mi te dăruiai...

Spre marea ei disperare, el îi mângâie buzele cu un gest tandru. Mânia, încordarea, o făceau să tremure. Ce impertinenţă ! Şi peste câteva zile, se căsătorea cu Donna ! Drept cine o lua ? Credea că nu aşteaptă decât un semn din partea lui pentru a-i cădea la picioare ?

Revoltată, Lauren schiţă un gest de retragere.

— Nu mă atinge !

— De ce ? Ţi-e teamă, Lauren ?

— Te avertizez, dacă îndrăzneşti să mă atingi, te pălmuiesc !

— Poate că ar fi o metodă bună să ne împăcăm, să alungăm vechile neînțelegeri.

— Oh, ești într-adevăr cel mai înfumurat dintre...

N-a avut timp să-și termine fraza, pentru că el o îmbrățișase deja. Sărutul lui nu avu nimic pasionant. Prea scurt, prea rece... Nu, Cole voia doar să se joace cu nervii ei, să-i demonstreze că nu era deosebită de toate admiratoarele care mureau de dorința de a-l săruta.

Tânăra femeie ar fi vrut să protesteze, să lupte, dar se simți deodată incapabilă. „Efectul surprizei, desigur", își zise ea când el își slăbi strânsoarea. Astfel cum să-și explice slăbiciunea aceasta ?

— Cum îți permiți !... exclamă ea, indignată. Atitudinea ta este incalificabilă !

— Oprește-te, Lauren, te porți ca o fată bătrână care-și dă ifose. N-a fost decât un sărut.

— Trebuie oare să-ți reamintesc că mă aflu aici să-ți iau un interviu cu privire la căsătoria ta ?

— Știu. Dar de ce te înfurii așa ? Căsătoria asta te supără ? N-ai vrea să facem un efort să uităm de ea patru ore ?

— Cea mai mare dorință a mea este să plec imediat de aici și să nu te mai întâlnesc niciodată !

Departe de a provoca efectul scontat, mânia tinerei femei părea să-l amuze în cel mai înalt grad.

— Ai vrea să fugi din acest mic paradis ? Haide, Lauren, un hotel luxos, golfuri cu nisip fin, marea...

— Este de-ajuns să fii aici pentru ca paradisul să devină un infern !

— Purtarea ta este ciudată, Lauren.

Cu un aer serios, îi luă fața în mâini și o obligă să-l privească în ochi. Ea se eliberă iritată și făcu un pas înapoi. Cole o prinse imediat.

— Împotrivirea ta este prea puternică, prea impulsivă. Știi cum se interpretează în mod obișnuit genul acesta de reacții ?

— Nu !

— Ca semn al unei pasiuni refulate.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, Cole, dar nu mai încerc nici un sentiment pentru tine. În afară de dispreț ! Urmează să te căsătorești și nici măcar nu ești în stare să te atașezi de o singură femeie, îți trebuie toate !

Tonul ei agresiv nu zdruncină nici o clipă calmul lui Cole. Când era pe punctul să-i răspundă, răsună deodată vocea Donnei.

— Cole, ești acolo ?

El rămase în continuare foarte aproape de Lauren, cu privirea fixată pe chipul ei.

— De fapt... șopti el, ai uitat să mă pălmuiești.

Lauren rămase de piatră. Ar fi trebuit să-i administreze cu plăcere palma promisă, dar sosirea Donnei o împiedică s-o facă.

— În sfârșit, iată-te, Cole.

Cole se hotărî, cam fără tragere de inimă, să se întoarcă spre cântăreață.

— Ce s-a întâmplat ?

— A venit echipa.

— Îți mulțumesc că m-ai anunțat. Vin și eu într-un sfert de oră.

— Este o mică problemă, Cole. Serviciul de pază nu vrea să-i lase să intre. Proprietarul hotelului tocmai discută cu...

— Drew este acolo ? o întrerupse Cole.

— Da, este pe terasă, cu soţia lui.

Un zâmbet luminâ figura lui Cole.

— Iată o surpriză plăcută ! Bun, mă duc să văd ce se întâmplă. Vii cu mine Lauren ?

— Nu, prefer să rămân aici. Mă duc să mă plimb.

Dorea într-adevăr să rămână singură, dar nu ţinuse seama de Donna, care se grăbi să i se alăture.

— Pot să te însoţesc, Lauren ?

— Dacă vrei, murmură ea posac.

O plimbare în compania Donnei nu o încânta deloc, dar cum s-o refuze ? Cele două femei merseră în tăcere pe nisipul cald. Lauren era pierdută în gândurile ei, indiferentă la frumuseţea mării şi a cerului fără nori.

În definitiv, mica scenă cu Cole n-ar fi trebuit s-o mire. Îi plăcuse întotdeauna la nebunie s-o scoată din sărite, s-o provoace pentru a stârni în ea o reacţie pasională şi fierbinte. Dar pe vremea aceea, certurile lor se terminau întotdeauna printr-o îmbrăţişare... De altfel, îl bănuia adesea că o provoacă numai din joacă, din plăcerea de-a o vedea înflăcărându-se şi aruncându-se după aceea în braţele lui cu aceeaşi pasiune.

Astăzi nu se mai punea totuşi problema unui asemenea deznodământ. Atunci, ce spera el ? De ce-i făcea plăcere să o necăjească ?

Vocea Donnei o smulse brutal din gândurile ei.

— Este splendid, nu-i așa ?

Lauren murmură abia auzit un „da". Nu era deloc dispusă să converseze. Nicidecum impresionată de mutismul vecinei sale, Donna continuă :

— Hotelul acesta este atât de romantic ! Cole și cu mine am venit aici cu ani în urmă pentru câteva zile de vacanță. A fost minunat, adăugă ea pe un ton plin de subînțelesuri.

Lauren îi aruncă o privire surprinsă. Cole nu-i mărturisise niciodată că avusese o aventură cu Donna. De ce gândul acesta o apăsa deodată ? Ce-i păsa ei de viața amoroasă a lui Cole, dinainte sau după legătura lor ?

— Ah, era înainte de legătura voastră, o lămuri Donna.

Stingherită, Lauren se străduí să ia un ton pe cât posibil indiferent.

— Trebuie să fie minunat să revii aici pentru o ocazie atât de importantă.

— Da, extraordinar... afirmă Donna oftând de fericire. Cole este perfecțiunea personificată. Tipul de bărbat la care visează orice femeie.

Lauren își înăbuși cu greu o replică mușcătoare. Mai cu seamă să nu pară geloasă...

— Îmi pare rău, Lauren. Sunt cam lipsită de tact. Sper că ceea ce am spus nu te-a rănit ?

— Nu, de ce ?

— Aproape că uitasem scurta ta poveste cu Cole. Trebuie să fie o încercare dificilă pentru tine să-l revezi.

— O încercare ? Nu, nicidecum.

— Mă bucur. Trebuie să-ți mărturisesc că mi-a fost cam teamă înainte de venirea ta. Degeaba spusese Cole că totul se va desfășura bine,

că nici unul dintre voi n-aţi acordat vreodată multă importanţă legăturii voastre, eu aveam unele îndoieli. Dar el avea dreptate, ca de obicei.

Lauren rămase tăcută, cuprinsă brusc de o adâncă oboseală. De ce o dureau cuvintele ? Nu-i păsa că erau cuvintele lui Cole, dar desigur mândria ei era jignită... Da, mândria ei şi nimic altceva.

— Eu te înţeleg, Lauren. Când ai o legătură cu Cole, trebuie s-o păstrezi toată viaţa. El este atât de...

— Ascultă Donna, relaţiile mele cu Cole nu se privesc nicidecum ! izbucni Lauren exasperată.

Se opri brusc şi o fulgeră pe cămătăreaţă cu privirea.

— Iartă-mă, nu voiam să te jignesc, şopti Donna. Cred că sunt puţin cam nervoasă pentru că eşti aici.

— Nervoasă ? De ce ? Doar nu-l bănuieşti pe viitorul tău soţ ?

Donna primi întrebarea cu o tăcere neîncrezătoare. O privea nemişcată pe Lauren, uluită.

— Ce vrei să spui ?

— Haide Donna ! Dacă nu ai încredere în Cole, căsătoria voastră începe pe o temelie foarte şubredă.

— Nu, nu ! Exagerezi desigur, i-o întoarse Donna, brusc foarte veselă. Cole a fost întotdeauna foarte îndrăgostit de mine. De fapt şi-a dat seama cu adevărat de asta în timpul legăturii voastre. Începea să se plictisească de tine şi atunci a înţeles că eu eram femeia vieţii lui.

— Ce emoţionant ! Ar fi trebuit să-mi aduc reportofonul, replică Lauren în batjocură.

Își regretă imediat cuvintele. Înainte de toate, trebuia să dea dovadă de demnitate.

— Așadar, Cole ți-a cerut să te căsătorești cu el după plecarea mea ?

— Da. În California, exact după aceea.

Lauren nu se clinti.

— N-am acceptat imediat, continuă Donna. Știam că se simte vinovat față de tine și am preferat să aștept până când s-a văzut cu tine și a încheiat chestiunea. Îi era teamă că ți-a frânt inima.

— Oh, inima mea nu-i atât de fragilă. De altfel, eu am hotărât să-l părăsesc, nu el !

O mânie surdă puncă stăpânire pe ea. Așadar, Cole povestise totul acestei femei. Și-i imagina cu ușurință pe amândoi... cum o compătimiseră pe biata Lauren, suflet chinuit. Ce rușine ! Doar la gândul compasiunii lor i se făcea greață.

Donna se opri atunci în fața ei, privind-o cu o licărire sfidătoare în ochi.

— Am încredere în el, înțelegi ? Ne iubim cu pasiune. De altfel, poate că ești la curent ? Cole s-a gândit să pună capăt carierei sale de căutător pentru a-mi dedica tot timpul lui. N-ar fi făcut niciodată așa ceva pentru tine, nu-i așa ?

Tulburată, Lauren n-o mai asculta... Așadar, Cole acceptase să renunțe la profesia lui.

Pentru Donna.

CAPITOLUL V

Soarele cobora spre orizont, ultimele lui raze aprinzând cerul și marea cu flăcările lor portocalii. O briză umedă agita palmierii, ale căror siluete lungi păreau pe plajă ca niște umbre chinezești.

La sfârșitul unei zile de muncă istovitoare, toată echipa se adunase în sfârșit pe terasă, înainte de cină. Puțin mai la o parte, Lauren ezita. Trebuia oare să li se alăture? Deocamdată, reușise să evite pe toată lumea. După discuția cu Donna, nu voise să se amestece cu ceilalți.

— Lauren, iată-te în sfârșit!

Jon o zărise și se îndreptă direct spre ea. Judecând după înfățișarea lui furioasă și după pașii apăsați, nu părea să fie într-o dispoziție mai bună ca a ei.

— Trebuie să-ți vorbesc! Știi ce s-a întâmplat la sosirea noastră?

Cu un semn din cap, Lauren îl anunță că nu știa.

— Paznicii de la intrare nu voiau să-mi dea drumul înăuntru! Imediat ce au remarcat echipamentul meu de fotograf, au închis poarta. Îți imaginezi?

— Ziariștii nu sunt priviți foarte bine aici, Jon. Este un hotel de lux rezervat unei elite care fuge de presă ca de ciumă.

— Cred că asta am înțeles și eu. De altfel, apropo de hotelul de lux, Warren riscă să fie contrariat când va primi notele noastre de plată! Avem tot interesul să-i ducem un articol bun, altfel...

— Știu.

Lauren întoarse capul spre terasă. Cole și Donna discutau cu o pereche de necunoscuți. Mâna pe care Donna o pusese pe brațul lui Cole și privirile languroase pe care i le adresa, spuneau mult despre natura sentimentelor ei.

— În orice caz, un lucru este sigur.. cunosc identitatea viitoarei soții, murmură Lauren.

Jon îi aruncă o privire întrebătoare.

— Este vorba de Donna, afirmă ea. Pot chiar să-ți descriu rochia de mireasă. Și am o altă noutate senzațională, închipuie-ți: după acest album, Cole își va lua rămas-bun de la scenă.

— Își abandonează cariera de cântăreț? Ești sigură de asta?

— Am informațiile chiar de la Donna. Trebuie să le verific pe lângă Cole dar, după părerea mea este aproape sigur.

— Bravo, Lauren! exclamă Jon, încântat. Warren va fi mândru de noi.

— Da, fără îndoială...

Răspunsul Laurenei era lipsit de orice entuziasm, dar Jon nu păru să-și dea seama.

— Vii? o întrebă el, oferindu-i brațul.

Ea îl urmă, mulțumită să se poată sprijini de el. Și avea mare nevoie de prezența reconfortantă a lui Jon pentru a înfrunta privirea întunecată cu care o întâmpină Cole îndată ce ajunseră pe terasă. Nu renunță însă la politețe, primindu-i pe cei doi ziariști cu amabilitate.

— Vino să te așezi, Lauren, o invită Cole. Jon, vino și tu. Vreau să vă prezint prietenilor mei, Drew Sheldon, proprietarul acestui hotel, și soția lui, Amanda.

— Încântată.

Lauren le zâmbi și se așeză pe scaunul oferit de Cole. Amanda, o femeie tânără, foarte frumoasă, cu un minunat păr blond arămiu, trebuia să aibă cam aceeași vârstă cu ea. Soțul ei, un bărbat de o rară distincție, îi adresă un zâmbet fermecător.

— Suntem fericiți să vă cunoaștem, zise el. Cole ne-a vorbit mult despre dumneavoastră. Îmi pare rău pentru acel mic incident de la intrare, adăugă el adresându-se lui Jon. Paznicii au primit ordine foarte stricte.

— Și cel mai puțin lucru care se poate spune, este că-și fac bine treaba ! i-o întoarse Jon, nu fără umor. Nu face nimic, știu că țineți să apărați reputația hotelului.

În clipa aceea, un chelner thailandez veni să ia comanda.

— Cinați pe terasă în seara aceasta, domnule Sheldon ? întrebă el într-o engleză perfectă.

— Nu știu... Tu ce spui, Amanda ?

— De ce să nu cinăm în apartamentele noastre ? răspunse tânăra femeie, evident nervoasă.

Este încă prea cald şi... ţânţarii, întunericul...

Drew izbucni în râs.

— Nu mai căuta scuze, Amanda ! Nu vrei să te îndepărtezi de Emma, am înţeles. Emma este fetiţa noastră de şase luni, le explică el invitaţilor. Am angajat o guvernantă care se ocupă de ea douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dar Amanda refuză s-o lase singură mai mult de un sfert de oră.

— Exagerezi ! ripostă soţia lui consultându-şi ceasul. Suntem aici de cel puţin... douăzeci de minute.

Izbucniră râsete din toate părţile.

— Înţelegeţi cum stau lucrurile ! exclamă soţul ei. Ei bine, putem cina cu toţii la noi. Ce spuneţi de asta ?

Invitaţia lui a fost acceptată imediat şi toată lumea urmă perechea în bungalovul particular, situat deoparte, decorat şi mobilat cu gust.

Cina s-a desfăşurat într-o ambianţă foarte plăcută. Cei doi Sheldon şi-au primit oaspeţii regeşte, făcându-i să degusteze mâncăruri exotice şi rafinate. Încântată şi destinsă, Lauren se împrieteni cu această pereche simpatică, îndeosebi cu tânăra femeie a cărei blândeţe şi amabilitate erau încântătoare. Amanda era de o modestie excesivă şi Lauren n-ar fi bănuit niciodată, dacă nu i-ar fi şoptit Cole la ureche, că era vorba de creatoarea de modă Hunter Fashions, care cunoştea de câtva timp un imens succes la Paris şi în lumea întreagă.

— Amanda are un magazin în hotel, îi explică Donna. Ea este aceea care-mi va face rochia. De altfel, nu este prima dată când apelez la ta-

lentele ei. Orice femeie care se respectă are în garderoba ei o creație Hunter. Este obligatoriu !

— Exagerezi, Donna ! Dar îți mulțumesc totuși pentru compliment, răspunse Amanda cu un zâmbet îngăduitor.

De câteva clipe, Cole avea privirea fixată asupra Laurenei.

— Va trebui să treci pe la magazin, Lauren, zise el. O femeie frumoasă trebuie să poarte cele mai frumoase toalete.

Inima ziaristei se strânse. De câte ori îi repetase cuvintele acestea, în trecut ? Prin fața ochilor îi trecură multe imagini... Într-o zi de vară în California, Cole o însoțise prin magazinele din Beverly Hills. Îi oferise atâtea veșminte și atâtea accesorii, încât trebuise să ceară ajutorul șoferului său pentru a duce toate pachetele.

— O vei ajuta să-și aleagă o rochie, Amanda ? întrebă Cole.

— Bineînțeles ! Mă voi ocupa în mod special de ea.

— Mulțumesc, murmură Lauren.

Se simțea din ce în ce mai stingherită. Conversația căpăta o notă prea personală. Și toate amintirile trezite de aluzia lui Cole nu duceau la nimic.

Pentru a scăpa de privirea lui Cole pe care o simțea ațintită asupra ei, întoarse ușor capul dar, făcând asta, întâlni ochii strălucitori de ură ai Donnei. De fapt, reacția cântăreței n-avea de ce s-o uimească... Cole era într-adevăr lipsit de tact în prezența logodnicei sale.

Puțin mai târziu, se servi cafeaua pe terasa alăturată. Cole le explica gazdelor amănunte de-

spre filmări, în timp ce Donna conversa cu Jon. Deodată țipetele unui copilaș răsunară în fundul casei.

— Emma s-a trezit ! exclamă Amanda, ridicându-se dintr-o săritură. Vă rog să mă scuzați, mă duc să văd ce se întâmplă... Lauren, vrei să mă însoțești ?

Tânăra acceptă imediat.

— Și tu, Donna ? propuse Amanda.

Cântăreața, într-o discuție aprinsă cu Jon, schiță un zâmbet scurt.

— Hm... nu. Voi vedea copilașul mai târziu.

— Eu n-am fost încă prezentat copilașului, Amanda. Pot veni cu voi ? întrebă Cole.

Lauren își stăpâni un gest de surpriză. Cole se interesa de copii, acum ?

Ajunși în camera copilului, tânăra mamă se repezi spre fetiță și, ca prin minune, țipetele Emmei încetară.

— Ți-e mai bine, draga mea ? zise ea cu voce blândă. Ai fi vrut să fii invitată să cinezi cu noi, nu-i așa ?

Depuse un sărut pe obrazul fetiței și apoi se apropie de Cole și de Lauren.

— Iată ! V-o prezint pe domnișoara Emma Sheldon.

Doi ochi negri, mărginiți de gene lungi, îi priveau cu curiozitate.

— Este fermecătoare ! exclamă Lauren.

Cu buclele ei blonde, tenul roz, privirea curioasă și vioaie, fiica Amandei era într-adevăr un copilaș adorabil.

— Da, este adorabilă ! exclamă Cole, spre marea uimire a Laurenei.

Cu un gest afectuos, el mângâie obrazul fetiței. Emma făcu ochii mari și-i zâmbi angelic.

— Atât de mică și fermecată deja ! exclamă Amanda. Haide, Cole, care este secretul tău ? Nici o femeie nu-ți poate rezista !

— Dacă aș ști ! i-o întoarse el glumind. Întreab-o mai degrabă pe Lauren !

Pentru a evita să răspundă la această întrebare stânjenitoare, Lauren se aplecă spre fetița care începea din nou să se agite și apoi să plângă.

— Oh, trebuie să-i fie foame. Cobor să-i caut un biberon. Lauren, ți-o încredințez o clipă.

Când ajunse în brațele lui Lauren, fetița încetă să mai plângă și o privi cu ochi mari, încrezători. Ce emoție să strângă la piept corpul acesta de copil ! Lauren simți un nod în gât. Dacă sarcina ei s-ar fi desfășurat normal, ar fi strâns la piept copilașul ei... Copilul lor, al lui Cole și al ei. Dacă el l-ar fi dorit, dacă ea n-ar fi fugit, dacă...

Numai că, iată, se adunau prea mulți „dacă". Și nimic nu se întâmplase cum dorise Lauren.

Deodată, emoția ei se transformă într-o dureroasă amărăciune. Să nu plângă, mai ales să nu plângă ! se gândi ea înăbușindu-și lacrimile.

— Ține, ți-o încredințez, zise ea. Este puțin cam grea pentru mine.

Apropiindu-se de el, îi întinse copilul, apoi se dădu înapoi. De neînțeles, Cole nu scoase o vorbă. Și Amanda, care nu mai venea ! Era peste puterile ei să rămână între patru ochi cu el. Nici nu se punea problema să mai prelungească situația asta.

— Mă duc să mă culc, îl anunță ea brusc.

Se îndepărta deja când se trezi nas în nas cu Amanda.

— Ce se întâmplă ? întrebă aceasta din urmă, alarmată desigur de paloarea tinerei femei.

— Nimic, Amanda, sunt bine, doar puţin obosită. Iartă-mă, dar prefer să plec.

— Eşti sigură că ţi-e bine ?

— Da. Mă voi întoarce la hotel. Mulţumesc pentru această cină excelentă.

— Pe mâine, Lauren. Voi fi la magazin începând de la orele zece. Treci când vrei.

Lauren îşi luă rămas-bun de la ceilalţi, apoi dispăru în grădină. Acolo, începu să alerge gata să-şi dea sufletul. Când se opri, la capătul puterilor, îşi dădu seama că ajunsese pe plajă. După ce îşi scoase sandalele, merse cu paşi înceţi pe marginea apei. Apoi se aşeză pe nisip şi contemplă marea în care se reflecta luna. Singur murmurul valurilor tulbura liniştea nocturnă. O noapte care ar fi putut fi magică... Cum să creadă, în acest peisaj de vis, că viaţa poate fi atât de chinuitoare ? Că destinul se poate dovedi atât de implacabil ?

Dacă ar putea să uite expresia lui Cole atunci când, şase luni mai înainte, ridicase o aluzie discretă la copilul pe care-l aştepta ! Toată vehemenţa aceea stăpânită, acea asprime a trăsăturilor lui... Tandreţea cu care o privise adineauri pe Emma i se părea cu atât mai dureroasă.

„Nu voi ceda la acest şantaj odios ! spusese el. Nu mă obliga să te iau în căsătorie împotriva voinţei mele."

Cum putuse oare Cole s-o acuze că este până într-atât de calculată ? Trăiau împreună de aproape un an de zile şi n-o cunoştea mai mult decât în prima zi.

*
* *

La câteva zile după duminica aceea nefastă, Lauren părăsise California. Cole nu mai voia să discute cu ea. Iată de ce fugise de la ranch fără un cuvânt de explicaţie. La ce bun să se explice, de altfel ? Nu mai era nimic de spus.

Mai mult de o lună, nu avusese nici o veste de la Cole. Desigur, avea de lucru ; desigur, trebuia să dea o serie întreagă de concerte luna aceea... dar totuşi ! O sunase numai la sfârşitul turneului, fără măcar să se gândească la decalajul orar. Telefonul din apartamentul din Londra în care se refugiase Lauren sunase în plină noapte.

Ea nu dormea. Stătea cu ochii larg deschişi în întuneric, înecaţi în lacrimi, copleşită de tristeţe. Se simţea atât de vinovată.

— Alo, Lauren ?

În mod ciudat, la sunetul acestei voci grave, care până atunci o făcuse să palpite, nu mai simţise nimic. Ca şi cum toată dragostea ei pentru Cole murise...

— Lauren, aş vrea să-ţi vorbesc.

Un val de resentimente o cuprinsese pe tânăra femeie. Îndrăznea să o sune după o lună ca şi cum nu se întâmplase nimic ?

— Aici sunt orele două noaptea, Cole, remarcă ea cu răceală.

— Adevărat ?

Cu siguranță, își bătea joc de ea. Și părea chiar la fel de obosit ca și ea. S-a surmenat și mai mult în ultimul timp, se gândi ea, dezamăgită. Munca lui, nimic altceva decât munca lui avea importanță pentru el...

— Voiam să aflu ce faci, Lauren.

— Mă simt minunat, mulțumesc, îi aruncă ea laconic.

— Ascultă, trebuie să te văd.

Vocea lui Cole nu mai era decât un suflu grav. Pe tânăra femeie o străbătu un fior și respiră adânc, pentru a încerca să nu-și piardă stăpânirea de sine.

— De ce ?

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Nu, Cole. Este inutil. Între noi, totul s-a sfârșit. Nu vreau să te mai văd.

Își trecu obosită mâna peste față pentru a-și șterge lacrimile.

— Lauren, draga mea, plângi ? întrebă el cu o voce blândă.

Tânăra femeie schiță un zâmbet palid. Nu putea să-i ascundă nimic lui Cole, se cunoșteau atât de bine ! De altfel, și ea ghicea care era expresia chipului său în momentul acela... avea aerul acela dubitativ, ca întotdeauna când era nemulțumit sau tulburat.

— Iau avionul spre Londra. Trebuie să ajung la orele...

— Nu, Cole. Nu mai vreau să te văd.

— Lauren, nu vorbești serios ?

— Ba da. Adio, Cole.

Și închisese după aceste cuvinte, știind că el

va veni în pofida refuzului ei. Deoarece odată hotărârea luată, nimeni nu-l putea opri.

După cum prevăzuse, sosise a doua zi seara.

Revăzându-l, Lauren încercase o senzație neașteptată. Crezuse că va suferi teribil la această reîntâlnire, dar, în realitate nu simțise decât o mare indiferență față de bărbatul pe care-l iubise atât de mult. Nimic... nici dragoste, nici ură, nici mânie, ca și cum toate sentimentele ei amorțiseră.

Când se aplecase s-o sărute, ea întorsese capul.

— Îți ceruseni să nu vii, murmură ea.

— Trebuia, Lauren. Mă simt vinovat pentru ceea ce se întâmplă.

— Răspunzător, tu ? N-ai știut niciodată ce înseamnă cuvântul acesta !

— M-am gândit mult în aceste ultime săptămâni, la tine, la mine... am înțeles multe datorită ție, să știi.

— Ei bine, cu atât mai bine pentru tine !

— Întoarce-te la mine, Lauren.

— Nu, Cole. De acum înainte, locul meu este aici. Warren mi-a permis să-mi reiau munca. Este o șansă pe care n-o să mi-o acorde de două ori.

Se redresase și adăugase pe un ton sfidător :

— M-am gândit mult în ultimul timp, ca și tine. Și acum știu că am comis greșeala vieții mele când mi-am părăsit munca pentru a te urma.

— Și de data aceasta m-ai părăsit pe mine pentru munca ta ?

Tânăra femeie rămăsese tăcută un timp, cu ochii pironiți pe figura lui Cole.

— Nu. Am plecat pentru că... pentru că aș-

teptam un copil de la tine şi pentru că tu nu mai aveai nevoie de mine... de noi.

De ce rostise oare cuvintele acelea ? N-avusese niciodată intenţia să-i spună adevărul. La ce bun, de altfel ? Dar chinul şi suferinţa pe care le înăbuşea de atâta timp îi învinseseră hotărârea. Şi nu era oare şi el implicat ? Nu trebuia să poarte şi el o parte din această povară ? Să împartă cu ea sentimentul de culpabilitate care o măcina?

Pe chipul lui Cole se zugrăvise o uriaşă uimire.

— Eşti însărcinată ? Dar Lauren, de ce...

— Nu, Cole, am fost însărcinată, zisese ea în şoaptă.

Trebuia neapărat să-şi reţină lacrimile, să-şi păstreze stăpânirea de sine... Nu plânsese destul în aceste ultime săptămâni ?

— Ai avortat ?

Lauren tresărise, tulburată de această acuzaţie. Pentru a-şi ascunde disperarea, se îndreptase spre fereastră, prefăcându-se că priveşte afară.

— Răspunde-mi, Lauren.

Cu un gest brutal, o silise să se întoarcă. Furia îi deforma trăsăturile.

— Am avut o pierdere de sarcină... murmură ea. Acum cincisprezece zile.

— Înţeleg, dar de ce nu mi-ai spus nimic ?

Vorbise cu o voce mai blândă. Lauren ar fi preferat să se arate dur, intransigent. Orice în afară de indulgenţă şi amabilitate.

— La ce bun, Cole ? Pentru ca să-ţi fie milă de mine ? Ca să mă consolezi spunându-mi că este mai bine aşa ? Nu, totul s-a sfârşit. N-ai nici un motiv să rămâi aici.

— Şi dacă vreau să rămân ?

— Nu mă crede proastă ! replicase ea la capătul răbdării. Povestea noastră se termină cu un eşec total. N-ar fi trebuit niciodată să te urmez ! Niciodată ! Nu avem acelaşi mod de a privi viitorul, nu avem aceleaşi concepţii. Totul a fost greşit, chiar de la început.

— Nu, Lauren.

Păru descumpănit o clipă, apoi îi propuse pe un ton conciliant :

— Te invit la cină. Trebuie să stăm de vorbă. Despre noi, despre copil...

— Prea târziu, Cole.

— Nu ! Niciodată nu este prea târziu !

— Ba da.

Îşi adânci privirea albastră şi limpede în ochii lui Cole.

— Este prea târziu pentru copil. Iar despre noi, nici să nu mai vorbim...

* * *

— Lauren ?

O voce o făcu să tresară, smulgând-o brusc din amintirile ei. Întoarse capul şi-l văzu pe Cole în spatele ei.

— Ce faci ?

— Până ai venit tu, bine ! îi aruncă ea pe un ton usturător.

El nu-i luă în seamă sarcasmul şi se aşeză alături de ea, pe nisip. În tăcere, pierduţi în gândurile lor, contemplară marea în care se reflectau stelele.

— Ce vrei, Cole ? întrebă ea în cele din urmă, pe un ton obosit.

— Nimic. Mă plimbam pe plajă şi te-am zărit.

— Ei bine, continuă-ţi plimbarea, eu nu te reţin.

— Amanda era îngrijorată în legătură cu tine, după plecarea ta grăbită.

— Îmi pare rău, i-o întoarse ea cu răceală. Aveam nevoie de puţină singurătate.

Apăsase pe cuvântul „singurătate", dar Cole se prefăcea că nu auzise. Departe de-a o lăsa în pace, se lungi pe nisip.

— Ai observat ? murmură el. Luna...

Lauren ridică privirea, intrigată.

— Pare mai strălucitoare, continuă el.

— Poate pentru că, la Londra, abia dacă ne dăm osteneala s-o privim.

— Este extraordinar cât de diferite pot fi lucrurile când îţi acorzi răgaz să le cercetezi cu atenţie ! Când încerci să te plasezi în locul altora, de exemplu... Ştii, când te-am văzut adineauri ţinând copilaşul, am simţit un şoc.

Îl privi uluită, fără să spună nimic. El întinse mâna spre ea, dar ea schiţă o mişcare de retragere.

— Îmi pare rău pentru ce ţi s-a întâmplat, Lauren. N-am avut ocazia să ţi-o spun la Londra, când revenisem după...

Se întrerupse, pentru a nu rosti cuvântul fatidic.

Ar fi vrut să-l rănească printr-o remarcă sarcastică, dar cuvintele nu-i ieşiră de pe buze.

— Îţi aminteşti când am venit să te caut ?

murmură el. Voiam să te întorci în California şi mă dusesem să-l văd pe medicul tău.

— Poftim ?

— Ştiu, era o idee ciudată. Dar eram disperat şi aş fi făcut orice. Mă simţeam atât de rău...

— Te simţeai vinovat, asta-i tot, i-o întoarse ea pe un ton aspru.

— Poate... dar nu avem nici o vină, Lauren.

— Glumeşti ? Mi-am pierdut copilaşul ! Totul a fost din vina mea, eu...

— Nimeni nu este vinovat. Doctorul m-a asigurat că pierderile de sarcină se declanşează fără un motiv aparent. În timpul primei sarcini...

— Cunosc foarte bine părerea doctorului, îl întrerupse ea. Dacă nu făceam călătoria aceea cu avionul pentru a mă întoarce la Londra, poate că asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

— Te înşeli, răspunse el luând-o de mână. Nu a fost vina ta, Lauren. Nu mai trebuie să te chinuieşti cu gândurile acestea.

Tânăra femeie scutură din cap şi o lacrimă îi alunecă de-a lungul obrazului.

— Vei avea alţi copii. Eşti tânără şi...

— Oh, scuteşte-mă te rog de banalităţile astea, replică ea, eliberându-se cu un gest brusc. Degeaba faci pe ipocritul cu mine, Cole ! Nu-ţi pasă nici cât negru sub unghie de încercarea prin care am trecut eu.

— Nu, Lauren. Nu voiam să-ţi fac rău. Noi am făcut o greşeală...

— O greşeală, acesta este cuvântul !

Zeflemeaua era cea mai bună apărare împotriva emoţiei care o copleşea. De ce oare răbdarea,

scuzele, blândețea lui Cole o tulburau încă în asemenea măsură ?

— Da, o teribilă greșeală, repetă ea. Să nu mai vorbim despre asta.

— Dimpotrivă, trebuie să vorbim. Dacă nu te eliberezi de povara aceasta, nu vei putea niciodată să uiți, Lauren, nici s-o pornești din nou.

Așadar, Donna avea dreptate se gândi ea cu tristețe. Lui Cole îi era milă de ea. Și o invitase în Thailanda pentru a se convinge că depășise drama... Iată, desigur, singurul motiv pentru care căuta acum s-o încurajeze.

Cu un gest nerăbdător, Lauren își șterse obrajii uzi de lacrimi. Ea n-avea nevoie de mila lui !

— Sunt mai puternică decât crezi, Cole. Am o meserie pasionantă, prieteni, o viață plină. Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu te-am așteptat pe tine ca să iau viața de la capăt.

— De acum înainte cariera trece înainte de toate, nu-i așa ? Ai devenit tipul de femeie ambițioasă și eficace, în stare de orice pentru munca ei.

Lauren se încordă. Cu ce drept își permitea s-o judece ? Îi dezaproba comportarea în timp ce el însuși o sacrificase pentru cariera lui ?

Noua mea viață nu-ți place deloc, s-ar spune, murmură ea. Este ciudat, din partea unui împătimit al muncii ca tine. Să nu-mi spui că o femeie nu are dreptul să se dedice unei cariere !

— Unele femei, da... dar nu tu. Tu ai nevoie de mai mult.

— Ah, așa ? Și de ce anume, te rog ? i-o întoarse ea pe un ton malițios.

— De un soţ şi de copii. De altfel, dacă îmi amintesc bine, tocmai asta voiai de la mine.

Tânăra femeie trebui să lupte din greu pentru a-şi păstra calmul. Se pricepea să-şi pună întrebările cu o dezinvoltură calculată ! Cu ce drept o chinuia în felul acesta ?

— Da... dar cu timpul am înţeles că mă înşelam. N-am ştiut la ce uşă să bat. Tu nu erai bărbatul care-mi trebuia.

— Şi crezi că Jon este bărbatul care îţi trebuie ?

— Jon şi cu mine ne înţelegem foarte bine, noi lucrăm împreună. Este un camarad foarte drăguţ, fermecător, şi...

— „Foarte drăguţ", „fermecător" ! Am impresia că o aud pe străbunica mea ! Sincer, Lauren, nu crezi că te-ai întors spre el din ciudă ?

Lauren îl fulgeră cu privirea, uluită.

— După părerea ta, aşadar, după ruptura noastră m-aş fi aruncat în braţele primului venit ?

— Întocmai.

— Eşti bărbatul cel mai înfumurat pe care l-am întâlnit vreodată.

— Îmi fac griji îndeosebi pentru tine.

— Mulţumesc, eşti prea bun, replică ea cu o voce afectată.

— Nu eşti îndrăgostită de el. Dacă tu crezi că-l iubeşti, te înşeli asupra sentimentelor tale. Ai trecut prin momente foarte grele, a trebuit să învingi un traumatism, şi, firește, te-ai refugiat în braţele primului venit. Dar te asigur că Jon nu este bărbatul care îţi trebuie.

— Îţi mulţumesc pentru şedinţa de psihanaliză, doctore Adams !

Lauren strânse pumnii, din ce în ce mai iritată.

— Mă cunoşti, aşadar, atât de bine, Cole ? Cine eşti tu ca să-ţi permiţi să...

— Eu singur te cunosc, Lauren. Eu singur ştiu să te fac să cedezi şi să suspini de plăcere. Eu singur.

Lauren n-avea decât o dorinţă : să-l jignească, să-l pedepsească pentru aroganţa lui... chiar dacă ar minţi pentru asta !

— Nu-i adevărat, Cole. Sunt foarte fericită cu Jon, mult mai fericită decât eram cu tine !

Se ridică şi-şi scutură cu un gest degajat nisipul de pe rochie.

— Este gentil, îndatoritor, atent, afectuos, ... exact contrariul indiferenţei şi răcelii pe care le-am cunoscut cu tine.

Lovitura îşi atinse scopul. Cole se ridică dintr-o săritură.

— În timpul nopţilor noastre pasionate nu mi-ai acuzat niciodată de răceală ! exclamă el. Aminteşte-ţi, Lauren, cum gemeai sub mângâierile mele.

În vocea lui se simţea o furie stăpânită. Îl provocase, desigur, dar cum îndrăznea să evoce atât de deschis intimităţile lor ?

— Văd că ai mereu tot atâta tact, Cole. Un adevărat gentleman ! Ai putea cel puţin să mă scuteşti de aluziile astea deplasate. În privinţa discreţiei nu vei ajunge niciodată la glezna lui Jon.

De data aceasta, Cole se mulţumi să ridice din umeri.

— Iar tu, nu te vei dărui niciodată lui Jon

cu aceeaşi pasiune ca în braţele mele. Îmi era de-ajuns o privire ca să te supun...

— Baţi câmpii ! Mi-e teamă că memoria îţi joacă feste.

Cu aceste cuvinte, Lauren îi întoarse spatele.

— Este o provocare, Lauren ? Poate că trebuie să-ţi reîmprospătez memoria ?

Tânăra femeie tresări. Acest ton ameninţător nu-i spunea nimic bun... Dar nu avu timp să anticipeze gestul lui Cole. El o obligase deja să facă stânga-mprejur şi o trase la el fără nici o blândeţe. Urma s-o sărute, se gândi ea, neputincioasă. Îi rănise orgoliul şi acum se răzbuna. Logic.... Hotărât lucru, în seara asta Cole n-o va scuti de nici o insultă.

Dar strigătul îi muri pe buze, înăbuşit de sărutul irezistibil al lui Cole. Nu, nu va ceda. Trebuia să rămână de piatră, să reziste tulburării care punea stăpânire pe ea în braţele lui. Să reziste acestor mâini avide, acestor buze experte... dar era imposibil.

— Lauren, aminteşte-ţi... îi şopti el cu glas scăzut, tulburător.

Un fior extrem de plăcut o străbătu pe tânăra femeie şi ea se abandonă, ameţită de dorinţă. Dar el se îndepărtă pe neaşteptate de ea.

— Aşadar, Lauren ? Tu numeşti asta răceală?

Timp de câteva secunde, a fost prea surprinsă ca să reacţioneze. Apoi, o furie nebună puse stăpânire pe ea.

— Te detest, Cole ! Te urăsc ! strigă ea.

— Câtă răceală draga mea... un adevărat sloi de gheaţă !

CAPITOLUL VI

În noaptea aceea, Lauren rămase mult timp trează, chinuită de remuşcări şi de mânie. De ce nu se ţinuse la distanţă ? Îşi promisese totuşi să se mărginească la raporturi strict profesionale cu Cole. Dar la un singur gest al său, se repezea în braţele lui ! Ca pe vremuri...

Descumpănită, Lauren se strecură afară din pat pentru a contempla peisajul nocturn. De ce nu reuşea oare să-şi alunge din minte imaginile fericirii lor trecute ?

În cele din urmă, moartă de oboseală, Lauren se întinse în pat, cu ochii închişi, şi aşteptă somnul.

Câteva ore mai târziu, nişte bătăi în uşă o smulseră din somnolenţă.

— Lauren, încă mai dormi ? Este ora opt !

Tonul energic al lui Jon o hotărî să se ridice din pat. Cu părul în dezordine, îşi puse chimonoul şi-i deschise uşa.

— Bună dimineaţa ! zise el intrând.

Privirea lui examină imediat silueta ei zveltă, întârziind asupra răscroielii chimonoului de mătase roşie şi pe buzele lui se contură un zâmbet.

— Lauren, mă uimeşti întotdeauna ! Cum faci tu să fii atât de frumoasă chiar de dimineaţă ?

— Nu încerca să mă flatezi, Jon ! răspunse ea zâmbind. Cu mine nu merge.

— Ştiu. Dar totuşi am încercat.

— Eşti într-adevăr incorigibil ! Ştii cum eşti poreclit la ziar ? Donjuanul de la Globe !

Drept orice răspuns, el îi azvârli un zâmbet poznaş şi se îndreptă spre măsuţa de toaletă pentru a se studia în faţa oglinzii, ca un seducător care se respectă.

— Toată lumea se pregăteşte să plece la Phang Nga, o anunţă el. De fapt, ştii că filmarea are loc pe plaja care a servit ca decor pentru ultimul James Bond ? Donna mi-a dat această informaţie aseară. Apropo, cum ţi s-a părut seara ? Foarte plăcută, nu ?

— Da... murmură Lauren.

Se aşezase pe un scaun în faţa măsuţei de toaletă, cercetând imaginea ei şi a lui Jon în oglindă.

— Nu arăţi prea în formă, Lauren.

— Ba da, merge...

Trebui să se constrângă să adopte un ton mai vesel.

— Sunt puţin obosită, nu-i nimic. Şi mărturisesc că perspectiva de a urma astăzi echipa nu mă încântă deloc.

— În cazul acesta, de ce nu rămâi la hotel ? Eu voi face fotografii şi voi deschide bine urechile în locul tău. De altfel, trebuia să-i telefonăm lui Warren în dimineaţa asta, continuă Jon.

Probabil se întreabă de ce nu i-am trimis încă nimic.

Lauren schiță un zâmbet. La ideea de a rămâne la hotel, se simți deodată eliberată de o mare greutate.

— Da, ai dreptate, afirmă ea. N-am dat nici un semn de viață de la plecarea noastră. Îl voi suna numaidecât.

La aceste cuvinte, Jon își consultă ceasul și se îndreptă spre ușă.

— E timpul s-o șterg, Lauren ! Încearcă să te odihnești astăzi.

Rămasă singură, Lauren își cercetă cu atenție fața în oglindă. În jurul ochilor avea cearcăne adânci, negre și urâte. Și era atât de palidă ! Toate acestea din cauza lui Cole, desigur. Din cauza lui nu închisese ochii toată noaptea. Ridicol ! Ca și cum mai simțea ceva pentru el...

Ceea ce era cu desăvârșire exclus !

Cu toate acestea, amintirea penibilei discuții cu Cole îi reveni în minte. Îl mințise în privința lui Jon și ar fi fost mai bine să-l prevină pe fotograf în legătură cu asta. În cazul în care Cole i-ar face unele aluzii referitoare la ipotetica lor legătură, el n-ar fi înțeles nimic.

Fără să mai stea pe gânduri, se repezi la ușă.

— Jon !

Bărbatul care stătea lângă lift se întoarse încet și Lauren încremeni. Nu era Jon, ci Cole !

El privi lung picioarele lungi dezvăluite de chimonoul de mătase roșie, corpul zvelt și suplu și părul în dezordine al tinerei femei. Judecând după aerul lui disprețuitor, interpreta situația complet eronat...

— A plecat, o anunţă el pe un ton rece. Aveai ceva important să-i spui ?

— Nu...

— Dacă vrei, pot să-i transmit un mesaj.

— Nu, mulţumesc !

Roşie de jenă, era pe punctul să închidă uşa, când Cole adăugă :

— Nu v-aţi spus totul noaptea asta ?

Surprinsă, Laurenei îi pieri graiul. Cu ce drept îndrăznea să-i vorbească în felul acesta ?

— Crede-mă, Lauren, legătura aceasta cu Richards este o serioasă greşeală.

— Viaţa mea particulară nu te priveşte !

— Nu eşti îndrăgostită de el, Lauren, este un lucru care sare în ochi.

Indignată, tânăra femeie vru să-i răspundă, dar el intra deja în lift.

* * *

După o baie lungă şi un mic dejun delicios, Lauren reuşi în sfârşit să se liniştească. La orele zece, se afla într-o dispoziţie mai bună şi coborî la magazinul Amandei. În definitiv, o rochie nouă constituia un remediu excelent împotriva gândurilor negre !

Magazinul era splendid, cu lustrele lui de cristal, covoarele orientale în culori calde şi vitrinele decorate cu artă.

— Lauren, ce plăcere să te văd ! exclamă Amanda. Tocmai am ales adineauri o rochie pentru tine.

Schițând un zâmbet misterios, dispăru o clipă și aduse din depozit un model de mătase neagră.

— Iată ! Este de Thailanda, un material foarte rar. Cheamă-mă îndată ce ți-o pui. Cabina de probă se află aici.

Pe umeraș, rochia părea de o simplitate extremă, aproape banală. Era o aparență înșelătoare... Căci îndată ce Lauren o îmbrăcă, deveni o capodoperă de eleganță și rafinament. Razele de lumină jucau pe rochia neagră, scoțând în evidență motivele inserate în țesătură, iar materialul îmbrăcând de minune formele tinerei femei.

— Superb, rosti Amanda îndată ce ea trase perdeaua cabinei. Știam că rochia aceasta îți va veni perfect.

Lauren îi zâmbi larg.

— N-am purtat niciodată o rochie atât de frumoasă, murmură ea, visătoare. Nici chiar atunci când trăiam... în California.

„Cu Cole", fusese cât pe ce să spună. Pe vremea când o iubea, când o copleșea cu cadouri, când se arăta încă atent și prevenitor...

— Lauren ?

Tânăra femeie tresări, încurcată. Amintirile o copleșeau întotdeauna în momentul în care se aștepta cel mai puțin.

— Iartă-mă Amanda, mă gândeam la altceva.

Își admiră încă o dată silueta în oglindă.

— Îmi place la nebunie rochia asta.

Hotărârea ei era luată, o va cumpăra ! Îmbrăcată astfel, se simțea cel puțin în stare să înfrunte toate privirile cu ocazia recepției lui Cole.

Amanda se scuză o clipă, fiind chemată de o vânzătoare.

Un client o solicita la magazin.

— Cole ! Credeam că ai plecat la Phang Nga.

Vocea melodioasă a Amandei răsună până în cabina de probă unde Lauren încremeni, cu inima bătând gata să-i spargă pieptul...

— Voi ajunge mai târziu, răspunse el. Am avut ceva de făcut aici.

O tulburare adâncă puse stăpânire pe Lauren. Ciudat... Prezența lui Cole îi provoca aproape o senzație de euforie, chiar dacă de dimineață luase hotărârea fermă să-l evite toată ziua ! Era absurd !

— Îți aduc un ceo pentru costumul meu și rochia Donnei. Trebuie să termină filmările chiar astăzi, deoarece părăsim Phuket chiar mâine.

Toată bucuria Laurenei dispăru la auzul acestor cuvinte. Achita factura pentru hainele lor de miri. Căsătoria era așadar iminentă...

— Oh, plecați deja ? exclamă Amanda. Din fericire, ne rămâne încă o seară pentru o profita de prezența voastră. Apropo, Lauren tocmai probează o rochie pentru seara aceasta. Dacă vrei să arunci o privire... aș fi curioasă să-ți aflu părerea.

Lauren făcu eforturi disperate să-și scoată rochia. De ce blestematul acesta de fermoar refuza să se deschidă ? Tânăra femeie drăcuia cu glas scăzut când Amanda deschise puțin perdeaua.

— Mai ești cu rochia pe tine, Lauren ? Perfect. Cole este aici. Vino să i-o arăți.

Fără măcar să-i lase timp să bâiguie o scuză, o trase pe Lauren în magazin.

— Nu este superbă ? întrebă Amanda cu pu-

ţină mândrie în voce. S-ar putea spune că modelul a fost conceput pentru ea.

— Întocmai, răspunse Cole.

El examină silueta Laurenei cu o încetineală calculată, întârziind cu privirea asupra formelor armonioase ale corpului ei. Aceasta simţi cum o cuprinde indignare. Era obligat s-o măsoare din cap până în picioare ?

— Întoarce-te, îi ceru el.

Trebui să lupte pentru a-şi înăbuşi dorinţa de a se refugia în cabină. Dar trebuia să rămână, din orgoliu... Se roti şi mătasea dansă în jurul picioarelor ei.

— Fermecătoare, afirmă el. Da, fermecătoare... Dar cum vei face s-o scoţi la noapte ? Vei avea nevoie de ajutor.

— Ce înseamnă bărbaţii ! exclamă Amanda. Ne petrecem ore întregi să ne îmbrăcăm ca să le facem plăcere şi ei nu se gândesc decât să ne dezbrace !

— Nu ! Eu nu caut să plac nimănui ! rosti Lauren privindu-l pe Cole drept în ochi.

— Nici chiar mie ? întrebă el cu un aer amuzat.

— Ţie şi mai puţin decât altora.

— Când veţi înceta să vă mai ciondăniţi, voi doi ? întrebă Amanda ca şi cum s-ar fi adresat unor copii. Haide, sărutaţi-vă şi împăcaţi-vă.

— Ne-am sărutat noaptea trecută, dar încă nu ne-am împăcat. Păcat...

Lui Lauren nu-i venea să-şi creadă urechilor. Cole se căsătorea peste câteva zile şi o sâcâia cu aluziile lui indiscrete ! N-avea oare nici un scrupul ? De ce amintea de sărutul lor ?

Enervată, ignoră intenționat ultima remarcă a lui Cole și se adresă gazdei lor.

— Iau rochia aceasta, Amanda. Mă întorc într-o clipă, doar să mă schimb.

Când se îndrepta spre cabina de probă, în spatele ei răsună vocea ironică a lui Cole.

— Dacă ai nevoie de ajutor, îndrăznește !

Lauren își scoase cu gesturi grăbite rochia și se schimbă. Apoi aștepță puțin în cabină, pentru a evita o nouă confruntare cu Cole. Din neferire, era tot acolo când ieși din cabină. S-ar fi putut crede chiar că o aștepta, văzându-l cum stă într-un fotoliu, cu brațele încrucișate.

Lauren trecu prin fața lui fără să arunce o privire măcar și, cum Amanda era ocupată cu un client, încredință rochia unei vânzătoare, împreună cu cartea ei de credit.

— Factura a fost achitată deja, domnișoară.

— Imposibil ! Încă n-am plătit.

— Am plătit-o eu, rosti Cole în spatele ei.

— Poftim ?

— Am plătit-o eu, repetă el foarte liniștit. Era cel mai puțin lucru pe care-l puteam face după tot ce te-am făcut să înduri în dimineața asta. Mă ierți ?

— Nici nu se pune problema ! Sunt perfect în stare să-mi fac eu însumi cadourile pe care le doresc.

— Știu asta, fii liniștită. Ascultă, Lauren, îți ofer o rochie, una singură ! N-o să fie totuși o dramă pentru o biată rochiță ! Câte alte cadouri mult mai luxoase ai acceptat în trecut ?

Îndrăznea, pe deasupra, să menționeze legătura lor ! Va îndrăzni oare să pretindă că o între-

ţinuse ? De data aceasta, era prea mult ! Indignată, Lauren se răsuci pe călcâie şi părăsi magazinul, lăsând acolo cutia care conţinea creaţia Amandei. Dacă fusese plătită de Cole, refuza pur şi simplu s-o poarte. Cum putea oare să ofere în acelaşi timp o rochie viitoarei soţii şi alta fostei lui amante ? Devenea într-adevăr dezgustător !

Traversă holul hotelului şi se îndreptă din instinct spre grădină.

— Unde te duci ? o întrebă Cole prinzând-o de braţ.

— Să mă plimb. Sper că nu este interzis.

— Nu.

Lauren încercă să se elibereze, dar el continua s-o ţină cu fermitate.

— În schimb, toanele nu sunt foarte apreciate aici, continuă el. Ai putea să ne scuteşti de comedia asta.

— Cine a vorbit de comedie ? Vreau să mă plimb în liniştе şi singurătate.

— De când ai venit, îţi petreci timpul fugind : în grădină, pe plajă... Tot aşa vrei să continui ?

— Ascultă, Cole, eu am venit să lucrez şi aş fi mulţumită dacă m-ai lăsa să-mi termin reportajul.

— Foarte bine. Atunci de ce rătăceşti prin grădină şi nu-ţi găseşti locul, în timp ce trebuia să te afli la Phang Nga cu ceilalţi ?

— Nu rătăcesc prin grădină, cum spui tu, fac o mică plimbare aşteptând să-i telefonez lui Warren.

El îşi privi ceasul cu un zâmbet maliţios.

— Ei bine, mai ai mult de aşteptat ! Numai dacă nu vrei să-l scoli în toiul nopţii. La Londra nu se face ziuă decât după-amiază.

— Fie, îl voi suna spre sfârșiul după-amiezii.

— În cazul acesta, ai tot timpul să mă însoțești la Phang Nga.

Lauren scuturâ din cap. Ea nu-l va însoți nicăieri. Cu cât vor fi mai mulți kilometri între ei, cu atât se va simți mai bine.

— Aștept motorul și vom decola.

— Ce anume ? întrebă ea, intrigată.

— Elicopterul ! Știi, mașinile acelea care zboară datorită unor elice foarte mari.

— Foarte nostim, remarcă ea tăios.

— Nu mai ai simțul umorului ?

În timp ce vorbea, el o atrăsese spre piscină, unde se aflau mese la adăpostul unor umbrele de soare.

— Lauren, ne-am înțeles atât de bine odinioară. Acum, nu mai pot să te tachinez fără să te înfurii imediat. S-ar spune că mă detești din toată ființa ta.

— Nu te detest ! exclamă ea, brusc stingherită.

Își întoarse privirea jenată, și fixă suprafața albastră a piscinei. Replica îi scăpase fără voia ei.

— Cu toate acestea, aseară mă urai. Cel puțin, așa mi-ai spus.

Contrariată, tânăra femeie își plecă ochii. N-ar fi trebuit niciodată să-l asigure de contrariu.

— Cole, gândește-te puțin la ceilalți. Ce-și vor închipui dacă află că mi-ai oferit o rochie, că mă inviți la restaurant sau... nu mai știu ce altceva ! Asta poate fi interpretat greșit.

— Nu vrei să trezești bănuielile noului tău logodnic ? Dar te frămânți prea mult, Lauren.

Toată lumea știe că relațiile noastre sunt pur amicale.

— Sărutul de aseară n-avea totuși nimic amical. Și pentru un cadou de la un prieten, rochia aceasta este mult prea costisitoare.

— Nicidecum, răspunse zâmbind. Aș putea să-ți ofer sute ca acestea, dacă ai vrea. Pentru mine este o bagatelă.

— Regret, dar pentru mine reprezintă o sumă importantă.

Timp de câteva clipe, Cole rămase tăcut.

— Lauren, recunosc că aseară am mers puțin prea departe, afirmă el în cele din urmă. Pentru că îmi placi, presupun... și apoi, îmi aruncaseși o provocare. Te rog să mă ierți.

Inima ei începu să-și accelereze bătăile. Oare visa ? Cole îi prezenta într-adevăr scuze ? Această schimbare în orice caz neașteptată, ar fi trebuit s-o liniștească, dar ea se simți deodată decepționată.

— Atunci ? Mă ierți ?

Încuviință cu un semn din cap, având un nod în gât.

— În privința rochiei... continuă el, insist s-o ții.

Pradă unei puternice emoții, Lauren nu reuși să rostească nici un cuvânt. Cole dădea dovadă de gentilețe și această bunăvoință o făcea aproape să plângă.

În depărtare, se făcu deodată auzit zbârnâitul unui elicopter. Cole urmări cu privirea punctul negru care se desprindea din cer.

— S-ar spune că e timpul să ne întoarcem la treabă.

El se ridică şi scrută terenul de aterizare din capătul grădinii. Un zâmbet mulţumit plutea pe buzele lui. Acum, că se încheiase pacea, că îşi eliberase conştiinţa de o greutate supărătoare, subiectul „Lauren" era fără îndoială închis pentru el.

În pofida resentimentelor care o chinuiau, tânăra femeie nu-şi putea desprinde ochii de silueta puternică a lui Cole, de părul lui castaniu, ciufulit de briză, de pielea lui bronzată. În tricoul lui alb şi blugii uzaţi, era încă la fel de frumos, la fel de atrăgător...

Lauren oftă adânc, apăsată, supărată pe ea însăşi. Îşi pierdea capul ! Căci dacă ar fi depins numai de ea, s-ar fi grăbit spre el, l-ar fi luat de mână şi l-ar fi urmat până la capătul lumii.

Pilotul aşeză elicopterul pe sol şi schimbă câteva cuvinte cu Cole.

— Lauren, strigă el. Plecăm !

Se întoarse, îi întinse mâna, dar ea ezita încă.

— Haide, vino ! Suntem grăbiţi !

De data aceasta, Lauren îl ascultă.

— Aşa-i mai bine ! exclamă Cole. Începeam să cred că mi-am pierdut puterile asupra ta.

Cu sprâncenele încruntate, Lauren era pe punctul să-i spună ce gândea ea despre genul acesta de reflecţii, când el îi puse un deget pe buze.

— Sst ! Gata cu certurile dintre noi, Lauren. Vino, echipa ne aşteaptă şi aş vrea să termin neapărat filmările astăzi.

Îi luă mâna cu hotărâre şi o conduse în elicopter. Lauren constată cu surprindere că pilotul plecase. Cole se instală la comenzi şi elicopte-

rul survolă curând o mare scânteietoare, de un albastru deschis. Apăreau uneori insule cu plaje de nisip alb, apoi dispăreau și alte țărmuri strălucitoare se ofereau privirilor.

— Este frumos, nu ? murmură Cole. Păcat că aproape am ajuns... Dacă ar fi după mine, te-aș lua și te-aș duce pe o insulă pustie și mi-aș petrece ziua lenevind pe plajă cu tine.

— Îți vei părăsi tu munca ? Și ce ar spune Donna ?

— N-ar fi prea încântată. Astăzi filmăm ultimele scene ale videoclipului.

Elicopterul începea să coboare, apropiindu-se de plaja unde se aflau tehnicienii.

— Oricum voi avea curând tot timpul pe care-l doresc ca să hoinăresc, reluă el. Îmi abandonez definitiv cariera de cântăreț. Vreau să mă odihnesc, să profit de viață.

Lauren privi intrigată profilul lui Cole, în așteptarea unei explicații.

— Așadar, este adevărat ? Îți iei rămas-bun de la scenă ?

— Cine ți-a vorbit despre asta ? întrebă el deodată supărat. Aș putea pune pariu că Donna ?

Lauren încuviință cu un semn din cap.

— Ar fi trebuit să mă aștept. N-a știut niciodată să păstreze un secret, murmură el.

— Dar spune-mi, este adevărat ? repetă ea.

În clipa aceea, în mod ciudat, dorea din toată inima ca el să nege afirmațiile Donnei. Dar dorința ei nu s-a împlinit.

— Da. Întrerup concertele și mă stabilesc. Este o știre senzațională, nu ?

— Da, într-adevăr senzațională, aprobă ea pe un ton degajat.

Dar era departe de a fi cu inima împăcată. De ce oare dorea ea, în fond, ca Donna să fi ticluit toată povestea asta ?

— Puterea dragostei este extraordinară, adăugă ea cu amărăciune.

Cole nu mai spuse nimic și elicopterul se așeză repede pe plajă, într-un vârtej de nisip. Când Lauren tocmai voia să coboare din aparat, Cole o reținu.

— Sunt foarte fericit că ai venit, Lauren, afirmă el pe un ton grav. Și pentru că ne-am împăcat în sfârșit.

Luată pe nepregătite, Lauren tăcu. Cole o privi îndelung și în ochii lui negri i se păru că citește un apel, ca și cum aștepta un răspuns. Acel răspuns pe care ea nu reușea să-l pronunțe.

Apoi, oftând adânc, el deschise ușa elicopterului.

— Ei, bine să mergem !

În mai puțin de un minut, Lauren se găsi nas în nas cu Donna. Cântăreața, superbă într-un costum de baie negru, foarte răscroit, se repezi la elicopter.

— Nu credeam să te vedem aici astăzi, Lauren, afirmă ea fără nici o altă introducere. Jon pretindea că trebuia să rămâi la hotel.

— Mi-am schimbat părerea. Cole a insistat să vin.

— Este normal. Era îngrijorat pentru tine.

— Serios ?

— Da, bineînțeles. Ne e teamă să nu te necă-

ești prea mult din pricina noastră, a lui Cole și a mea. Cole ține încă mult la tine și nu vrea să te supere prea mult.

— Vii, Donna? o chemă Cole cu nerăbdare. Te așteptăm.

— Vin acum.

Cu zâmbetul pe buze, se îndreptă spre echipa de filmare.

— Nemaipomenită... murmură Jon cu voce plină de admirație.

Lauren tresări. Nu-l auzise apropiindu-se.

— Într-adevăr superbă, întări el.

— Da. Este foarte frumoasă.

Tânăra femeie urmări privirea lui Jon și întoarse imediat capul, tulburată. Era mai bine să nu ia în seamă mâna lui Cole pe spatele gol al Donnei.

— Trebuia să te odihnești astăzi, continuă Jon. Ce s-a întâmplat? Îți lipseam prea mult? Nu puteai rămâne mult timp departe de mine?

— Întocmai, răspunse Lauren distrată.

— L-ai sunat pe Warren? întrebă Jon.

— Am uitat de diferența de fus orar, închipuie-ți! Nu-l putem trezi în toiul nopții. Cu toate astea, nu mi-am pierdut timpul degeaba: știu din sursă sigură că Adams își va încheia cariera de cântăreț.

— De la cine deții informația? De la el?

— În persoană. Warren va fi mulțumit.

— Mulțumit? Glumești! Va fi nebun de bucurie!

Vizibil încântat de el însuși, Jon își trecu un braț în jurul umerilor Laurenei și o sărută ușor pe obraz.

— Avem o ştire senzaţională ! Este fantastic !

Cu preţul unui mare efort, Lauren reuşi să zâmbească. Cu toate acestea, ar fi trebuit să se bucure. Pe plan profesional, cel puţin, era un adevărat succes. Dar pe de altă parte...

În clipa aceea, Cole întoarse capul şi privirile lor se întâlniră. Simţi un şoc constatând cât de ostilă era privirea lui. Dar ce sacrilegiu comisese oare pentru a merita o asemenea agresivitate ?

— Sunt nerăbdător să vină seara, continuă Jon. Se pare că recepţia pe care a organizat-o Cole va fi extraordinară. Ah, dacă s-ar putea ca toate reportajele să se desfăşoare în asemenea condiţii ! Soarele, marea, insulele, dineurile şi recepţiile : de ce să te plângi ?

— Da, timpul este minunat, murmură ea.

De fapt, asta era cea mai mică dintre grijile ei. Riscă din nou o ocheadă spre Cole... care o fulgeră literalmente cu privirea.

O străbătu un fior de nelinişte. În clipa aceea, ar fi dat totul să se afle departe de insulele acestea paradisiace.

CAPITOLUL VII

Rochia neagră era întinsă pe pat.

A fost primul lucru zărit la întoarcerea ei. Cole ceruse fără îndoială să fie trimisă în camera ei.

Gânditoare, Lauren admiră încă o dată reflexele de moar mătăsii. Un cadou prietenesc, spusese el. De ce oare o tulburau cuvintele acestea ? Nu ținea să devină prietena lui și n-avea nevoie de compasiunea nimănui... mai ales de cea a lui Cole Adams !

După ce făcuse un duș, Lauren reveni în cameră și deschise larg ușile garderobului. Nici nu se punea problema să accepte darul lui Cole. Dar cu ce să se îmbrace ? În afară de rochia albastră pe care o purtase deja în ajun, nu adusese cu ea nimic altceva destul de rafinat pentru o recepție.

În disperare de cauză, examină din nou superba creație a Amandei. În seara asta, toată lumea va rivaliza în eleganță... Și ar fi cumpărat oricum rochia aceasta dacă n-ar fi plătit-o Cole. Atunci, de ce să se împiedice de scrupule ?

Câteva minute mai târziu, Lauren se admira în fața oglinzii. Da, rochia aceasta era o minună-

ție de simplitate și de bun-gust. Pentru a-și oferi o înfățișare mai sofisticată, își ridică părul într-un coc ce-i degaja umerii și ceafa. Apoi își privi îndelung imaginea fără s-o vadă cu adevărat. O mulțime de imagini dansau în fața ochilor ei. Expresia lui Cole atunci când încercase rochia, licărirea de dorință care strălucea în ochii lui...

Din fericire sosirea lui Jon puse capăt acestei reverii care lua o turnură puțin prea periculoasă.

— Lauren, ești senzațională !

Flatată, tânăra femeie zâmbi.

— Am reușit să vorbesc cu Warren, îi comunică Jon. Este mândru de noi. Nu ne mai rămâne decât să obținem permisiunea să facem fotografii la ceremonia căsătoriei și îți garantez un spor de salariu îndată ce ne întoarcem !

— Ceremonia nu mai întârzie mult. Cole i-a achitat dimineață Amandei factura pentru hainele lor.

La cuvintele acestea, Jon schiță un zâmbet mulțumit.

— Bun, murmură el. Informațiile se adună. Hotărât lucru, reportajul acesta este cel mai plăcut din cariera mea.

— „Și pentru mine, cel mai penibil !" se gândi Lauren în timp ce-și lua poșeta și-l însoțea pe Jon dincolo de ușă. S-ar fi lipsit bucuroasă de acest reportaj despre o căsătorie care o rănea atât de mult...

Afară, difuzoarele difuzau ultimul mare succes al lui Cole. Câteva perechi dansau pe ringul amenajat în grădină, alți invitați erau așezați la mesele instalate pe peluză. Reflectoarele luminau cu o lumină plăcută palmierii uriași, iar la capă-

tul terasei fusese amenajat un bufet imens. Lauren scrută mulțimea și remarcă unele figuri cunoscute. În alte împrejurări, ar fi notat imediat cu grijă identitatea invitaților, dar în seara aceasta atenția ei era absorbită de cu totul alte preocupări decât cele profesionale... Oare unde era Cole ? Nu-l vedea nicăieri.

— Lauren, ești superbă ! exclamă Amanda apropiindu-se.

— Mulțumesc, este datorită ție. Și îți întorc complimentul. Rochia aceasta îți stă minunat.

Lauren era sinceră. Îmbrăcată într-o rochie cu bretele de un verde-smarald, care-i punea în evidență silueta perfectă, Amandei nu-i mai trebuia nimic.

— Dacă îl cauți pe Cole, este lângă piscină, adăugă Amanda. Am instalat acolo un al doilea bufet.

Când Lauren era pe punctul să-i spună că nu ținea în mod special să-l întâlnească pe Cole, Jon o luă de braț.

— Mulțumesc, Amanda, zise el. Ne ducem imediat să-l căutăm.

Lauren îl urmă fără entuziasm. Și zâmbetul ei, care nu era decât de fațadă, dispăru complet când văzu dansatorii de pe ring. O pereche îi atrase mai ales atenția : Donna și Cole.

Toate privirile erau îndreptate spre ei. Donna purta o rochie de satin roșu, care-i venea perfect și silueta ei zveltă se potrivea de minune cu statura înaltă a lui Cole. Cu brațele în jurul gâtului companionului ei, îl sorbea din ochi cu o privire drăgăstoasă. Deodată, Cole își înclină capul și sărută ușor buzele partenerei lui.

Înlemnită, Lauren nu mai avea în seara aceea decât o dorință : să fugă, să se întoarcă la Londra !

— Lauren ?

Jon se oprise, intrigat de reacția tinerei femei.

— Ce s-a întâmplat ?

— Nimic, murmură ea. I-am văzut pe Donna și pe Cole.

Jon privi la rândul lui în direcția ringului de dans.

— Formează într-adevăr o pereche frumoasă, șopti el.

— Da, s-ar putea spune că sunt făcuți unul pentru altul...

Neliniștit desigur de tonul ei, Jon o luă de mână pentru a cobori treptele care duceau la piscină. Lauren îl urmă în tăcere. De ce oare suprafața albastră a apei, umbrele palmierilor sub reflectoare se încețoșau ?

Într-o tresărire de demnitate, tânăra femeie își ridică fruntea. Nu, n-o să plângă !

Se așeză, încordată, pe scaunul pregătit de Jon.

— Ce-ai spune de un gin ?

— Excelentă idee, răspunse Lauren.

Puțin mai târziu, el se întorcea cu două pahare și se așeza în fața ei.

— Ți-am mai spus că este o plăcere să lucrez cu tine ? o întrebă el.

— De mii de ori ! răspunse ea râzând.

Râsul ei nu avea de data aceasta nimic forțat. De luni de zile Jon îi repeta aceeași frază la sfârșitul fiecărui reportaj. Desigur, își făcea nu-

mărul lui de bărbat fermecător fără nici un gând ascuns, reputația lui de seducător nefiind un secret pentru nimeni. Dar Lauren nu dorise niciodată să aibă cu el alte raporturi decât cele profesionale și-l aprecia mult ca prieten și coleg.

— Lauren, știi că ești o femeie excepțională ?

— Bineînțeles că știe ! răsună o voce în spatele lor.

Lauren împietri. Cole... Se apropiase de masa lor, însoțit de Donna. Judecând după expresia ostilă pe care o afișau, nici unul dintre ei nu părea încântat să-i găsească acolo pe cei doi ziariști.

Cu toate acestea, Jon nu păru să ia în seamă tensiunea care apăruse între ei.

— Vreți să vă alăturați nouă ? propuse el amabil. Luați loc, vă rog.

El dădu drumul mâinii Laurenei și le indică scaunele. Lauren se rugă în gând ca ei să refuze. Din păcate, nu s-a întâmplat așa.

— Mulțumesc, răspunse Cole așezându-se foarte aproape de Lauren. Ce vreți să beți ?

— Șampanie, dragul meu, răspunse Donna. Avem două evenimente de sărbătorit. Filmările s-au terminat și poimâine va fi ziua cea mare.

— De acord pentru șampanie, răspunse Cole.

Lauren și Jon schimbară imediat o privire complice.

— Ce-ai spus, Donna ? întrebă Jon. Poimâine va fi ziua cea mare ?

— Da, totul este pregătit. Dacă mi-ai vedea rochia, Lauren ! Amanda a realizat o adevărată capodoperă.

— Este... foarte talentată, afirmă Lauren, străduindu-se să vorbească pe un ton entuziast.

Se servi în sfârşit şampania şi Cole îşi ridică paharul pentru a toasta.

— Pentru succesul viitorului nostru disc ! rosti el.

— Pentru noi, şopti Donna.

Lauren era atât de răvăşită încât nu reuşi decât cu mare greutate să ia o înghiţitură de şampanie. Nici Cole nu bea, constată ea cu tristeţe. Doamne, cât de mult o irita recepţia asta ! Ar fi dat orice să scape de o asemenea corvoadă...

Deodată, reflectoarele se stinseră şi pe un ecran uriaş instalat în fundul grădinii începură să defileze imagini.

— Jed va proiecta câteva scene din videoclip, îl lămuri Cole.

Muzica îşi schimbă brusc ritmul şi vocea caldă a Donnei răsună în noapte. Melodia căpătă un ritm îndrăcit, în timp ce, pe ecran, Donna dansa, senzuală, provocatoare, superbă.

— Eşti sublimă ! exclamă Jon.

Era prea puţin pentru a descrie performanţa Donnei. Cântăreaţa avea talente incontestabile de actriţă, cânta şi dansa admirabil. Toţi invitaţii erau cu ochii aţintiţi pe ecran.

Apăru apoi pe o plajă, în costumul ei negru de baie. Asemenea unei divinităţi a mării, ţâşnea din apele de peruzea într-un nor de picături de apă.

Un tunet de aplauze răsună o dată cu ultimele note ale muzicii, însoţite de imaginea Donnei care se îndepărta alergând pe nisip.

— Bravo ! strigă Jon. Vreau o dedicaţie pe un disc, Donna !

În entuziasmul lui, o sărută sonor pe obraz pe tânăra femeie, care izbucni în râs, flatată. Apoi se întoarse spre Cole, în aşteptarea unui comentariu.

— Ai fost perfectă, zise acesta cu un zâmbet îngăduitor.

Donna era în al şaptelea cer. Când se ridică să salute adunarea, aplauzele se înteţiră.

O clipă mai târziu, Jed apăru la masa lor.

— Nu credeai că filmul va fi gata atât de repede, nu-i aşa, Donna ? Am vrut să-ţi facem o surpriză.

Îi zâmbi, trecându-şi un braţ în jurul umerilor tinerei femei.

— Succes garantat, draga mea ! Toată lumea n-are ochi decât pentru tine. Cole nu s-a înşelat în privinţa ta.

— Da, am avut dreptate, replică acesta din urmă. Lauren, ce spui de vedeta noastră ? Vei scrie în articolul tău că s-a născut o stea ?

— Desigur. Ai fost minunată, Donna.

Lauren credea sincer ce spunea. Cu toate acestea, Donna păru surprinsă de acest compliment şi o privi tăcută, apoi întinse mâna, strecurând-o în palma lui Cole.

— Nu este decât un început, murmură ea. Avem o mulţime de proiecte, amândoi.

— Continuă pe drumul acesta, Donna, şi voi face din tine un star, afirmă Cole.

Invitaţii năvăleau la masa lor ca s-o felicite pe Donna, discutau puţin despre planurile ei, despre lumea muzicii, despre concerte, apoi plecau pentru a saluta alte personalităţi din industria spectacolului.

Lauren îi cerceta, pe gânduri. Cole şi Donna aparţineau aceleiaşi lumi, împărtăşeau aceleaşi interese, aceleaşi pasiuni. Dragostea lor pentru muzică şi talentul comun constituiau o legătură foarte puternică între ei. Fusese ea vreodată atât de apropiată de Cole ? Nimic nu-i unea pe vremea aceea, în afară de o dragoste pasională şi efemeră...

Deodată, întâlni privirea lui Jon.

— Dansezi ? o întrebă el cu glas scăzut.

Lauren încuviinţă cu un semn din cap, fericită să scape în sfârşit de prezenţa tulburătoare a lui Cole. Pe ringul de dans, perechile evoluau în ritmul unui slow languros. Jon îşi înlănţui strâns partenera şi se amestecară cu mulţimea dansatorilor.

— Te simţi puţin cam singură printre toate vedetele acestea ale industriei spectacolului ? îi murmură el la ureche. Şi eu la fel.

— Noi nu facem parte din aceeaşi lume.

Îmbrăţişarea lui Jon deveni mai strânsă, protectoare şi binefăcătoare.

— Spune-mi sincer, Lauren, care sunt sentimentele tale în legătură cu această căsătorie ? Eşti oare atât de liniştită şi detaşată cum dai impresia ?

Tânăra femeie oftă adânc.

— Este vorba de un reportaj ca oricare altul, murmură ea.

Şi când va fi terminat, se va întoarce la Londra şi îşi va relua viaţa obişnuită... sau aproape ! Va trebui să-l uite pe Cole. Să iasă în lume, să întâlnească un alt bărbat, poate. Cineva de nă-

nejde şi demn de încredere pentru a întemeia o familie... Cu toate acestea, departe s-o entuziasmeze, perspectiva nu-i producea nici o bucurie.

— Îndată ce ne întoarcem la Londra, te voi invita la cină, continuă Jon. Între patru ochi, desigur !

Propunerea lui Jon o făcu să râdă.

— De acord, dar numai pentru a cina ! exclamă ea.

— Urâcioaso ! De ce îmi zădărnicești toate speranțele ?

Pe neașteptate, se aplecă și îi șopti la ureche :

— Trebuie oare să trag concluzia că mai ai încă o slăbiciune pentru Cole Adams ?

— Jon, te rog ! O iei razna.

— Nu, Lauren. De altfel, căsătorit sau nu, în ceea ce-l privește, Cole nu este indiferent la farmecul tău. Cred chiar că o mică aventură cu tine, înainte de a-și lua adio de la viața de celibatar, nu i-ar displăcea.

— Ce spui tu este oribil ! replică ea, șocată.

— Poate, dar este strictul adevăr. Este de-ajuns să vezi modul în care te privește pentru a înțelege.

Tocmai voia să riposteze, când Jon i-o luă înainte.

— Când vorbești de lup... iată-l că vine ! Și am impresia că-și va pune din nou ochii pe tine, draga mea.

În clipa următoare, mâna lui Cole se așeză cu hotărâre pe umărul tinerei femei, în timp ce-l întreba pe Jon, pe un ton autoritar, dacă-i permite să danseze cu Lauren.

— Bineînțeles, răspunse Jon. Dar ai grijă de ea.

— Nu te neliniști, este pe mâini bune, afirmă Cole înlănțuind-o pe tânăra femeie.

Cuvintele acestea o făcură să tremure de mânie. Avea impresia că nu este decât un obiect pe care și-l transmiteau cei doi bărbați.

— Nu mai am chef să dansez, Cole, zise ea. Puteai cel puțin să-mi ceri părerea înainte de a mă smulge cu forța de la Jon...

— Nu mi-am formulat cererea cum trebuie ? Scuză-mă, Lauren. Ar fi trebuit să te implor să-mi acorzi acest dans și să cad la picioarele tale. Mii de scuze, adăugă el ironic.

— Foarte nostim !

Mâinile lui Cole se strânseseră în jurul taliei tinerei femei.

— Ești prea încordată în ultimul timp, murmură el. Nu mai știi să te bucuri de viață.

— Nu înțelegi că nu sunt în concediu ? Hotărât lucru, faci totul ca să-mi complici misiunea.

— Poftim ?

O expresie de falsă neîncredere se zugrăvi pe chipul lui Cole.

— Știi foarte bine ! exclamă Lauren. Refuzi să acorzi cel mai mic interviu, ocolești toate întrebările mele...

— Amintește-ți că n-am fost niciodată delicat cu ziariștii. Dar am făcut o singură excepție în viața mea...

Îl sfidă cu privirea. Dacă îndrăznea să evoce încă o dată trecutul, îl va pălmui.

— În ziua când l-ai însoțit pe Carter la restaurant ca să-mi iei un interviu... începu el.

— Este inutil să insiști ! Am înțeles. Așadar, dacă ești pregătit să cooperezi încă o dată cu dușmanul, poate că îmi vei spune unde va avea loc căsătoria ? Aici ? Dacă nu, spune-mi când ai de gând să părăsești hotelul.

— Poate că mâine după-amiază. Îți convine, ca oră de plecare ? o întrebă el ironic, ca și cum ea era principala interesată.

— Te rog să încetezi să râzi de mine !

— Hotărât lucru, îmi porți multă pică, Lauren. Te-ai întrebat vreodată de ce ?

— Ai darul să mă enervezi !

— Da. Trezesc în tine sentimente pe care le respingi și asta te supără foarte mult.

Cole îi mângâie ușor, cu un deget, pielea de la baza gâtului.

— Nu-i așa, Lauren ?

— Sunt eu în măsură să răspund la asemenea prostii ? Dacă te consider irezistibil ? Dacă asta poate să-ți satisfacă orgoliul, recunosc. Ești incapabil să treci pe lângă o femeie fără să simți nevoia s-o faci să mărturisească faptul că moare de dragoste pentru tine !

— Atașata mea de presă a scris într-o zi că nici o femeie nu poate să-mi reziste, i-o întoarse el pe un ton ironic. Mi-ar plăcea să-i verific afirmațiile.

La aceste cuvinte, Lauren simți cum i se înroșesc obrajii. El cita un articol pe care-l redactase ea însăși spre marea ei rușine.

Să nu ai încredere în cultul personalității ! îi aruncă ea. Amintește-ți că mă plăteai să scriu articolele acelea.

— Așadar, ai inventat totul ? Totuși, îmi amintesc unele cuvinte pe care mi le șopteai la ureche...

— Taci !

Cu inima bătându-i cu putere, Lauren luptă să se elibereze, dar el o ținea cu fermitate lângă el.

— Amintește-ți, Laurie... șopti el. Pretindeai că mă iubești, că nu puteai trăi fără mine.

Tânăra femeie își impuse să rămână calmă și trase adânc aer în piept. Avea tupeul să evoce momentele acestea intime pe un ton atât de glumeț ! Cole voia să o exaspereze, nici mai mult nici mai puțin. Dar n-o să-și atingă scopul.

— Lauren ?

— Taci, Cole. Termină cu jocul ăsta ! Este ridicol !

— Eu nu mă joc cu tine, răspunse el foarte liniștit.

Îi prinse fața în mâini și o obligă să-l privească în ochi.

— De ce te temi, Laurie ? Suntem atrași unul spre altul fie că vrei, fie că nu. Această legătură atât de puternică există încă între noi. De ce refuzi să recunoști adevărul ?

— Să vorbim despre adevăr ! Îți reamintesc că trebuie să te căsătorești poimâine ! Ar fi timpul să te porți ca un bărbat responsabil și să încetezi să mai hărțuiești toate creaturile în fustă care trec pe lângă tine !

— A, nu, nu pe toate ! Numai una. Foarte frumoasă, extrem de fermecătoare în rochia asta.

Își sublinie cuvintele cu o lungă mângâiere pe spatele Laurenei, mâna lui alunecând spre șolduri. Lauren se înfioră. Era un adevărat supliciu.

— Mi-am cerut scuze pentru că te-am sărutat pe plajă, murmură el. Dar, ca să fiu sincer... nu regret absolut deloc ! Aș fi gata chiar s-o iau de la început dacă...

— Și Donna ?

— De ce s-o amestecăm pe Donna în povestea asta ? Ea n-are nici o legătură cu noi.

— Nu te gândești la răul pe care i-l faci ?

Pe buzele lui Cole juca un zâmbet ușor.

— Nu-i fac nici un rău, crede-mă. Noi suntem mai presus de toate astea.

Lauren îngheță, stupefiată. Căsătoria lor va fi așadar foarte liberă ? Fiecare va putea să-și permită aventuri extraconjugale ? Doar gândul acesta era de-ajuns să-i trezească un profund dezgust. Ajunsă la capătul răbdării, luptă să se desprindă din brațele lui.

— Nu-mi pasă de relația voastră ! Te rog, Cole, lasă-mă pe mine în afara vieții voastre particulare !

Brusc, eforturile ei de a se elibera reușiră. Cole îi dăduse drumul. Cu ochii încețoșați de lacrimi, tânăra femeie se îndepărtă repede.

Oare unde era Jon ? Dezorientată, Lauren îl caută prin mulțime și, în sfârșit, îl zări îndreptându-se spre ringul de dans. Însoțit de Donna, constată ea disperată.

— Logodnicul tău pare ocupat cu altceva, rosti o voce ironică în spatele ei.

Lauren se întoarse încet. Evident, Cole o urmase !

— Are dreptul să danseze cu cine vrea, nu ?

Un zâmbet ironic întâmpină această replică înțepată.

— Bineînțeles, murmură Cole. Dar atunci, de ce ești în starea asta ?

— Vrei să râd ? Eu...

— Știi foarte bine că scumpul tău logodnic este un amator de fuste și că începi să-ți faci griji.

— Astea nu sunt altceva decât scorneli !

Cole ridică din umeri.

— Intențiile lui față de Donna sunt totuși clare. Este suficient să-l vezi cum o privește...

— Este nostim, Jon mi-a spus același lucru despre tine. I se părea că este de-ajuns să te vadă cum mă privești...

— Ia te uită ! Logodnicul tău este un observator mai ascuțit decât are aerul ?

— Între seducători, este de înțeles ! Dar spune-mi, nu te supără că Jon este atras de viitoarea ta soție ?

Cole rămase puțin tăcut, apoi afirmă pe un ton grav :

— Mai mult decât îți poți imagina, Lauren.

Tânăra femeie încremeni, în prada unei ciudate dureri. Așadar, era foarte îndrăgostit de Donna ! Degeaba se anunța căsătoria lor foarte liberă, Cole nu-și supraveghea mai puțin logodnica. El putea să-și permită orice, dar nu și ea !

— Dar tu, Lauren ? Te supără că Jon flirtează cu Donna ? De altfel, chiar în clipa asta este pe cale s-o sărute, continuă el fixând un punct din spatele Laurenei.

O făcu să se întoarcă încet și tânăra femeie zări perechea îmbrățișată.

— Nu trebuie să dăm prea multă importanță ! zise ea. Nu este decât un simplu sărut.

— Cât de înțelegătoare ești cu Jon ! Și cât de naivă... crezi că se vor opri aici ?

Lauren ridică privirea spre el și constată că se stăpânea cu mare greutate. Gelos ! Era pur și simplu gelos... Constatarea aceasta trezi în ea o puternică emoție. Doar simplul gând că se putea arăta atât de posesiv față de Donna îi sfâșia inima.

— Lauren ?

Vocea lui Cole, devenită deodată foarte blândă, o smulse din gândurile ei.

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să ți-l arăt pe Jon, draga mea.

— Nu-i nimic... într-adevăr nimic.

Vocea i se frânse. Putea oare Cole să ghicească adevărata cauză a emoției care pusese stăpânire pe ea ?

În clipa aceea, el o privea cu atenție și ochii lui exprimau o mare blândețe. Și brusc, înțelese. Țâșnind din străfundurile ființei ei, adevărul i se impuse cu mare limpezime. Refuzase prea mult timp evidența, își înăbușise sentimentele...

Îl iubea încă pe Cole. Altfel, cum să interpreteze emoțiile contradictorii, puternice și pasionale pe care le trezea în ea ?

— Jon nu merită lacrimile pe care le verși pentru el, îi șopti Cole.

Nici măcar nu-și dăduse seama că plângea.

— Nu-i nimic, sunt puțin prea... surmenată, în ultimul timp.

— Da desigur... prea multă muncă, o tachină el. Haide Lauren, nu plânge !

— Nu plâng ! Te rog să mă scuzi, zise ea în grabă, mă duc să mă întâlnesc cu Amanda pe terasă.

Cole schiță un gest s-o rețină. Dar ea îi scăpase și traversa tulburată peluza pentru a se refugia în camera ei.

Viața ei era distrusă. Acum știa că încă îl mai iubea pe Cole. Și peste două zile, el se va căsători cu o altă femeie...

CAPITOLUL VIII

În cameră domnea o răcoare plăcută. Lauren se prăbuşi pe pat, la capătul răbdării. Era absurd! Îl iubea pe Cole după toate suferinţele îndurate, după toate încercările prin care trecuse. Şi el era pe punctul de a lua în căsătorie o altă femeie...

Tresări auzind uşa deschizându-se, apoi crezu că inima va înceta să-i mai bată când îl văzu pe Cole.

— Puteai să baţi la uşă înainte de a intra.

Un zâmbet ironic apăru pe buzele lui Cole.

— De ce ? Tu nu mai ai nimic să-mi ascunzi.

Tânăra femeie îl blestemă cu glas scăzut. Era atât de arogant, atât de sigur de el ! Şi atât de perspicace...

— Cum te simţi ? o întrebă el.

— Foarte bine.

— Atunci de ce te ascunzi aici ? N-ai găsit-o pe Amanda ?

— Sunt obosită. Şi voiam să rămân singură.

— Nu poţi rămâne singură în starea asta, Lauren.

Schiţă un pas în direcţia ei.

— Te rog, pleacă !

El continuă să înainteze, ca şi cum n-o auzise.

— Cole, te rog...

O cuprinse panica. Dacă se apropia de ea, dacă o atingea, nu mai răspundea de ea. Simțind că-și pierde capul, apucă o vază de pe măsuța de la capul patului.

— Dacă nu te oprești, îți arunc vaza asta în față !

— Sper pentru tine să nu distrugi obiectul acesta de artă. Ar fi păcat, deoarece...

— Te previn, dacă te apropii, n-am să ezit nici o secundă.

Vocea ei nu era decât o șeaptă în tăcerea camerei. Disperarea și teama o orbeau, o prăbușeau în cea mai mare încurcătură.

Cole îi luă cu blândețe vaza din mână și o puse pe masă.

— Așa-i mai bine. Liniștește-te, Lauren. Vom discuta cu calm despre toate astea.

— Despre ce ? murmură ea cu o voce gâtuită.

— Despre Jon și Donna. Știu că ești foarte tulburată Lauren, dar, crede-mă, Jon nu merită dragostea ta. Tu ești delicată și el...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Cole ! Scutește-mă de genul ăsta de banalități ! S-ar putea crede că ascult emisiunea „curierul inimii" de la nu știu care post de radio ! Ignori cu totul sentimentele mele.

— Poate, dar nu pot suporta să te văd într-o asemenea stare.

O trase spre el și Lauren, învinsă, se lăsă legănată ca un copil. Era atât de bine să-i simtă din nou căldura, puterea... Doamne ! Îl iubea atât de mult !

— Cole !

Se îndepărtă de el, gata să-i vorbească, dar cuvintele nu-i veniră pe buze. Oare ce vrusese să spună, de fapt ? Sub imperiul emoției, uitase deja.

— Oh, Cole !

Mâinile ei se rătăciră sub vesta smochingului, apoi își înălță capul pentru a-i oferi buzele.

Timp de o secundă, Cole rămase nemișcat. O secundă care Laurenei i se păru că durează o eternitate... De ce ezita oare, ca și cum nu îndrăznea să creadă în realitatea pe care i-o oferea ? În sfârșit, o îmbrățișă cu ardoare.

— Lauren...

Tânăra femeie ghici imediat ce aștepta el de la ea. Atunci, îl strânse pătimaș cu toată puterea, pentru a-i dovedi dragostea ei. Poate că va regreta mai târziu... dar nu conta ! Îl dorea atât de mult !

O clipă mai târziu rochia de mătase aluneca fără zgomot în lungul șoldurilor ei. Acoperind-o de sărutări, Cole îi desprinsese cocul pe care și-l făcuse și masa mătăsoasă a părului blond îi căzu în cascadă pe umeri.

El se dezbrăcă în grabă de smoching, vestă și cămașă și apoi, cu nesfârșită delicatețe, o întinse pe tânăra femeie pe pat.

— Ești atât de frumoasă, Laurie. N-am dorit niciodată pe nimeni atât cât te doresc pe tine.

Copleșită de emoție, Lauren își petrecu brațele după gâtul lui și-l trase spre ea. Dar cât de decepționată va fi când se va desprinde din îmbrățișarea lui ! De ce oare n-o mai voia ?

— Trebuie să vorbim, Lauren.

— Nu, nu vreau. Iubește-mă, Cole.

— Laurie...

Cu un sărut, ea îl făcu să tacă și Cole nu mai rezistă. O trase spre el cu impetuozitate. Atunci, pasiunea și plăcerea îi purtară departe, foarte departe, într-un univers de voluptate și extaz.

*
* *

Când Lauren se trezi, soarele intra în valuri în cameră. Simți în jurul taliei brațul lui Cole și zâmbi.

— Mă întrebam când vei deschide în sfârșit ochii, murmură el. Și asta îmi punea un teribil caz de conștiință. Trebuia oare să te las să dormi? Sau mai bine... De fapt, eram pe cale de a ceda instinctelor mele inferioare și de a opta pentru a doua soluție.

Laurie schiță un zâmbet revoltat.

— Instincte inferioare? Despre ce vorbești, de fapt?

Izbucniră în râs amândoi, în timp ce Cole o trăgea spre el.

— Despre asta...

O sărută pătimaș și Lauren se abandonă din nou mângâierilor lui amețitoare. Ar fi vrut ca timpul să se oprească în loc, aceste clipe fermecate să dureze veșnic...

Dar soneria stridentă a telefonului răsună brusc în încăpere și-i smulse din plăcuta lor toropeală.

— Cole...

— Mmmm?

— Telefonul.

— Ar fi mai bine să răspunzi tu, murmură el. Altfel, reputaţia ta va avea de suferit !

Tânăra femeie se încruntă. Se temea că va auzi vocea Donnei ? Cole prefera, desigur, să evite ca viitoarea lui soţie să afle unde şi-a petrecut noaptea...

Cu un gest nesigur, împinse spre spate o şuviţă de păr blond care-i căzuse pe frunte şi ridică în sfârşit receptorul.

— Lauren ? Tu ştii unde-i Cole ? întrebă Donna.

— Nu, el...

— Nimeni nu l-a văzut de ieri şi avem o mare problemă. Peliculele video s-au stricat. Jed crede că vor trebui filmate din nou câteva scene.

— Ce s-a întâmplat ?

— Nu ştiu... hm, au căzut în piscină, cred, răspunse Donna cu dezinvoltură. Dacă-l vezi pe Cole, spune-i că îl caut.

— Bine.

Lauren închise telefonul şi se întoarse spre Cole.

— Ai auzit ?

— Da.

El se ridicase deja, cu chipul posomorât.

— Îmi pare rău, dragostea mea, sunt nevoit să te părăsesc. Trebuie să lămuresc imediat povestea asta.

Lauren îl urmărea cu privirea în timp ce se îmbrăca. În sufletul ei, o disperare imensă lua locul momentelor de încântare. Cole o părăsea. Trebuia să se aştepte la asta... Se arunca din nou în braţele Donnei, se întorcea la munca lui. Donna şi munca lui : cele două pasiuni ale vieţii sale.

Noaptea care trecuse nu însemna pentru el decât o paranteză plăcută, pe care o va da repede uitării.

Atunci, cântări întreaga semnificaţie a acţiunii ei şi se simţi cuprinsă de ruşine. Se aruncase în braţele unui bărbat care se va căsători curând cu o altă femeie !

— Nu vom putea, desigur să plecăm astăzi, afirmă el. Va trebui să lucrez toată ziua.

Tânăra femeie aprobă cu un semn din cap. De ce nu putea oare să-şi domine sentimentele, să-şi înăbuşe dragostea care o simţea pentru el ? Totul ar fi fost cu mult mai uşor.

— Prânzim împreună ? întrebă el pe un ton foarte blând.

Ea se mărgini încă o dată să clatine din cap în semn de răspuns şi această lipsă de reacţie păru să-l surprindă pe Cole. Dar avea acum alte motive de preocupare mai importante.

— Pe curând, Lauren. Va trebui să stăm de vorbă.

O sărută pe obraz şi se îndreptă spre uşă. Ajuns acolo, ezită şi se întoarse.

Cât de frumos era, cu părul în dezordine şi haina aruncată neglijent pe umăr...

— Lauren, îţi mulţumesc pentru noaptea asta. A fost... nemaipomenit.

Îi zâmbi încă o dată, apoi dispăru.

Descumpănită, Lauren se lăsă să cadă pe pernă. Rămase astfel un timp, privind cu indiferenţă tavanul. Noaptea aceasta nu fusese pentru Cole decât un divertisment agreabil. El aparţinea alteia.

Aruncă o privire la ceas. Şapte şi jumătate... O aştepta o zi îngrozitoare. Va găsi oare puterea să înfrunte privirea Donnei ? Cole îi va dezvălui adevărul ? Şi cum va reacţiona cântăreaţa ? În locul ei, ea ar fi fost răvăşită complet. Dar, în cazul în care Cole tăcea, ea va şti să se prefacă ?

Atâtea întrebări fără răspuns...

*
* *

O oră mai târziu, îmbrăcată într-o rochie de bumbac bleu pal, se îndrepta încet spre restaurant. În hol, o întâlni pe Amanda, care o întâmpină cu un zâmbet larg.

— Cum te simţi în dimineaţa asta, Lauren ?

— Foarte bine. Şi tu ?

Amanda schiţă o mutră amuzată.

— Oh, în afară de o mică durere de cap, merge ! Cred că nu sunt singura în situaţia asta ! Nici Jon nu pare să fie în formă. L-am văzut adineauri în restaurant. S-a culcat spre orele patru, ca noi. De fapt, mai erai acolo pentru numărul Donnei ?

— Videoclipul ? Da, este formidabilă. Cole are dreptate, Donna are stofă de star.

— Eu nu vorbesc despre videoclip, ci despre micul incident de la sfârşitul petrecerii. Donna s-a dat în spectacol la marginea piscinei şi a împins tot materialul video în apă. Camerele de luat vederi se pare că sunt distruse.

— Adevărat ?! exclamă Lauren, uluită.

— Da. Se îmbătase şi tuna şi fulgera împotri-

va lui Cole, care-o înşelase, pretindea ea. Jed a trebuit s-o care cu forţa până în camera ei.

O roşeaţă trădătoare coloră obrajii Laurenei, care trebui să facă un mare efort ca s-o asculte pe Amanda aparent nepăsătoare. Aşadar, Donna îşi dăduse seama de dispariţia lui Cole...

— Dumnezeu ştie cum va reacţiona Cole ! exclamă Amanda. După părerea mea, va fi înnebunit de furie ! L-au căutat peste tot ieri seara, dar nimeni n-a reuşit să-l găsească. Nu ştiu cum a primit vestea dimineaţă.

Din ce în ce mai stânjenită, Lauren îşi plecă privirea. Trebuia să schimbe neapărat subiectul discuţiei, înainte ca tulburarea să devină prea vizibilă.

— Vom rămâne fără îndoială câteva zile în plus la Hideaway, afirmă ea.

— Nu cunosc planurile lui Cole, reluă Amanda. Ar trebui să treci să-l vezi, la studioul de înregistrări. La cererea lui, am instalat tot ce este necesar la ultimul etaj. Cole nu se va supăra dacă-l vei întrerupe o secundă.

În schimb, Donna s-ar fi supărat foarte mult pe ea. Era mai bine să opteze pentru o retragere prudentă în sala restaurantului.

Îndată ce intră, Lauren îl zări pe Jon aşezat la o masă.

— Bună ! îi strigă ea cu o voce pe care şi-o dorea veselă.

— Te rog, Lauren, nu atât de tare ! Am o migrenă cumplită !

În timp ce Jon îi turna o ceaşcă de cafea, Lauren îi zâmbi.

— Dimineţile de după petreceri sunt întotdeauna groaznice, nu-i aşa, Jon ?

— Mie îmi spui ? Ai petrecut bine aseară ?

— Nu prea rău... În orice caz, am observat că tu te distrai de minune.

Jon o privi întrebător.

— Îţi cerusem s-o supraveghezi pe Donna şi tu ţi-ai îndeplinit misiunea cu scrupulozitate, îi explică ea tachinându-l.

— De acord, am urmat-o cam prea de aproape... crezi că s-a observat ?

— Vrei să spui... Cole ? Vrei să ştii dacă a remarcat ceva ? Ei bine, da ! A văzut că-i îmbrăţişai logodnica pe ringul de dans cu... un zel excesiv, să spunem.

Jon îşi trecu mâna prin păr cu un gest nervos.

— Acum înţeleg de ce m-a fulgerat cu privirea în dimineaţa asta !

— Evident, avea motivele lui.

— Ascultă, Lauren, băusem prea mult şi Donna este într-adevăr foarte atrăgătoare.

— Nu-i nevoie să-mi dai explicaţii, murmură ea zâmbind cu îngăduinţă.

— În orice caz, nu i le voi da lui Cole Adams, bombăni el terminându-şi cafeaua. Oricum ar fi, n-are de ce să-şi facă griji, Donna este nebună după el. Dacă ai fi văzut-o când aţi dispărut, tu şi Cole ! Era înnebunită de furie. În asemenea măsură încât a aruncat chiar camerele de luat vederi în piscină !

— Da, am auzit vorbindu-se despre asta...

— Spune-mi, Lauren, ce s-a întâmplat între tine şi Cole ?

— Nimic.

Tânăra femeie își întoarse privirea, încurcată.

— Haide, l-am văzut de dimineață ieșind din camera ta, reluă Jon. Îmi pare rău, nu vreau să mă amestec în ce nu mă privește, dar... el se va căsători curând cu Donna.

La aceste cuvinte, în ochii ei apărură lacrimile. Cuvintele lui Jon îi răscoliseră din nou toată rușinea și durerea.

— Știu, zise ea simplu.

— Să nu te superi pe mine dacă sunt prea aspru, Lauren. Cred că sunt puțin gelos.

— Haide, nu spune prostii ! exclamă ea cu un zâmbet forțat.

— Să știi că dacă aveam de ales aseară... n-aș fi pus ochii pe Donna. Nu-l înțeleg pe Cole. Se înșală asupra femeii pe care a ales-o să-i fie soție.

— Ești foarte amabil, dar...

— Nu este vorba de amabilitate, ci de sinceritate.

O tăcere jenantă urmă după această declarație, ruptă curând de Jon, care schimbă deliberat subiectul discuției.

— Propun să ne închidem undeva dimineața asta ca să ne redactăm articolul. Warren îl așteaptă la sfârșitul săptămânii.

— De acord.

*
* *

Câteva ore mai târziu, cei doi ziariști se aflau tot la biroul Laurenei.

— Nu vom ajunge la nimic, mormăi Jon, exasperat. Nu ne rămâne decât o soluţie : să-i strângem cu uşa şi să le punem întrebări pe care să nu le poată ocoli. Deocamdată, nu dispunem decât de slabe indicii. Pentru motive întemeiate : de fiecare dată când i se pune o întrebare precisă, Adams ocoleşte răspunsul. Câteodată, mă întreb de ce ne-a invitat ! N-are nici cea mai mică intenţie să ne acorde un interviu.

— A fost întotdeauna neîncrezător faţă de ziarişti.

— În cazul acesta, de ce ne-a cerut să venim?

— Pe mine mă cunoaşte. Se gândeşte desigur, că eu nu voi dezvălui prea multe amănunte personale... De asemenea, ţine ca eu să prezint idila lor într-o lumină desăvârşită.

— Nu cred, i-o întoarse Jon. După părerea mea...

Soneria telefonului se porni brusc şi Jon se ridică să răspundă.

— Da ?

Cu mâna aşezată pe receptorul telefonului, şopti :

— Este Adams, pentru tine.

Lauren îşi reprimă un fior de teamă luând receptorul.

— Alo, Lauren ?

— Da ?

— Îmi pare foarte rău, dar va trebui să anulez prânzul nostru. Nu ştiu dacă eşti la curent ! Donna a băut prea mult ieri seară. Rezultatul : videoclipul este pierdut.

— Da, ştiu. Este grav ?

— Din fericire, avem o copie a filmului, dar

nu este încă developată. Voi încerca să mă ocup astăzi de asta.

— Da, bineînțeles.

Pronunțase cuvintele acestea cu o voce ștearsă. Mesajul era limpede : videoclipul conta mai mult pentru el decât o întâlnire cu ea. La urma urmei, era de înțeles... Nu acorda oare ea însăși multă importanță profesiei sale ? Și apoi, oricum ar fi fost ce-ar fi putut spune ?

— Te voi suna mai târziu, Lauren.

În clipa următoare, Cole închisese telefonul. Ea rămase tăcută o clipă, cu un nod în gât. Din fericire, Jon nu-i lăsă timpul să-și plângă de milă.

— Vrei să iei masa cu mine ? o întrebă el. Vom termina articolul mai târziu. După părerea mea, Warren va fi mulțumit de prima noastră schiță.

El aranjase deja hârtiile pe birou și se ridica. Lauren îl urmă ca un automat. De fapt, nu-i păsa de aprobarea lui Warren. De altfel, acum își înțelegea greșeala : n-ar fi trebuit niciodată să accepte reportajul acesta.

În restaurantul aproape pustiu, luară loc puțin mai la o parte, sub verandă, de unde se puteau vedea grădina și marea. Lauren se pierdu, gânditoare, în contemplarea peisajului. Revedea silueta zveltă și atletică a lui Cole, privirea lui abătută când o sărutase pe plajă... Cine știe, poate că ținea totuși puțin la ea ?...

Pe neașteptate, își recăpătă încrederea. Decorul acesta idilic părea să exercite o vrajă nelămurită asupra spiritului și, în mod ciudat, toate speranțele i se păreau îngăduite.

— Lauren ?

Jon îi întinse meniul şi ea îl parcurse rapid cu privirea.

— Ia te uită ! S-ar părea că acolo sunt Cole şi Donna ! exclamă Jon.

Lauren tresări. Ea urmări privirea însoţitorului ei şi zări două siluete pe plajă. Fără nici o îndoială, era vorba de Cole şi Donna, îmbrăţişaţi cu tandreţe...

— Căsătoria pare pe calea cea bună, remarcă Jon.

— Da.

— Lauren, ce-i cu tine ? Curaj, draga mea ! Nu mai durează mult.

— Ascultă, eu nu mai rămân.

— Ce spui ?

— Voi lua primul avion spre Londra.

— Nu poţi face asta, Lauren ! Warren nu ţi-o va ierta şi...

— Nu-mi pasă de Warren ! Trebuie să plec, Jon. Avem ştirea în exclusivitate, nu mai ai decât să faci câteva fotografii şi...

— Nu fără tine ! Nu pot rămâne aici fără tine.

— Va trebui s-o faci, Jon. Plec după-amiază la Londra.

CAPITOLUL IX

— Lauren, îți repet pentru a nu știu câta oară că nu-ți poți permite o asemenea trădare! Warren te va trimite înapoi!

Cu un aer nenorocit, Jon măsura cu pași mari camera Laurenei.

— Sunt gata să-mi asum toate consecințele acțiunii mele.

La gândul că nu va asista la căsătoria lui Cole cu Donna, se simțea extrem de ușurată. Și orice ar fi spus Jon, nu va reveni asupra hotărârii ei.

— Dar nu înțeleg, Lauren, afirmă el, abătut. Gândește-te puțin la cariera ta, Lauren!

— Poate că munca mea nu mă pasionează atât de mult pe cât credeam.

— Nu, adevăratul motiv este că te lași dominată de sentimente, continuă el, morocănos. Ești încă îndrăgostită de Cole Adams.

Lauren îl privi un timp fără să scoată un cuvânt, apoi își plecă fruntea.

— Cu siguranță... recunoscu ea.

În definitiv, îi datora multe explicații lui Jon. Era cel mai puțin lucru pe care-l putea face după festa urâtă pe care i-o juca. Îl abandona, nici mai mult nici mai puțin!

— După ce s-a petrecut între voi noaptea trecută, ai crezut că ai o şansă s-o luaţi de la început ? întrebă el pe un ton şovăitor.

— Nu, nu m-am gândit niciodată că am putea trăi din nou împreună. Dar am înţeles, văzându-i pe Cole şi pe Donna, că nu eram atât de detaşată cum îmi imaginam şi... Ascultă, Jon, îmi pare rău, dar nu pot asista la căsătoria aceasta. N-aş putea suporta. Pune-te în locul meu : îţi poţi închipui să fii invitat la căsătoria femeii vieţii tale ?

Observaţia aceasta îl lăsă o clipă fără voce.

— Nu mi-am pus niciodată întrebarea, murmură el în cele din urmă. Iartă-mă că te torturez în felul acesta, sunt lipsit de tact. Şi nu ştiu ce mă reţine să mă duc să-i spun verde în faţă acestui...

— Este problema mea, Jon, îi spuse ea cu blândeţe. Tu trebuie doar să te întorci cu un reportaj bun pentru Warren. Voi telefona pentru a-mi rezerva loc la avion.

Resemnat de data aceasta, o lăsă să ridice receptorul pentru a suna la agenţia de voiaj. Dar i se răspunse că nu există nici un loc în avioanele de Londra. Singura soluţie consta să ia după-amiază un avion până la Bangkok, să petreacă două nopţi la hotel pentru a pleca poimâine spre Europa.

Lauren acceptă aproape imediat. Cel puţin, nu va mai petrece încă o noapte la Phuket, în această închisoare aurită...

După-amiaza a fost consacrată redactării articolului cu Jon. Munca se dovedi un remediu excelent împotriva gândurilor negre. Imediat după terminarea reportajului şi aranjarea cu grijă a

foitor de hârtie, se simţi din nou deprimată. Plecarea se apropia. Nu-l va mai revedea fără îndoială niciodată pe Cole.

— Te duci să-i spui la revedere? murmură Jon.

— Nu, detest despărţirile.

— Ar trebui să-ţi iei rămas-bun de la el cum se obişnuieşte şi să-i explici sincer motivul plecării tale. Este mai bine să te desparţi fără resentimente. După aceea, vei putea trage o linie peste povestea asta şi s-o iei de la capăt.

— Mă duc să-mi pregătesc bagajele, să comand un taxi pentru aeroport şi... voi vedea după aceea. Avionul meu decolează de la Phuket la orele opt, am timp.

— Cum vrei. Apropo, ştii unde vei dormi la Bangkok?

— Voi lua un taxi până la hotelul Sheldon. Dacă nu vor mai fi camere, voi merge în altă parte. Ştiu să mă descurc singură.

Vorbise pe un ton sigur şi hotărât dar, odată pregătirile terminate, simţi cum îi slăbeşte hotărârea. Avusese intenţia să fugă fără a preveni pe nimeni dar, deodată, începură s-o frământe regretele. N-ar fi trebuit oare să-l anunţe pe Cole de plecarea ei, cum o sfătuise Jon?

Îmbrăcată într-un taior albastru-deschis din pânză de in, foarte uşor, coborî la recepţie cu geanta de voiaj şi o întrebă pe tânăra thailandeză unde se află Cole.

— Nu răspunde nimeni la telefonul lui din cameră, domnişoară. Vreţi să-l sun la studio?

— Nu, mă duc eu acolo.

Se îndreptă cu paşi hotărâţi spre lift. Studioul ocupa în întregime ultimul etaj şi ea se trezi curând pierdută într-un labirint de culoare şi de birouri. Era gata să renunţe să-l mai găsească pe Cole când apăru deodată Jed.

— Bună, Lauren ! Cobor la masă. Mă însoţeşti la restaurant ?

— Îmi pare rău, Jed, dar n-am timp. Cole este aici ?

Îi arătă cu mâna încăperea pe care tocmai o părăsise.

— Da. A rămas aici toată ziua. Am avut noroc, videoclipul este salvat. Cole va termina totul până diseară.

— Pot să-i vorbesc un minut ?

— Da, cu atât mai mult cu cât nu este într-o dispoziţie foarte proastă. După scandalul provocat de Donna, credeam că va fi înnebunit de furie dar, în afară de o mică izbucnire dimineaţă, a rămas relativ calm. Evident, cum aveam o copie, n-a fost foarte grav.

Lauren se gândea mai curând la o altă explicaţie : dragostea lui Cole pentru Donna. Dar se feri să-şi exprime gândul cu voce tare.

Fără să mai întârzie, bătu la uşă.

— Intră !

La sunetul vocii lui Cole, Lauren se opri, cuprinsă de o teamă neaşteptată. Apoi, trase adânc aer în piept şi intră în încăpere.

Cole nu era singur. Un tehnician era cu el şi discutau amândoi despre o scenă care dispăruse de pe filmul original. Îndată ce o zări, Cole se întrerupse.

— Lauren ! Ce surpriză plăcută... Dacă am face o pauză ? propuse el întorcându-se spre tehnician. Vom pune la punct problema numaidecât.

— Cum vreţi, şefule ! Voi profita să caut o cafea.

După plecarea tehnicianului, urmă o lungă tăcere. Cole o privea pe Lauren şi un licăr nedefinit strălucea în ochii lui negri.

— Îmi pare rău pentru prânz, afirmă el cu o voce blândă.

— Nu-i nimic. Înţeleg foarte bine.

În clipa aceea, nu avea decât o singură dorinţă. S-o ia în braţe, s-o strângă cu pasiune... Dar era imposibil. N-ar fi trebuit să vină !

— Sunt fericit că eşti aici, murmură el. Ascultă, trebuie să stăm de vorbă despre noaptea trecută.

— Nu, Cole. Să nu mai vorbim despre asta, zise ea cu oboseală in glas.

El era gata să-i răspundă, dar ea îi puse un deget pe buze pentru a-i impune tăcere.

— A fost minunat, continuă ea. Dar n-ar fi trebuit să reîncepem şi tu ştii asta. Noaptea aceasta va rămâne o paranteză fermecată şi de neuitat... ca toată legătura noastră de la început. Dar amândoi avem alte priorităţi, ducem existenţe foarte diferite.

Pe chipul lui Cole apăru o vie nemulţumire.

— Vorbeşti despre despărţire ca şi cum ar fi o fatalitate ! Dacă vrem, putem găsi compromisuri, putem trai o infinitate de nopţi ca aceasta. Nimic nu ne împiedică.

— Nu, Cole.

Vorbise pe un ton hotărât. Nu va accepta niciodată să devină amanta lui, chiar dacă îl iubea din toată inima.

— Cred că nu te gândeşti serios să ne despărţim în felul acesta, Lauren ? Ascultă, te invit la cină în seara asta, vom avea tot timpul să discutăm.

— Nu.

— Voi termina aici într-o oră. Vrei să mergem apoi la restaurant ?

— Îmi pare rău, Cole. Am alte planuri.

— Cu cine ? strigă el.

Ridică privirea spre el, tremurând. Acum sau niciodată ! Trebuia să-i mărturisească adevărul : „Plec. Mă întorc la Londra".

— Lauren ?

Incapabilă să mai suporte privirea lui arzând de dorinţă, se îndepărtă. Dar nu merse departe. El o ajunse şi o strânse la piept. Lauren nici măcar nu se zbătu. Nu mai avea puterea să lupte.

— Aşa e mai bine, îi şopti el. Destul cu glumele, Lauren. Voi trece să te iau la orele opt. De acord ?

Când tocmai deschidea gura să răspundă, intră tehnicianul purtând o tavă pe care se aflau două cești.

— Oh, pardon ! mormăi el înainte de a se pregăti de o retragere prudentă pe culoar.

— Nu ne deranjaţi deloc, afirmă Lauren. Eu tocmai plecam.

— Nu vei uita de întâlnirea noastră, nu-i aşa ? şopti Cole.

Cum Lauren nu răspundea, el o prinse de braţ.

— Lauren, ţi-am pus o întrebare !

Se înfruntară cu privirea, ca doi adversari.

— Nu vei părăsi încăperea aceasta până când nu vei răspunde „da" ! Oricum ar fi, voi trece să te caut la orele opt, precis, adăugă el pe un ton fără replică.

Cu moartea în suflet, ea încuviinţă cu un semn din cap şi se îndreptă spre ieşire. Totuşi, în momentul când închidea uşa, riscă o ultimă privire în direcţia lui Cole. El îşi reluase deja discuţia cu tehnicianul.

— Nu trebuie să tăiem scena aceea, Donna era senzaţională...

Au fost ultimele cuvinte pe care le-a auzit. Cu lacrimi în ochi, trebui să se sprijine o clipă de perete, atât de rău se simţea. Nu-i spusese adevărul lui Cole de teamă să nu se prăbuşească dacă-i mărturisea că-l părăseşte. De altfel, ceea ce o salvase realmente, fusese întoarcerea tehnicianului. Dacă ar fi rămas o clipă în plus, dacă el ar fi sărutat-o, ar fi cedat tuturor exigenţelor lui. Chiar să devină amanta lui...

Gândul acesta o făcu să se cutremure şi îşi redobândi dintr-o dată întreaga luciditate. Fără să mai întârzie, coborî în hol, unde o aştepta geanta de voiaj.

Îl părăsea pe bărbatul pe care-l iubea, de data aceasta de-a binelea. Prin ce ironie a sorţii trebuia să retrăiască aceleaşi chinuri, să îndure acelaşi martiriu ca în urmă cu şase luni ? Nu trăsese nici o învăţătură din lecţia trecutului ? Ea, care era atât de cumpătată, atât de rezonabilă de obicei, comitea asemenea erori !

La recepție, mâzgăli în grabă câteva cuvinte pentru Cole. Nimic personal, un mesaj rece și laconic. Dacă cel puțin ar fi mânioasă pe el ! Dar nu mai simțea decât o imensă, o adâncă tristețe.

Întindea mesajul funcționarei de la recepție când în hol apăru Amanda. Aceasta păru surprinsă văzându-i geanta de voiaj.

— Lauren, pleci ?

— Da, trebuie. Trebuie să mă întorc la Londra, îi explică ea cu un zâmbet jenat.

— Cole este la curent ?

— Nu, eu... tocmai i-am lăsat un mesaj.

— Dar nu l-ai anunțat personal ? întrebă Amanda, uimită și aproape șocată.

Reacția aceasta neașteptată o surprinse pe Lauren. De ce atâta îngrijorare în vocea Amandei ? La urma urmei, asta n-o privea cu nimic...

— N-am timp, avionul meu decolează curând, răspunse Lauren. Exact peste o oră, adăugă ea consultându-și ceasul.

În clipa aceea funcționara de la recepție o întrerupse.

— Taxiul dumneavoastră a venit, domnișoară Chambers.

— Îți mulțumesc pentru tot, Amanda, murmură Lauren. Am fost încântată să te cunosc.

— Dacă treci prin Paris, vino să ne faci o vizită, îi spuse tânăra femeie pe un ton călduros.

Câteva momente mai târziu, Lauren se pregătea să urce în taxi când se auzi strigată. Se întoarse, oftând. Hotărât lucru, plecarea ei nu trecea atât de neobservată cum ar fi dorit.

— Lauren, unde pleci ?

Donna înainta spre ea, mai elegantă şi mai frumoasă ca niciodată într-o rochie lungă de în verde-smarald.

— Mă întorc la Londra, îi explică Lauren, laconic.

— Adevărat ? Dar de ce ?

— Ziarul mă cheamă ! Jon rămâne aici pentru a se ocupa de reportaj.

— Da... este mai bine aşa, mai ales după noaptea aceasta. Cole este încă foarte atras de tine, ştiu foarte bine. Dar asta n-ar fi ajuns niciodată mai departe.

— Ei bine... vă doresc la amândoi multă fericire, replică Lauren.

— Apropo, este pe douăzeci şi cinci, în cazul că nu ştiai, continuă Donna.

— Ce anume ?

— Ziua cea mare. Totul trebuie să se întâmple cum a fost prevăzut, în ciuda incidentului de aseară. Materialul video... cred că ai auzit vorbindu-se ?

Lauren încuviinţă cu o mişcare uşoară a capului. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul.

— Da... Felicitările mele, Donna.

Se urcă în grabă în taxi şi-i ceru şoferului să pornească.

Grădina luxuriantă, rondurile de flori, palmierii, defilară din nou prin faţa ochilor ei. Poate că într-o zi va putea să se gândească la Cole fără acest sentiment sfâşietor de vid în viaţa ei.

Într-o zi...

Dar, de acum înainte, va reuşi oare să trăiască fără el ?

CAPITOLUL X

La Bangkok domnea o căldură sufocantă. Şi, deşi îi fusese greu să lupte cu apatia înconjurătoare, Lauren îşi petrecuse ziua plimbându-se. Era ultima ei zi în Thailanda şi se simţea aproape obligată să străbată străzile din River City, unde magazinele de haine se învecinau cu cele de antichităţi. Dar, la drept vorbind, minunatele obiecte de artă, mobilele şi covoarele o lăsau indiferentă.

Toate gândurile ei erau ocupate de Cole. Care fusese oare reacţia lui când descoperise fuga ei? Se simţise uşurat, cum îi dăduse Donna de înţeles, sau decepţionat? Desigur, n-o va şti niciodată...

Lauren privea cu un aer absent o vitrină care expunea admirabile poşete de piele.

— Vă plac? întrebă vânzătorul din pragul uşii.

Îi adresă un zâmbet dezolat şi se îndepărtă. Nu se simţea în dispoziţia de a-şi alege o poşetă. De fapt, n-avea chef de nimic. Mai bine să se întoarcă la hotelul Sheldon, unde în ajun avusese norocul să găsească o cameră.

Ca un făcut, nici un taxi nu era liber. În consecinţă, după o jumătate de oră de aşteptare, se

hotări să ia vasul care făcea curse între diferitele cartiere ale oraşului. Când Lauren se urcă pe puntea deja plină, soarele asfinţea şi razele lui înroşeau apa. O mulţime de oameni continua să urce, spre marea ei disperare. Adolescenţi care ieşeau de la licee, tineri funcţionari dinamici, turişti... Puţin lipsea să se creadă în metroul din Londra în orele de vârf. Cu singura diferenţă că aici se găsea pe un vas.

Şi tot mai veneau ! Era greu de descris această ambarcaţie în formă de platformă, înţesată de lume, care ameninţa să se scufunde la cea mai mică mişcare.

La gândul acesta, se simţi străbătută de un fior. În definitiv, poate că ar fi mai bine să se întoarcă pe uscat şi să pândească un taxi ? Îşi croi în grabă drum prin mulţime, dar în clipa aceea răsună sirena şi vasul de îndepărtă de ponton. Prea târziu !

Lauren observă îngrozită un alt vas care venea din sens contrar. Era mai încărcat şi aproape afundat în apă. Simţind cum o cuprinde panica, închise ochii. Mai ales să-şi păstreze calmul ! Cunoscuse deja, de mai multe ori, momente asemănătoare în metrou. Mulţimea şi apropierea forţată o înspăimântaseră întotdeauna.

Nu era nici o primejdie. Nu, nu era nici o primejdie... Îşi repetă cuvintele acestea de mai multe ori, apoi deschise ochii... şi întâlni privirea lui Cole. Mai întâi, crezu că visează. Cole, se căsătorea mâine, pe 25 ! Ce să caute pe vasul acesta ?

Dar văzându-l că se apropie, înţelese că imaginaţia nu-i juca o festă. Era chiar el !

— Cole, murmură ea.

În clipa următoare, se arunca în braţele lui şi izbucnea în lacrimi.

— Totul va fi bine, dragostea mea. Sunt aici, acum.

Ea abia îl auzea, fiind conştientă doar de îmbrăţişarea lui liniştitoare. Oare cât timp va rămâne aşa, lipită de pieptul lui ? N-ar fi ştiut să spună. Îndată ce vasul acostă, Cole o conduse pe chei. Dar chiar şi pe uscat, ea nu reuşi să-şi stăpânească lacrimile. Cu toate acestea, nu ştia de ce plânge. Era oare consecinţa spaimei iraţionale de pe vas ? Sau fericirea de a-l revedea pe Cole, în timp ce ea credea că-l părăsise pentru totdeauna ?

În cele din urmă, alintată de Cole, liniştită, se calmă.

— Îmi pare rău, zise ea cu voce slabă. Iartă-mă.

— De ce ? Pentru că ai fugit de la Phuket ? o întrebă el cu blândeţe. Nu ştiu dacă te voi ierta într-o zi.

Descumpănită, nu reuşi decât să repete că-i pare rău.

— Ce să fac eu cu tine, Lauren ? murmură el.

Se îndepărtă o clipă de ea ca să-i privească faţa.

— Din ce motiv ai plecat de la Phuket ? Vrei să-mi explici ?

Incapabilă să mai rostească un cuvânt, se mărgini să-l privească insistent.

— I-am telefonat lui Warren Peters, adăugă el. Să ştii că nu este foarte mulţumit.

Lauren oftă uşor. N-ar fi bănuit că Warren va reacţiona foarte rău aflând de dezertarea ei.

— Eu... cred că mi-am pierdut slujba, bâigui ea.

Cole o mângâie pe obraz şi o obligă să-şi ridice capul.

— Asta te supără ?

— Nu ştiu... nu mai ştiu ce să cred.

— Vino, ne întoarcem la hotel. Îţi voi spune eu ce trebuie să crezi despre asta.

Cuvintele acestea, rostite cu o voce uşor autoritară, îi stârniră brusc un reflex de apărare.

— N-am nevoie de nimeni care să-mi dicteze sentimentele !

Replica ei spontană şi aproape deplasată îi smulse un zâmbet lui Cole.

— Ei bine, asta ţi se potriveşte mai bine, Lauren. Vii ?

Spre marea ei surpriză, constată atunci că ajunseseră înaintea hotelului Sheldon.

— Cum ai ghicit că mi-am luat cameră aici? întrebă ea.

— Jon mi-a explicat unde te-aş putea găsi, afirmă el pe un ton ursuz. Apropo, mi-am schimbat părerea despre el, este un tip cumsecade.

— Ah, da ?

Lauren încerca să înţeleagă. Ce insemna oare această remarcă ? Cole nu mai era gelos pe Jon, fie. Dar atunci... de ce venise la Bangkok ?

— Cole, de ce ai venit aici ?

— Să te caut, pur şi simplu.

O luă de braţ şi o conduse în hol.

— Hai să ne aşezăm pe terasă.

Ultimele raze de soare mai luminau încă terasa pustie. Chelneri în smoching şi papion aran-

deau lumânările de pe mese. Cole și Lauren se așezară puțin mai la o parte. Ea nu reușea să creadă în realitatea pe care o trăia. Cum să creadă că venise s-o caute ?

Când Cole comandă o sticlă de șampanie, tresări.

— Este puțin cam devreme pentru a sărbători evenimentul, remarcă ea pe un ton ursuz.

— Poate.

— Cum așa, poate ? Mâine este ziua cea mare, nu ?

— Mâine ?

După cum se părea, el nu înțelegea la ce face aluzie. Apoi, chipul i se lumină brusc.

— Cine ți-a spus ?

— Donna. A venit cu tine, presupun ?

— Nu.

— Atunci, unde este ?

Cole așteptă să li se servească șampania, pentru a continua conversația.

— De ce ții atât de mult să știi unde se află Donna ? întrebă Cole.

Tânăra femeie ridică din umeri, cu privirea pierdută în gol.

— Lauren ? De ce ai fugit de la Phuket ?

— N-am fugit ! M-am hotărât să plec, asta-i tot. Mă simțeam în plus.

— Nu înțeleg. Eu credeam că după noaptea pe care am petrecut-o împreună, mai simțeai ceva pentru mine.

Un val de resentimente o copleși pe tânăra femeie. Ce cruzime din partea lui să evoce din nou subiectul delicat al relațiilor lor !

— Donna știe că ești aici ? întrebă ea provocator.

— Nu, răspunse el, foarte liniștit. Povestea noastră n-o privește.

Îi luă mâna și-i mângâie palma.

— Dragostea mea, am crezut că înnebunesc când mi-am dat seama că ai plecat.

— Oprește-te, Cole ! Lasă-mă !

— Nu. Nu te voi mai lăsa niciodată să pleci. Ești încă îndrăgostită de mine, Lauren, o știu.

Scruta cu ochii lui negri chipul tinerei femei, observându-i expresia tulburată.

— Jon mi-a explicat motivul plecării tale.

Lauren întoarse capul, supărată. Trădată ! Jon o trădase !

— N-avea dreptul ! strigă ea. El...

— Are scuze : l-am plătit. I-am promis exclusivitatea fotografiilor viitoarei mele soții. Pune-te în locul lui, un bun ziarist nu poate refuza o asemenea ocazie !

Lauren strânse pumnii. Lui Cole îi făcea o plăcere diabolică să se amuze cu sentimentele ei. Părea atât de sigur de el, atât de autoritar !

— Ești un monstru de aroganță și de... infumurare, Cole ! Câteodată, te... te detest !

— Nu, Lauren. Poate că m-ai urât, dar după noaptea noastră...

— Taci ! Nu știu ce joc faci cu mine, dar...

— Nu mă joc, Lauren. N-am fost niciodată mai serios.

Cu un aer grav, duse mâna lui Lauren la buze și depuse un sărut în căușul palmei ei.

— Te iubesc, declară el. Te-am iubit întot-

deauna, te voi iubi mereu. Voiam să-ţi mărturisesc de la început, numai că Jon era acolo. Venirea lui a stricat totul. Eram nebun de gelozie.

Lauren îl asculta în tăcere, nefiind în stare să creadă în realitatea acestor cuvinte.

— Am prevăzut totul pentru a recâştiga dragostea ta, Lauren. Dar toate planurile mele s-au năruit îndată ce te-am văzut cu Jon. Te rog, draga mea spune-mi că mă iubeşti. N-aş putea suporta să te pierd a doua oară.

— Nu înţeleg... Trebuie să te căsătoreşti cu Donna.

— Singura femeie cu care am vrut vreodată să mă căsătoresc eşti tu, Lauren. Am telefonat la Globe cu intenţia fermă să te fac să vii pentru ca să te cer în căsătorie. Era prea pretenţios din partea mea, recunosc ! Mi-am dat seama de asta îndată ce ai sosit.

Un zâmbet amar apăru pe buzele lui.

— Ai fost întotdeauna atât de imprevizibilă ! Ar fi trebuit să ţin seama de caracterul tău independent, încăpăţânat şi tenace înainte de a-mi pune la punct stratagema !

— Dar... Donna mi-a spus chiar ea că o iei în căsătorie. Mi-a povestit că aţi avut o aventură înainte de legătura noastră şi că tu ai reluat legătura cu ea după despărţirea noastră. Mi-a comunicat chiar data exactă a căsătoriei. Pe 25...

La aceste cuvinte, Cole făcu ochii mari apoi, deodată, trânti o lovitură de pumn în masă.

— A mintit ! izbucni el. Cum a putut... Singurele planuri pe care le-am avut vreodată cu Donna erau de ordin strict profesional. De altfel, ieri dimineaţă i-am anunţat sfârşitul colaborării

noastre. După ceea ce a făcut în timpul recepției, nu mai voiam să lucrez cu ea. Refuzam să mai am o asociată neserioasă și iresponsabilă.

— Dar te-am văzut cu ea în grădină, te îmbrățișa...

— Mă implora să-i acord încă o șansă. I-am răspuns că mă voi gândi... Lauren ?

Vocea lui căpătase o intonație tandră, amestecată cu teamă și nesiguranță.

— Mă crezi ? Îți jur că acesta este adevărul. Donna nu înseamnă nimic pentru mine.

Ea se mulțumi să-l privească, gâtuită de emoție. Era dintr-o dată ametită de o bucurie intensă, extraordinară. În ochi îi apărură lacrimi, de data aceasta de fericire.

— Lauren nu plânge, te rog. Nu mai vreau să ți fac rău !

— Nu plâng !

Cum terasa începea să se populeze, Cole se ridică și o luă pe Lauren de mână.

— Vino, hai să plecăm.

O conduse în hol, unde un băiat de serviciu îi zâmbi complice.

— Înțeleg că v-ați găsit fugara, domnule.

— Da, și de data asta n-o voi mai lăsa să fugă.

Pentru a-și dovedi spusele, în lift, Cole n-o slăbi nici o secundă din ochi. Apoi o conduse în camera lui și Lauren nu ezită decât o clipă în prag, înainte de a intra în apartamentul luxos.

— De unde știa că mă cauți ? întrebă ea, încurcată.

— Cine ? Băiatul ? El mi-a spus că ai cerut

un taxi pentru River City. Te-am căutat toată după-amiaza. Şi crede-mă, la Bangkok nu-i lucru uşor ! M-am urcat pe vas în ultima clipă, pentru că nu reuşeam să găsesc un taxi.

— Slavă Domnului că ai fost acolo, murmură ea. Sunt atât de fericită că ai venit să mă cauţi !

O trase drăgăstos spre el şi o sărută.

— Mai eşti supărată pe mine, Lauren ? Te rog, spune-mi că mă ierţi. Am atâtea lucruri să-mi reproşez. Copilaşul, modul grosolan în care ne-am purtat cu tine, ruptura noastră...

— Te-am iertat de mult timp, Cole.

Lauren schiţă un zâmbet trist.

— Mai curând mie ar trebui să-mi adresezi reproşurile. N-ar fi trebuit niciodată să fug ca o hoaţă, acum şase luni. Dacă nu aş fi luat avionul, cine ştie... poate copilaşul...

— Sst !... Nu eşti vinovată de nimic, Lauren. Eu sunt acela care am stricat totul cu ideile mele mărginite. Când m-ai întrebat dacă eram gata să mă angajez serios cu tine, mi-a fost teamă. Eram atât de fericiţi amândoi, mă temeam ca asta să nu se schimbe. Când ai început să vorbeşti de copil, de familie, nu m-am gândit o singură clipă că ai putea fi însărcinată. Mi se părea că grăbeşti puţin lucrurile. Nu eram încă pregătit, munca mea mă absorbea prea mult. Înainte de a aduce un copil pe lume, voiam să fiu sigur că am timp liber să-i consacru, pentru a-i da tot ce mi-a lipsit mie în copilărie.

La aceste cuvinte, Lauren îl privi uimită.

— Părinţii tăi nu s-au ocupat prea mult de tine ? Nu ştiam...

— Părinții mei erau devotați trup și suflet carierei lor. M-am născut târziu și venirea mea pe lume n-a fost dorită. Cred că mi-au purtat pică întotdeauna, ca și cum reprezentam un obstacol pentru ei. Și mi-am jurat să nu mă port ca ei dacă voi avea copii într-o zi.

Tăcu o clipă, gânditor, apoi continuă :

— Munceam prea mult pe timpul când am început să trăim împreună. Îmi făceam reproșuri că te-am smuls carierei tale de ziaristă, mi-era teamă că munca îți lipsește. În ziua când mi-ai vorbit despre un angajament serios, am intrat în panică.

— Dar tu erai acela care îmi lipsea, nu cariera mea ! Nu te vedeam aproape deloc...

— Știu, și mi-am înțeles greșeala după plecarea ta. Munca mea mă preocupa atât de mult încât nu mai aveam ideile prea clare. Dar atunci când m-ai părăsit, am înțeles că munca nu va conta niciodată cât tine. Tu, prezența și dragostea ta..

— Cole...

Tulburată, Lauren se aruncă în brațele lui.

— Te iubesc atât de mult.

— Dacă ai ști cât am așteptat clipa asta ! exclamă el. Eram bolnav de gelozie când te vedeam cu Jon. Aveați atâtea lucruri în comun și păreați că vă înțelegeți de minune. Asta mă scotea din minți !

— Este caraghios, eu aveam exact aceeași impresie când te vedeam cu Donna.

Ridică privirea spre el și redeveni brusc serioasă.

— N-a fost niciodată nimic între mine şi Jon, Cole. Suntem doar prieteni buni, asta-i tot.

— Ştiu. Jon mi-a explicat totul ieri, înainte de plecarea mea. Lauren... Vrei să-mi mai acorzi o şansă ?

— Îndrăzneşti să-mi pui întrebarea ? Ştii bine că n-am putut să-ţi refuz niciodată nimic.

— Mmmm... iată un început foarte promiţător ! Vino, draga mea, urmează-mă.

*
* *

Mai târziu, mult mai târziu, Lauren ieşea în sfârşit din dulcea ei somnolenţă. Cole o privea, şi în ochii lui se citea o imensă tandreţe. Bărbatul pe care-l adora îi dovedise dragostea lui şi, cu toate acestea, o parte a misterului rămânea nedezlegat.

— Cole, ce se va întâmpla mâine ?

— Mâine ?

El încruntă sprâncenele. Fără îndoială, nu înţelegea despre ce vorbeşte.

— Da, mâine, douăzeci şi cinci, „ziua cea mare", după Donna.

— Ah, da ! Este apariţia noului şi ultimului meu disc.

— Aşadar, este adevărat ? Îţi încheie cariera de cântăreţ ?

— Da. De acum înainte am alte planuri, mai importante.

— Eşti sigur că vrei să abandonezi totul ? Îţi iubeşti atât de mult munca !

— Da, Laurie. Sigur și incontestabil.

Îi mângâie obrazul cu o infinită tandrețe.

— De acum înainte, încep o mare carieră de tată de familie.

— Poftim ?

— Da, pentru că vreau să te căsătorești cu mine. De altfel, ești obligată s-o faci. Îi datorăm un articol lui Warren și i-am promis lui Jon exclusivitatea reportajului. N-o să-i refuzi asta scumpului tău coleg. nu-i așa ?

Ea se ghemui la pieptul lui, fericită, încântată, fermecată.

— Atunci, asta înseamnă da ? întrebă el.

— Da. Fără nici o ezitare.

Un sărut fierbinte pecetlui unirea lor, preludiul unei întregi vieți de dragoste și fericire.

— SFÂRȘIT —

THE BEST

Să plece în Thailanda pentru a face un reportaj despre un celebru cântăreț de rock putea încânta orice ziarist. Lauren era tentată, dar... Cântărețul în chestiune nu era altul decât Cole Adams, bărbatul pe care-l iubise cu pasiune și de la care fusese cât pe ce să aibă un copil. După cum i se explicase, subiectul reportajului urma să fie apropiata căsătorie a lui Cole cu Donna Wade, o cântăreață la modă, pe cât de frumoasă, pe atât de talentată. Desigur, Lauren avusese timpul să-și învingă suferința. Dar va putea ea oare să suporte să-l vadă pe Cole cu o altă femeie ? Șeful ei, din păcate, nu părea deloc dispus să ia în considerare asemenea argumente...

Noua mea viață nu-ți place deloc. Este ciudat, din partea unui împătimit al muncii ca tine. Să nu-mi spui că o femeie nu are dreptul să se dedice unei cariere !

ISBN 973-580-124-8

Lei 2940 + 60 T.L. = 3000

Kathryn Ross

ÎMPĂCAREA